

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\R_A_Heinlein-Tunel_do_nebes.PDB

PDB Name: R. A. Heinlein-Tunel do nebes
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.9.2002
Modification Date: 23.9.2002
Last Backup Date: 22.9.2002
Modification Number: 437

Robert A. Heinlein

Tunel do nebes

1

Pochodující davy

Nad vývěskou před přednáškovým sálem č. 1712-A v Patrick Henry High School blikalo červené světlo. Rod Walker se snažil protlačit přes ostatní studenty, aby zjistil, co se děje. Někdo ho praštil do žaludku a řekl: "Hej, přestaň se strkat!" "Promiň, Jimmy, já nerad." Rod mu zkroutil ruku, ale nepoužil sílu. Natáhl se přes hlavu Jimmyho Throxtona, aby lépe viděl. "Co se děje?" zeptal se.

„Dneska není škola."

"Jak to?"

Hlas od vývěsky mu odpověděl: "Protože zítra je 'Bud' zdrav, Césare, my, kdož máme zemřít' -" "No a?" Rod cítil, jak se mu sevřel žaludek jako vždy před zkouškou. V tu chvíli se udělalo místo před vývěskou a Rod si mohl přečíst zprávu:

PATRICK HENRY HIGH SCHOOL Katedra sociálních věd

ZVLÁŠTNÍ ZPRÁVA všem studentům kurzu 410 (volitelný seminář pro maturanty)

Přežití pro pokročilé, instr. Dr. Matson, 1712-A MWF 1. V pátek 14. není seminář.

2. Upozornění 24 hod. předem ohledně závěrečné zkoušky v Samostatném přežití. Studenti se dostaví na lékařskou prohlídku v sobotu v 9.00 do ošetrovny u Templetonské brány. Start bude v 10.00 v třiminutových intervalech v pořadí určeném losem.

3. TESTOVÉ PODMÍNKY: (a) Jakákoliv planeta, jakékoliv klima, jakýkoliv terén; (b) Žádná pravidla, všechny zbraně, jakékoliv vybavení; (c) Sdružování je povoleno, ale týmy nebudou moci startovat společně; (d) Trvání testu bude delší než 48 hodin, ale nepřesáhne 10 dní.

4. Dr. Matson bude mít konzultace až do pátku do 17 hodin.

5. Test může být odložen pouze na doporučení vyšetřujícího lékaře, ale studenti mohou odstoupit bez jakéhokoli postihu až do soboty 10.00.

6. Hodně štěstí a dlouhý život vám všem!

B. P. Matson Schváleno: J. R. ROGRICEI, za Radu Rod Walker si znovu pomalu přečetl zprávu a snažil se uklidnit.

Přečetl si podmínky; proč "podmínky", když tam vlastně nejsou žádné limity! Můžou člověka poslat skrz bránu a v příštím okamžiku bude čelit lednímu medvědu ve čtyřiceti pod nulou - nebo zápasit s chobotnicí hluboko v teplé slané vodě.

Nebo, myslel dál, bude čelit nějaké tříhlavé příšeře na planetě, o které vůbec nikdy neslyšel.

Zaslechl nějaký sopránový hlas, který si stěžoval: „24 hodin předem! Vždyť je to méně než 24 hodin. To není fér."

Jiná dívka jí odpověděla: "A jaký je v tom rozdíl? Já bych byla nejradši, kdybychom odstartovali hned teď. Dneska v noci nebudu spát ani minutu."

"Jestli máme mít 24 hodin, tak bychom je měli opravdu dostat.

Ať je to spravedlivé."

Další studentka, vysoká zulská dívka, prohodila tiše: "Tak běž a řekni to Deaconovi."

Rod vycouval z chumlu a vytáhl s sebou Jimmyho Throxtona.

Měl pocit, že ví, co by "Deacon" Matson řekl: něco o tom, že spravedlnost je při Přežití nepodstatná. V duchu si zopakoval odstavec pět - nic by se nestalo, kdyby z kurzu vycouval. Konec konců, 'Přežití pro pokročilé' je kurz správně určený pro vysokoškoláky a může odmaturovat i bez něj.

Ale hluboko v sobě cítil, že když to nezkusí teď, už se k tomu nikdy neodhodlá.

Jimmy nervózně řekl: "Tak co si o tom myslíš, Rode?"

"Myslím, že to ujde. Ale stejně bych chtěl vědět, jestli si mám vzít teplé prádlo. Co myslíš, napoví nám něco Deacon?"

"Ten? Ten nikdy. Myslí si, že zlomená noha je ten nejlepší vtip. Ten člověk by snědl svoji babičku a ani by si ji neposolil."

"Ale běž! Určitě poslal. Hele, Jimmy, četls, co tam bylo o sdružování?"

"Jo..., a co s tím?" řekl Jimmy a uhnul očima. Roda to na chvíli rozladilo. Navrhoval tady něco tak delikátního jako žádost o ruku, navrhoval světit si navzájem své životy. Největší nebezpečí při sólovém testu je, že člověk prostě musí někdy spát... Víc lidí se může rozdělit a hlídat se navzájem.

Jimmy přece ví, že Rod je lepší než on, ať už s jakoukoliv zbraní nebo s holýma rukama; návrh byl pro něj rozhodně výhodný.

Přesto váhal, jako kdyby si myslel, že mu Rod bude přítěží. "Co je, Jime?" řekl Rod prázdně. "Myslíš si, že sám na tom budeš lépe?"

"No, ne, ne docela."

"Chceš říct, že nechceš jít se mnou?"

"Ne, ne, tak jsem to nemyslel!"

"Tak jak jsi to myslel?"

"Myslel. jsem - hele, Rode, vážně ti děkuju. Nikdy ti to nezapomenu."

Ale víš, na té nástěnce bylo ještě něco jiného."

"Co?"

"Že toho můžeme nechat a přesto odmaturovat. A tak mě napadlo, že ten test nebudu potřebovat při obchodování s oděvy."

"Eh? Myslel jsem, že se chceš stát právníkem."

"V tom případě ztrácí právní věda svůj nejjasnější klenot... A co mi je po tom? Otcovi to udělá velkou radost, až zjistí, že jsem se rozhodl pokračovat v rodinné tradici."

"Chceš říct, že se bojíš?"

"No, dá se to taky tak říct. Ty ne?"

Rod se zhluboka nadechl. "Ano. Mám strach."

"Dobře! Tak a teď předvedeme klasickou ukázkou smyslu pro přežití a zachráníme se tím, že půjdeme do registrační kanceláře a statečně se odhlásíme."

"No... Ne. Jestli chceš, jdi."

"Chceš říct, že do toho jdeš?"

"Asi jo."

"Hele Rode, viděls loňské statistiky?"

"Ne. A ani nechci. Ahoj." Rod se rychle otočil a vydal se ke dveřím učebny, zanechávaje za sebou Jimmyho s ustaraným výrazem ve tváři.

Ve třídě byl asi tucet studentů, kteří navštěvovali kurz. Doktor Matson, "Deacon", seděl na rohu stolu a vypadal velmi neformálně.

Byl to malý muž s koženou tváří, s páskou přes jedno oko a s chybějící většinou tří prstů na levé ruce. Na prsou měl malé stužky, které ukazovaly, že se účastnil tří nejslavnějších prvních expedicí; jedna z nich na sobě měla malý diamantový hrozen, což znamenalo, že je posledním žijícím členem expedice.

Rod vklouzl do druhé řady. Deacon se na něj krátce podíval a pak pokračoval: "Nechápu vaše protesty," řekl bodře.

"Testové podmínky říkají 'jakékoliv zbraně', takže se můžete bránit jakkoliv chcete..., od praku až po kobaltovou bombu."

Podle něho by měla závěrečná zkouška probíhat s prázdnýma rukama, bez ničeho většího než pilník na nehty. Ale Školská rada nesouhlasí, takže to bude takhle změkčile."

Pokrčil rameny a usmál se.

"Eh, doktore, znamená to tedy, že Rada ví, že narazíme na nebezpečná zvířata?"

"Co? No samozřejmě! Na to nejnebezpečnější zvíře vůbec."

"Doktore, jestli to myslíte doslova..." "Ano, myslím!"

"Tak to by pak znamenalo, že nás pošlou buď na Mithru, kde jsou sněžné opice, nebo na Zemi, kde můžeme očekávat leopardy."

Mám pravdu?"

Deacon potřásl beznadějně hlavou. "Chlapče, měl bys to vzdát a celý kurz si zopakovat. Tahle hloupá zvířata nejsou nebezpečná."

"Ale Jasper v Dravcích a kořisti říká, že dvě nejzákladnější, nejnebezpečnější..."

"Jasper! Já mluvím o opravdovém králi zvířat, o jediném zvířeti, které je vždy nebezpečné, dokonce i když nemá hlad. O dvounohé bestii. Rozhlédněte se kolem sebe!"

Instruktor se naklonil dopředu. "Už jsem to řekl stokrát, ale vy mi stále nevěříte. Člověk je jedině zvíře, které nemůže být zkraceno."

Dokáže být krotký celé roky, když se mu to hodí. Ale když se mu to nehodí, tak se z něj stane nebezpečná šelma. Což platí dvojnásobně pro samice tohoto druhu. Rozhlédněte se znovu kolem sebe. Všichni jsou přátelé. Byli jsme na společných testech na přežití; můžeme si navzájem důvěřovat. Víte to určitě? Přečtěte si o Donnerově společnosti nebo o První expedici na Venuši. Kromě toho bude v testové oblasti několik dalších tříd a ty znát nebudete." Dr.

Matson upěl zrak na Roda. "Jsem opravdu nerad, když vidím některé z vás, jak jdete na tento test. Někteří z vás jsou měšťáci od přírody a myslím, že se mi nepodařilo vtlouct vám do hlavy, že tam, kam jdete, nebudou žádní policisté. Ani tam nebudu já, abych vám pomohl, když uděláte nějakou hloupost."

Jeho oči se pohnuly dále. Rod přemýšlel, jestli tím myslel jeho.

Někdy měl pocit, že Deacon měl zvláštní potěšení z toho, když ho mohl prohánět. Ale Rod věděl, že to bylo myšleno vážně; tento kurz byl požadován pro všechny Venkovní profese z dobrého důvodu.

Venku byla místa, kde byl člověk buď chytrý - nebo mrtvý. Rod si vybral tento kurz před vysokou školou, protože doufal, že mu to pomůže získat stipendium - ale to samozřejmě neznamenalo, že by si myslel, že to bude jen formalita. Rozhlédl se kolem sebe a přemýšlel, s kým by se mohl sloučit, teď když Jimmy vypadl. Před ním seděl pár, Bob Baxter a Carmen Garciová. Ty odepsal, protože se nepochybně spojí spolu; chtěli se oba stát lékařskými misionáři a vzít se, jak jen to bude možné.

Co takhle Johann Braun? To by byl opravdový partner, dobrý - silný, rychlý a chytrý. Ale Rod mu nedůvěřoval a ani si nemyslel, že by ho Braun chtěl. Začínal si uvědomovat, že asi udělal chybu, když si ve třídě neudělal žádné přátele kromě Jimmyho.

Ta velká zulská dívka, Caroline Něcone vyslovitelného. Silná jako býk a absolutně nebojácná. Ale nebylo by dobré dát se dohromady s dívkou; u dívek je nebezpečí, že si spletou vážnou práci s romantickým piknikem. Jeho oči pokračovaly ve zkoumání, až byl nucen konstatovat, že není nikdo, s kým by byl ochoten uzavřít partnerství.

"Profesore, a co takhle nějakou nápoje. Máme si vzít krém na opalování? Nebo olej na omrzliny?"

Matson se usmál a pomalu řekl: "Říkám vám opravdu vše, co vím. Oblast zkoušky byla vybrána učitelem v Evropě... a já jsem vybral oblast pro jeho třídu. Ale já opravdu nevím o nic víc než vy. Pošlete mi pohled."

"Ale..." Chlapec, který mluvil, se zarazil. Potom se postavil a řekl: "Profesore, tohle není spravedlivý test. Odhlašuji se."

"A co na něm není fér? Tedy, ne že bychom ho chtěli dělat fér."

"No, mohli byste nás vysadit kamkoliv..." "To je pravda."

"-na druhou stranu Měsíce, do úplného vzduchoprázdna. Nebo na planetu s chlorovým ovzduším. Nebo doprostřed oceánu. Nevím, jestli si vzít skafandr nebo kanoi. K čertu s tím! Opravdový život takový není."

"Není?" řekl Matson jemně. "To přesně řekl Jonáš, než ho spolkla velryba." Poté dodal: "Ale dám vám několik rad. Chceme, aby tímto testem prošel každý, kdo je dost chytrý na to, aby si to zasloužil."

Takže vás nenecháme vkročit do jedovaté atmosféry nebo do vakua bez skafandru. Jestli budete vysazeni do vody, tak souš nebude daleko.

A tak dále. Nevím, kam budete posláni, ale viděl jsem seznam loňských oblastí. Chytrý člověk snadno přežije v každé z nich. Měl by sis uvědomit, hochu, že Školská rada nezíská nic tím, že usmrtí všechny své kandidáty na významná postavení. Student se posadil stejně náhle, jako se předtím postavil. Instruktor řekl: "Tak co, znovu jsi změnil rozhodnutí?"

"Eh, ano, pane. Jestli je to spravedlivý test, zkusím to."

Matson potřásl hlavou. "Už jsi to vzdal. Jsi omluven. Neobtěžuj se s informováním registrátora, já ho upozorním."

Chlapec začal protestovat; Matson naklonil hlavu ke dveřím: "Ven!" Nastalo trapné ticho, když opouštěl místnost.

Potom Matson ostře řekl: "Tohle je třída aplikované filozofie a já posuzuji, kdo je připraven a kdo ne. Nikdo, kdo přemýšlí o světě ve smyslu, jaký by 'měl' být a ne jaký ve skutečnosti je, není připraven na závěrečnou zkoušku."

Musíte se uvolnit a podvolit... nevyčerpávat se nařikáním na nešťastný osud. Další otázky?"

Ještě jich několik padlo, ale brzy bylo jasné, že Matson buď opravdu nevěděl nic o testové oblasti, anebo informace pečlivě střežil; jeho odpovědi neřekly nic nového. Odmítl napovědět, i jaké zbraně by měli mít, jen řekl, že školní zbrojmistr bude u brány připraven vydat jakékoliv obvyklé zbraně; všechny neobvyklé si každý musí přinést sám.

"Pamatujte stále, že svoji nejlepší zbraň máte mezi svými ušima, pod skalpem - pokud je ovšem nabitá."

Skupina začala opouštět sál; Rod se zvedl k odchodu.

Matson se na něj podíval a řekl: "Walkere, chystáte se to zkusit?"

"Proč, pane... Ano. Samozřejmě."

"Pojďte se mnou na chvíli." Vedl ho do své kanceláře, zavřel dveře a posadil se. Podíval se na Roda, pohrával si s papíry na stole a pomalu řekl: „Rode, jsi dobrý chlapec... Ale to někdy nestačí." Rod mlčel.

"Řekni mi," pokračoval Matson. "proč jdeš do toho testu?"

"Pane?"

"Pánuj' si někoho jiného," odpověděl Matson nevrle. "Odpověz mi na otázku."

Rod zůstal zírat, věděl, že tohle už s Matsonem jednou prošli, než byl přijat do kurzu. Ale přesto znovu vysvětloval své přání studovat Venkovní profese: „Takže musím projít Přežitím. Bez toho bych nedostal diplom ani v koloniální administrativě, natož v planetografii nebo planetologii."

"Chceš se stát průzkumníkem, co?"

"Ano, pane."

"Jako já."

"Ano, pane, jako vy."

"Hmm... Věřil bys mi, kdybych Ti řekl, že to byla největší chyba, co jsem kdy udělal?"

"Prosím? Ne, pane!"

"Ani jsem si to nemyslel. Nejtěžší věc je, jak vědět tehdy to, co vím teď. Nejde to, samozřejmě. Ale říkám ti rovnou: Narodil ses ve špatné době."

"Pane?"

"Myslím, že jsi romantik. Naše doba je velmi romantická a to znamená, že zde není místo pro romantiky; jsou potřeba praktičtí muži."

Před sto lety by ses mohl stát bankéřem, právníkem nebo profesorem a svůj romantismus hýčkat čtením fantastických příběhů a sněním o tom, co bys mohl být, kdybys neměl tu smůlu a nenarodil se jako všední člověk. Ale už to tak je, že v naší době je dobrodružství a romantika součástí každodenního života. Je přirozené, že si žádá velmi praktické lidi."

Roda začal ten rozhovor otravovat. "Co je na mně špatného?"

"Nic. Jseš mi sympatický. Nechci, aby ses zranil. Jsi moc emotivní, moc sentimentální, nejsi průzkumnický typ." Matson k němu vztáhl ruku. "Teď se uklidni. Vím, že dokážeš rozdělat oheň třením dvou suchých dřev. Jsem si jistý, že dokážeš vytvořit vodní filtr holýma rukama a poznat, na které straně stromu roste lišejník. Ale nejsem si jistý, jestli můžeš zvládnout Klid medvědího spánku."

"Klid medvědího spánku?"

"To nic. Chlapče, myslím si, že bys měl tento test vynechat.

Jestli budeš muset, můžeš jej opakovat na vysoké škole."

Rod se tvářil tvrdohlavě. Matson si povzdechl.

"Nemusím tě pustit. Možná, že bych to měl udělat."

"Ale proč, pane?"

"To je právě to. Nemám důvod. Úředně jsi nejslibnější student, jakého jsem kdy měl." Postavil se a odtáhl ruku.

"Hodně štěstí. A pamatuj - až se dostaneš na dno, dělej, co musíš, a nelituj toho."

Rod měl jít rovnou domů. Jeho rodina bydlela ve venkovském okrese Většího New Yorku, který ležel na plošině Velkého kaňonu za branou Hoboken. Ale jeho předplacená trasa vedla přes vystěhovaleckou bránu a Rod většinou neodolal tomu, aby tam chvíli neokouněl.

Když vystoupil z metra od školy, měl zahrnout doprava, rotačním výtahem vyjet do vyššího patra a projít k Arizonskému pásmu.

Jenže jak myslel na zásoby, vybavení a zbraně na zítřejší test, úplně automaticky zatočil doleva a šel po jedoucím chodníku, který vedl do velké haly k planetárním branám.

Řekl si, že se bude dívat jen deset minut; nechtěl přijít pozdě na večeri. Prošel přes dav lidí a vstoupil do velké haly - ne přímo do emigračního patra, ale do balkónu pro diváky naproti branám. Budova, ve které stál, byla nová, pro dopravu otevřená v roce '68; původní vystěhovalecká brána, nyní užívaná pro dopravu na Zemi a obchod s Lunou, stála na Jerseyjské rovině několik kilometrů na východ podél elektrárny, která ji napájela.

Na balkón se vešlo osm tisíc šest set lidí a bylo z něj vidět na všech šest bran. Zaplněn však byl jen zpola a nejvíce lidí bylo uprostřed.

Tam chtěl Rod samozřejmě taky sedět, aby dobře viděl. Protáhnul se prostřední uličkou a posadil se na zábradlí, pak spatřil, jak se někdo zvedá v přední řadě. Rod místo rychle zabral a sklidil zlý pohled od muže, který k místu vystartoval z jiné uličky.

Rod vhodil mince do opěradla sedadla, které se otevřelo, posadil se a rozhlédl kolem. Seděl proti replice sochy Svobody, dvojčeti té, která stála po staletí na místě dnešního kráteru Bedloe. Její pochodeň dosahovala až k vzdálenému stropu; napravo i nalevo od ní byly tři brány, které pouštěly vystěhovalce do vnějších světů.

Rod se nedíval na sochu, ale na brány. Bylo pozdní odpoledne a východní pobřeží Severní Ameriky bylo zataženo těžkými mraky, ale první brána byla otevřená na nějakém planetárním místě, z kterého oslňovalo polední slunce; Rod zachytil záblesky lidí oblečených v šortkách a se slamáky, nic víc. Brána číslo dvě byla opatřena tlakovým zámkem; nesla znak, lebký se zkříženými hnáty a symbol pro chlór. Nad ní zářilo červené světlo. Zatímco se díval, červené světlo zhaslo a vystřídal ho modrý; dveře se pomalu otevřely a vyjela cestovní kabina pro bytosti dýchající chlór. Na setkání čekalo osm lidí v diplomatických uniformách. Jeden držel zlatou hůl.

Rod se rozhodl, že utratí další půlpluton, aby zjistil, kdo je ten důležitý host, ale jeho pozornost byla odvedena k páté braně. Proti ní, téměř pod balkónem, byla postavená pomocná brána. Dva vysoké ocelové ploty spojovaly brány a vytvářely koridor, který byl široký jako vstupy a dlouhý jako prostor mezi nimi; to znamená asi patnáctkrát sedmdesát pět metrů. Tato ohrada byla plná pohybujících se lidí, kteří směřovali z dočasné brány skrz bránu pět až na nějakou planetu vzdálenou několik světelných let. Vycházeli odkud, protože zadní stěna pomocné brány byla prázdná, byli hnáni jako dobytek mezi dvěma ploty, dovalili se do páté brány a opět zmizeli. Podél plotů byla rozptýlená četa hnědých mongolských policistů, každý z nich byl ozbrojen holí dlouhou jako člověk. Používali své nástroje, aby popoháněli vystěhovalce, a nebyli jemní. Téměř přesně pod Rodem jeden z nich dloubl jednoho nevolníka tak hrubě, že klopýtl a upadl.

Starý muž si nesl své věci, vybavení do nového světa, ve dvou rancích na tyči, která byla vyvážená na jeho pravém rameni. Stařec upadl na hubená kolena a snažil se zvednout, ale zase upadl. Rod si už myslel, že ho ostatní ušlapou, ale stařík nějak vstal - bez svých zavazadel.

Snažil se udržet si své místo v proudu a získat zpět svůj majetek, ale stráž ho znovu popostrčila a on musel pokračovat dál s holýma rukama.

Rod ho ztratil z dohledu dřív, než ušel pět metrů.

Na vnější straně plotu sice stála místní policie, ale nezasahovala. Ta úzká plocha mezi dvěma branami byla na čas mimo jejich území a místní policie neměla žádnou pravomoc. Přesto se zdálo, že jeden z nich byl znepokojen násilím, kterého se dopustili na starém muži; přitiskl obličej na ocelové oko plotu a zavolal něco v lingua terra.

Mongolský policista mu ve stejném jazyce hrubě odpověděl, že se nedalo nic dělat, a začaly znovu postrkávat a křičet ještě víc zhurta.

V davu lidí proudících ohradou byli převážně Asiaté - Japonci, Indonésané, Siamci, několik východních Indů a pár Euroasijců; ale převážně jižní Číňané. Rodovi připadali všichni stejní - drobné ženy s dětmi na bocích či zádech, nebo také s jedním dítětem na zádech a druhým v rukou; neustále popotahující děti s oholenými hlavami, otcové s vybavením pro domácnost v obrovských vacích nebo na vozíku.

Dokonce viděl i pár apatických poníků táhnoucích dvoukolé káry, které pro ně byly příliš velké. Většina vystěhovalců však měla jen to, co mohla unést.

Rod už dříve slyšel starou teorii o tom, že kdyby všichni Číňané na Zemi pochodovali v čtyřstupu kolem daného bodu, ten zástup by nikdy neskončil, protože další Číňané by se rodili tak rychle, že by nahradili ty, co už prošli. Rod si tenkrát vzal svoje logaritmické pravítko a pomocí aritmetiky si to ověřoval - samozřejmě, že zjistil, že ta historka je nesmysl: dokonce i kdyby nebral v potaz úmrtí a počítal všechna narození, poslední Číňan by prošel kolem bodu za méně než čtyři roky. Přesto, když se díval na ten dav, který se tisknut jako zvěř jdoucí na porážku, měl Rod pocit, že ta historka byla pravdivá a jeho výpočty chybné. Vypadalo to, že dav je bez konce.

Rozhodl se, že utratí další půlpluton, aby zjistil, co se děje.

Vhodil minci do opěradla a dolehl k němu hlas komentátora: "- návštěva ministra. Korunní princ se setkal jak s představiteli Zemské korporace, tak i se samotným generálním ředitelem, a nyní je odvážen do přechodové komory do Ratoonské enklávy. Rozhovory na štábové úrovni začnou dnes večer po televizní recepci. Mluvčí generálního ředitele prohlásil, že jelikož je zhola nemožné, aby došlo k jakémukoliv střetu zájmů mezi oxygenními typy, jako jsme my, a Ratoonci, každý výsledek vzájemné dohody bude pro nás výhodný, otázkou ovšem zůstává, do jaké míry. Podívejme se nyní zpět na situaci u páté brány: brána číslo pět je na osmačtyřicet hodin propůjčena Australoasijské republice. Dočasná brána, která ústí pod vámi, je otevřena v centrální Austrálii na poušti Arunta, kam byli tito vystěhovalci svázeni po několik týdnů.

Jeho jasnost prezident Australoasijské republiky Fung Či Mu informoval Korporaci, že jeho vláda zamýšlí vystěhovat více než dva milióny lidí za čtyřicet osm hodin, což je vskutku impozantní údaj - je to více než čtyřicet tisíc lidí za hodinu. Konečné množství pro tento rok pro všechny planetární vystěhovalecké brány dohromady (Emigrantská brána, brána Petra Velikého a Witwatersrand) činí jen sedmdesát miliónů vystěhovalců při průměrné rychlosti osm tisíc za hodinu. Tento plán předpokládá pětinasobnou průměrnou rychlost, a to při použití pouze jedné brány!"

Komentátor pokračoval: "Když uvážíme rychlost, výkonnost a, ehm..., přímost, s jakou uskutečňují tento přesun, zdá se, že dosáhnou svého cíle. Naše vlastní údaje ukazují, že jsou mírně před kvótou pro prvních devět hodin. Během těchto devíti hodin došlo mezi vystěhovalci k sto sedmi porodům a osmdesáti dvěma úmrtím; vysoká úmrtnost je samozřejmě zaviněná dočasným rizikem při vystěhovalectví.

Planeta určená, GO-8703-IV, od nynějška zvaná 'Nebeské Hory', je podle prezidenta Funga klasifikována jako bohatá planeta, která zatím nebyla vůbec kolonizována. Korporace byla ujištěna, že kolonisté jsou dobrovolníci." Rodovi připadlo, že komentátorův hlas zní poněkud ironicky. "Je to pochopitelné, když zvážíme mimořádný populační tlak v Australoasijské republice. Krátký historický přehled: Poté, co byly zbytky původního australského obyvatelstva důsledkem pekinské mírové dohody přesunuty na Nový Zéland, bylo prvním úžasným počinem nové vlády vybudování velkého vnitrozemského moře."

Rod ztlumil reproduktor a podíval se zpět dolů. Nezajímaly ho učebnicové údaje o tom, jak australská poušť rozkvetla jako růže...

Stejně se z ní nakonec stala špinavá čtvrt' s více lidmi, než bylo v celé Severní Americe. Něco nového se začalo dít u čtvrté brány.

Bránou číslo čtyři procházel předtím nákladový pás; teď zmizel někde v útrobách terminálu a před bránou se řadila společnost vystěhovalců.

Tohle nebyla žádná tlupa chudých uprchlíků popoháněná policií; tady měla každá rodina vlastní nákladní vůz...

dlouhý, pomalý conestogský vůz se silnou skleněnou plachtou, tažený třemi páry koní..., a čtvercové, obchodní vozy s ocelovými těly, vysokými koly s blatníky, tažené dvoj- nebo čtyřspřežím. Vozy táhli buď silní morganští koně, či pyšní a mohutní clydesdaleští, nebo missourští mezci s velkými hlavami, silnou hrudí a chytrými, podezřívavými očima. Mezi koly pobíhali psi, vozy byly vysoko naloženy potřebami pro domácnost, nářadím, dětmi, a byly na nich přivázané klece s drůbeží, která hudovala na potupný osud; dokonce tam byl jeden shetlandský pony, bez jezdce, ale se sedlem, a protože byl moc velký, aby běhal se psy, stál blízko vozu jedné rodiny.

Rod se podívil, že tam není žádný dobytek, a tak znovu zapnul reproduktor. Jenže hlasatel pořád drmolil něco o úrodnosti Australoasijské republiky, a tak ho zase vypnul a díval se dál. Vagóny popojely a seřadily se poblíž brány. Jejich konec byl někde v nedohlednu. Brána ještě nebyla připravená a řidiči znovu sesedli a sešli se v kiosku Armády spásy pod sukněmi bohyně Svobody na šálek kávy a trochu vtipkování. Roda napadlo, že tam, kam jedou, není žádná káva, a možná nebude po celá léta, protože ze Země se nikdy nevyváží potraviny - a naopak, jídlo a kovy vhodné ke štěpení byly téměř jediné dovolené artikly pro dovoz; když tedy Venkovní kolonie měla nadbytek jednoho či druhého, mohla očekávat malou, ale cennou pomoc od Země.

Udržovat mezihvězdné brány otevřené bylo hrozně drahé kvůli uranu a lidé z této kolony musí počítat s tím, že zůstanou z obchodního dosahu Země tak dlouho, dokud nebudou mít dostatečný nadbytek cenného materiálu, aby si zaručili znovutevření brány a pravidelné spojení se Zemí. Do té doby byli závislí jen sami na sobě a museli vyjít s tím, co si s sebou vzali... tak se stali koně praktičtější než helikoptéry, krumpáče a lopaty užitečnější než buldozery. Stroje se rozbíjejí a vyžadují celou technologii, aby se udržely v provozu - zatímco stará dobrá zvířata se rozmnožují, sklízí úrodu a tahají náklady.

Deacon Matson říkal na přednášce z přežití, že strasti v životě ve venkovních koloniích nezpůsobuje absence rozvodů vody, topení, energie, světla nebo špatné počasí, ale nedostatek jednoduchých věcí, jako je káva či tabák.

Rod nekouřil a bez kávy se také obešel; nedokázal si představit, že by bez nich nějak strádal. Poposedl si, aby viděl skrz bránu a zjistil příčinu zdržení. Moc dobře neviděl, protože mu ve výhledu bránila oblouková plachta vozu, ale zdálo se, že došlo k nějaké fázové chybě; vypadalo to, že za bránou bylo nebe tam, kde měla být země.

Vicedimenzionální zakřivení, které bylo potřeba ke spojení míst na dvou planetách od sebe vzdálených mnoho světelných let, nebylo jen záležitostí ohromného výdeje energie; byla to také jemná záležitost nad lidské chápání, která zahrnovala vyšší matematiku a velké umění - matematiku vyřešily přístroje, ale několik posledních desetinných míst

musel operátor vždy upravit podle odhadu a intuice.

Kromě velkého množství různých druhů pohybů planet, které se většinou daly sečíst a vyrušit, tady byla navíc rotace každé z nich.

Problémem bylo navázat poslední spojení tak, aby se planety vnitřně dotýkaly v místech vybraných pro brány, s paralelními osami a rotacemi ve stejném směru. Teoreticky bylo možné spojit dva opačně rotující body točením nehmotné struktury vesmírného času v přesné shodě s 'reálným' pohybem; prakticky toto řešení nejen neskutečně plýtvalo energií, ale navíc téměř nefungovalo - povrch země za bránou se smekal jako klouzačka a nahýbal se v náhodných úhlech.

Rod neznal matematiku tak, aby postihl všechny složitosti.

Vzhledem k tomu, že právě končil školu, nedošel dál než k tensorům, statistické mechanice a jednoduché geometrii v šestém prostoru a v praktickém užití zvládal analýzu pro elektroniku, primární kybernetiku a měl základní znalost analogových počítačů; ještě nebral žádnou matematiku pro pokročilé. Vzhledem ke své neznalosti usoudil, že operátor u brány musí mít štěstí. Podíval se zpět ke skupině vystěhovalců.

Řidiči byli ještě pořád v kiosku, pili kávu a žvýkali koblíhy.

Většina z nich měla plnovous; podle jejich délky Rod usoudil, že trénovali již několik měsíců. Kapitán skupiny si pěstoval koží bradku, kníry a měl poněkud dlouhé vlasy, Rodovi se ale zdálo, že nemůže být o mnoho starší než on. Samozřejmě, že to byl profesionál, který musel mít diplom z Venkovních dovedností - lov, vyzvědačství, základní mechanika, kování zbraní, farmaření, první pomoc, skupinová psychologie, taktika přežití skupiny, právo a spousta dalších věcí, které lidská rasa považuje za nezbytné pro koloniální život.

Tento kapitán jel na běžové klisně, krásné jako východ slunce, a byl oblečen jako kalifornský švihák ze začátku století - zřejmě jako kompliment svému koni. Na panelu před bránou se rozsvítilo světlo a kapitán se vyšvihl do sedla, stále s koblíhou v ruce, a pomalým klusem projel okolo vozů na poslední prohlídku; jel čelem k Rodovi. Seděl vzpřímeně a vypadal přirozeně a důvěryhodně. Nízko na vkusném opasku měl dvě pistole, každou ve stříbrně ozdobeném pouzdru se stejným vzorem, jako měla uzda i sedlo.

Rod ani nedýchal, než kapitán zmizel z dohledu, pak zhluboka vydechl a rozhodl se, že bude studovat, aby byl jako on, spíše než se věnovat nějaké více specializované Venkovní profesi. Vlastně ani nevěděl, čím by chtěl být... kromě toho, že se chtěl co nejdříve dostat ze Země a odjet tam, kde se něco děje!

Což mu připomnělo, že ho zítra čeká první krok. Za několik dnů se buď bude moci zapsat, kamkoliv bude chtít, nebo bude - ale s tím se nemusí trápit. Znepokojeně si uvědomil, že je docela pozdě a on se ještě nerozhodl, jaké vybavení a zbraně si vezme s sebou. Ten kapitán má ostřelovací britovou pušku; měl by si ji také vzít? Ne, tahle skupina bude bojovat jako jednotka, jestli bude muset. Jejich vůdce má tento typ zbraně, aby si posílil autoritu - ne pro samostatné přežití.

Dobře, co by si tedy měl vzít?

Zazněla siréna a řidiči se vrátili ke svým vozům. Kapitán přijel - zpět rychlým klusem. "Připravit!" zvolal. "Póóóóóó!" Zaujal místo u brány čelem k průvodu. Klisna se pod ním chvěla a skoro tancovala.

Dívka z Armády spásy vyšla zpoza pultu a nesla malé děvčátko.

Zavolala něco na kapitána, ale její hlas se nedonesl k balkónu.

Kapitánův hlas se k balkónu donesl. „Číslo čtyři! Doyle! Pojd' si pro svoje dítě!" Muž s rezavými vlasy a špičatým voussem slezl ze čtvrtého vozu a nesměle si vzal zpět dítě a doprovázen posměšnými poznámkami podal holčičku své ženě která ji zvedla sukni a začala ji plácát po zadku. Doyle vylezl na sedadlo a vzal do ruky otěže.

"Odpočítejte se!" vzkřiknul kapitán.

"Jeden."

"Dva" "Tři!"

"Čtyři!"

"Pět!"

Počítání prošlo pod balkónem a ztratilo se z doslechu. Za chvíli se opět vrátilo, tentokrát sestupně, a skončilo zakřičením "JEDEN!"

Kapitán zvedl pravou ruku a zadíval se na kontrolky na řídicím panelu.

Rozsvítilo se zelené světlo. Mávl rychle rukou dolů a zakřičel: "Jedem! Hyjé!" Kapitánův kůň vystartoval jako na závodech, předběhl tahouny vepředu a vystřelil skrz bránu.

Biče zapráskaly. Rod slyšel výkřiky: "Hyjé, Molly! Hyjé, Ned!" a "Ne, ne, ty nemehlo!" Průvod se začal pohybovat a zrychloval.

Neustále se objevovaly další a další vozy, které už jely cvalet.

Řidiči byli široce rozkročení a jejich ženy obsluhovaly brzdy. Rod se je pokusil spočítat, bylo jich asi šedesát tři, když projel poslední s rachotem skrz bránu... a byl pryč, vzdálen už přes půl galaxie.

Vzdychnul a opřel se s vřelým pocitem a nedefinovatelným smutkem. Pak pustil nahlas mikrofon: " - na Nový Canaan, prémiovou planetu, kterou Langford popsal jako 'Růži bez trní'. Tito kolonisté zaplatili šestnáct tisíc čtyři sta na osobu - nepočítaje výjimky a přibrané členy - za výsadu jít hledat štěstí a chránit své potomstvo. Přístroje ukazují, že cena poroste ještě dalších dvacet osm let, takže jestli chcete svým dětem věnovat neocenitelný dar v podobě občanství Nového Canaanu, teď je ta nejlepší chvíle. Za další půlpluton dostanete kompletní popis všech přístupných planet a navíc seznam těch, které budou zpřístupněny v blízké budoucnosti. Ti, kteří sledují naše vysílání osobně, mohou tyto seznamy získat v informačním centru před velkou halou."

Rod neposlouchal. Už před delší dobou si nechal poslat všechny prospekty, které byly zadarmo, i většinu těch placených, vydaných Komisí pro vystěhovalce a obchod. Teď byl zrovna zabrán do úvah nad tím, proč se brána na

Nový Canaan nezavřela.

To zjistil vzápětí. Podpěrné barikády se zvedly z podlahy a vytvořily uzavřený průchod mezi bránou číslo čtyři a propustí pod ní.

Pak se v bráně objevilo stádo dobytka a vyrazilo proti němu s funěním a bučením. Byli to prvotřídní herefordští býčci, ze kterých se měly stát jemné steaky a chutné pečeně pro bohatou, ale poněkud hladovou Zemi. Za nimi i mezi nimi jeli honáci z Nového Canaanu a pobízeli zvířata k větší rychlosti dlouhými bodci - cena za to, že tím ztratí váhu, byla daleko převyšena obrovskými náklady na udržení otevřené brány.

Rod zjistil, že se mikrofon sám vypnul, protože vypršela půlhodina, kterou si zaplatil. Provinile se vzpřímil; uvědomil si, že sebou bude muset hodit, nebo přijde pozdě na večeři. Rychle vyskočil a chytil jezdící chodník k bráně Hoboken a mumlal si přitom omluvy.

Tato brána byla určená jen pro přemísťování na zemském povrchu, a proto byla nepřetržitě v provozu. Nebylo třeba žádného operátora, protože dva spojované body měly společný pevný základ, pevnou Zemi. Rod ukázal do elektronického monitoru předplacený lístek a prošel skrz do Arizony s davem sousedů.

"(Téměř) pevná Země.." robot v bráně vzal v úvahu přílivové zakřivení, ale nemohl předvídat malé seismické rozdíly.

Když Rod procházel, cítil pod nohama chvění jako při slabém zemětřesení, pak byla terra zase firma. Pořád byl uzavřen v prostoru s tlakem na úrovni hladiny moře. Mechanismus uvolnil zámek a tlak silně poklesl. Rod široce zazíval, aby se přizpůsobil tlaku na plošině Grand Canyon na severním okraji, kde byl tlak o čtvrtinu menší než v New Jersey. Přestože tudy jezdil dvakrát denně, stejně se přistihl, jak si mne ucho, aby se zbavil bolesti.

Zámek se otevřel a Rod vykročil. Poté, co překonal dva tisíce mil ve zlomku vteřiny, čekalo ho teď deset minut jízdy metrem a čtvrt hodiny pěšky, aby se dostal domů. Rozhodl se, že poběží, aby byl doma včas. Možná by se mu to podařilo, kdyby tu nebylo několik tisíc dalších lidí, kteří se pokoušeli o totéž.

2

Pátá cesta

Raketové lodě vesmír nedobýly, pouze ho prozkoumaly. Když raketa opouští Zemi, letí rychlostí sedm milí za sekundu, což je na tak ohromné vzdálenosti hrozně pomalé. Jen Měsíc je rozumně daleko - víceméně čtyři dny. Na Mars to trvá třicet sedm týdnů, na Saturn chmurných šest let a planeta Pluto je vzdálena neskutečnou polovinu století, což je způsobeno tím, že mohou létat jen po elipsových drahách.

Až díky Ortegově pohonu se stala sluneční soustava dosažitelná.

Protože je založená na teorii o přeměně hmoty, Einsteinově nesmrtelné rovnici $E=Mc^2$, je možné použít jakoukoliv akceleraci, kterou pilot vydrží. Při pohodlné přitažlivosti se vzdálenosti mezi vnitřními planetami soustavy a Zemí počítaly na hodiny, daleký Pluto byl vzdálen jen osmnáct dní. Byla to stejná změna jako z koňského hřbetu na tryskové letadlo.

Tato krásná nová hračka měla jeden nedostatek, nebylo moc kam jet. Z lidského úhlu pohledu je sluneční soustava vytvořena z pozoruhodně neatraktivních nemovitostí - kromě krásné Terry, bujné, zelené a nádherné. Obyvatelům Jupiteru s ocelovými údy nevadí 2,5krát větší přitažlivost než naše a ve zdraví žijí v jedovatém ovzduší s nelidským tlakem. Mart'anům se daří dobře v téměř úplném vakuu a skalní ještěrky z Luny dokonce vůbec nedýchají. Ale tyto planety nejsou pro lidi.

Lidstvo vzkvétá na planetě s kyslíkem, dostatečně blízko hvězdě typu G, s klimatem pohybujícím se okolo bodu mrazu.... to znamená na Zemi.

Když už tedy jste na Zemi, proč se někam stěhovat? Důvodem bylo obrovské množství dětí. Malthus na to upozorňoval již dávno: potrava roste aritmetickou řadou, lidstvo geometrickou. Do 1. světové války žila jedna polovina lidí na hranici hladovění, do 2. světové války se zvyšovala populace o 55 000 lidí denně; před třetí světovou válkou v roce 1954, činil přírůstek 100 000 krků a žaludků za den; 35 000 000 lidí navíc každý rok... A populace Země rychle přerostla úrodnost zemědělských půd.

Vodíkové, biologické a nervové zbraně a horory, které následovaly, nebyly ani tak politické. Spíš to byl boj žebračků o kůrku chleba.

Autor Gulliverových cest navrhoval s úšklebkem, aby se irské děti vykrmovaly pro anglické stoly; jiní učenci poukazovali na méně drastické způsoby potlačení růstu populace - žádný z nich nedokázal nic vyřešit. Život, každý život má dva základní cíle přežít a rozmnožit se. Rozum je bezúčelný vedlejší produkt, kromě toho, že slouží těmto základním pohnutkám.

Rozum se dá donutit, aby sloužil těmto účelům. V naší galaxii je více než sto tisíc planet zemského typu, každá z nich je stejně teplá a mateřská jako sladká Země. Loď s Ortegovým pohonem dosáhla ke hvězdám. Lidstvo mohlo kolonizovat jako tehdy, když milióny hladových Evropanů přeplulo Atlantik a vychovalo víc dětí v Novém světě.

Někteří tak učinili..., dokonce stovky tisíců. Ale celá rasa, i kdyby pracovala jako tým, nemůže postavit a uvést do provozu sto lodí pro tisíc kolonistů denně a pokračovat tak den po dni, rok po roce, nekonečně dlouho. Navíc ani s touto silou a vůlí (kterou lidstvo nikdy nemělo) není v zemské kůře tolik oceli, hliníku a uranu. Ani setina potřebného množství.

Ale rozum dokáže najít řešení i tam, kde žádné není. Psychologové jednou zavřeli opici do místnosti, kde naaranžovali čtyři únikové cesty. Pak pozorovali, kterou z nich nalezne.

Opice utekla pátou cestou.

Dr. Jesse Evelyn Ramsbotham se nesnažil vyřešit problém s novorozenci, snažil se postavit stroj času. Měl pro to dva

důvody: za prvé to bylo nemožné a za druhé se mu potily ruce a koktal vždy, když byl v přítomnosti ženy. Nevěděl, že první důvod je kompenzací toho druhého; vlastně o tom druhém ani nevěděl - byla to věc, které se jeho podvědomí vyhýbalo.

Je zbytečné spekulovat nad tím, co by se stalo, kdyby ho pojmenovali Bill a nezatižili ho dvěma dívčími jmény. Možná by z něj byla národní fotbalová hvězda nebo pojišťovák, který by přidal svých několik dětí k již tak alarmujícímu množství. Místo toho se stal fyzikem a matematikem.

Pokroku ve fyzice se dosahuje popíráním samozřejmého a přijímáním nemožného. Každý vědec z devatenáctého století by dokázal přednést nenapadnutelné důvody, proč se nedá sestrojít atomová bomba, kdyby na to byl dotázán. Každý fyzik dvacátého století uměl vysvětlit, proč je cestování časem neslučitelné se skutečným světem reálného času. Ale Ramsbotham si začal pohrávat se třemi nejdůležitějšími Einsteinovými rovnicemi, dvěma rovnicemi o teorii relativity pro vzdálenost a pro čas a rovnicí o přeměně hmoty; každá z nich obsahovala rychlost světla. Rychlost je první derivace vyjádření vzdálenosti vzhledem k času; předělal tyto rovnice na diferenční rovnice a potom si s nimi hrál. Výsledek vložil do raketiackého počítače, který byl vzdálený potomek Univacu, Eniacu a Maniacu. Když pracoval na těchto věcech, nikdy se mu nepotily ruce, ani nekoktal, jenom když měl co do činění s mladou ženou, která byla hlavním programátorem na velkém počítači.

Jeho první prototyp dokázal vytvořit časově stíněný prostor, ne větší než fotbalový míč - ale zapálená cigareta, která byla uprostřed, hořela ještě za týden. Ramsbotham si cigaretu vzal, pokračoval v kouření a přemýšlel o tom. Jako další vyzkoušel jednodenní kuře a přizval k tomu kolegy. Za tři měsíce bylo kuře pořád stejně malé a nebylo o nic hladovější, než kuřata obvykle bývají. Poté otočil směr toku a zapnul přístroj na ten nejkratší možný okamžik.

V sekundě bylo kuře vyhladovělé, mrtvé a v rozkladu.

Věděl, že jen změnil sklon křivky, ale byl přesvědčen, že je na cestě k opravdovému přístroji na přesun časem. Nikdy ho nevnalezl, i když si to jednu chvíli myslel - na žádost některých kolegů totiž opakoval pokus s kuřetem; dva z nich té noci vypáchli dveře do laboratoře, pustili malé ptáče a místo něj tam dali vejce. Ramsbotham by byl nadsmrti přesvědčen, že našel způsob přesunu v čase a zbytek života by strávil v slepé uličce, kdyby jeho kolegové vejce nerozbili a neukázali mu, že je natvrdo uvažené.

Ale nevzdával se. Vyrobil větší model a snažil se nastavit rozšíření neboli anomálii (ještě to nenazýval "Brána") tak, aby mu umožnila projít polem tam a zpět.

Když nahodil napájení, mezi magnetodami přístroje už nebyla zeď, ale vlhká džungle. Došel k ukvapenému závěru, že to musí být druhohorní karbon. Často ho napadalo, že rozdíl mezi časem a prostorem může být pouze lidský předsudek, ale tohle nebyla jedna z těch chvil; teď věřil tomu, čemu věřit chtěl.

Rychle popadl pistoli a s velkou odvahou a bez rozmyslu vkročil mezi magnetody.

O deset minut později byl uvězněn za ohrožování zbraněmi ve veřejné botanické zahradě v Riu de Janeiru. Jeho situaci zhoršilo ještě to, že neuměl portugalsky, ale za tři dny byl díky pomoci Severoamerického konzula na cestě domů. Celou cestu plnil blok rovnicemi a otazníky.

Zkratka ke hvězdám byla objevena.

Ramsbothamovy objevy odstranily základní příčiny válek, vyřešily problém, kam s těmi všemi roztomilými dětmi. Statisíce planet byly najednou stejně daleko jako druhá strana ulice. Panenské kontinenty, drsná divočina, úrodné džungle, zabíjející pouště, zmrzlé tundry a nesmiřitelné hory - to vše leželo za branami měst. Lidská rasa znovu odcházela tam, kde nesvítily pouliční lampy, kde nebyl žádný přátelský policista na rohu, dokonce ani žádné rohy; ven, kde nebyly žádné dobře uleželé jemné steaky, žádná šunka bez kostí, žádné balené a vyráběné potraviny pro mlsné jazyky a zhýčkaná těla. Dvounohý všežravec musel znovu kousat, trhat a používat svoje zvířecí tesáky, protože zase odcházel ven (jako již mnohokrát dříve), aby zabil nebo byl zabit, snědl nebo byl sněden.

Jednou z největších schopností lidské rasy je schopnost přežít.

Lidé si přivykli podmínkám, jako ostatně vždy, a tak nejvíce zastavěná, zmechanizovaná a zcivilizovaná, nejvíce vypoštěňovaná a luxusní kultura trénovala své nejlepší děti, své potenciální vůdce, v primitivním, průkopnickém přežití - nahý člověk tváří v tvář přírodě.

Rod Walker znal Dr. Jesse Evelyn Ramsbothama stejně jako Einsteina, Newtona či Kolumba, a také o něm tak přemýšlel. Byly to postavy z knih, jako voskové figuríny v nadživotní velikosti, prostě neživé. Používal Ramsbothamovu bránu mezi Jersey a Arizonským pásmem, aniž by myslel na vynálezce, stejně jako jeho předkové používali výtah a jméno 'Otis' jim nic neříkalo. Když už vůbec někdy uvažoval o tomto zázraku, tak jedině napůl rozladěně, protože Arizonská strana brány Hoboken byla tak daleko od domu jeho rodičů. Na této straně se brána jmenovala Kaibab a byla sedm mil severně od rezidence Walkerových.

Když byl dům postaven, bylo toto místo na samém konci dráhy a dalších městských vymožeností. Protože byl starý, měl ještě obývací pokoj nad zemí, ložnice, spíž a kryt už byly pod zemí. Původně byl obývací pokoj celý odkrytý a vypadal jako jednolitá vejcovitá mušle. Ale postupně, jak se Vnější New York rozšiřoval, byla tato oblast určená pro podzemní výstavbu a jakékoliv stavby, které by porušovaly panenský vzhled krajiny, byly zakázány.

Walkerovi uposlechli nařízení do té míry, že pokryli kopuli půdou a osadili přirozenou zelení, ale odmítli zakrýt okno s panoramatickým výhledem. Bylo na tomto domě to nejhezčí, neboť z něj byl výhled na Velký Kaňon. Místní správa se je pokusila donutit okno zakrýt a nabídla jim instalaci umělého okna, obvykle užívaného v podzemních bytech, které by simulovalo pohled na kaňon. Ale Rodův otec byl tvrdohlavý, nedal se přesvědčit za žádnou cenu a jejich okno zůstalo odkryté.

Když Rod vešel do domu, rodina seděla před oknem a pozorovala bouři, která se blížila kaňonem - jeho matka, otec a překvapivě jeho sestra. Helen, o deset let starší než on, sloužila jako kapitán Amazonek a byla málokdy doma.

Privítal ji vřele kvůli tomu, že nebude tolik poznámek, že přišel pozdě. "Helen, to je prima - myslel jsem, že jsi na Thulu."

"Byla jsem... ještě před několika hodinami." Rod se pokusil potrást jí rukou; jeho sestra ho však sevřela v medvědí obětí, políbila ho a přimáčkla na ornamenty na jejím chromovém brnění. Ještě měla uniformu, proto si domyslel, že právě přijela - když byla občas doma, většinou chodila ve starém županu a měkkých bačkorách, vlasy v copu. Teď byla v brnění a v sukni; zbraně, rukavice a helmu s peřím odložila na podlahu. Pyšně si ho změřila. "No ne, ty jsi ale vyrostl. Jsi skoro stejně velký jako já."

"Jsem větší."

"Chceš se vsadit? Ne, nesnaž se vykrotit, nebo ti zkroutím ruku. Sundej si boty a postavíme se zády k sobě."

"Sedněte si děti," řekl mírně otec. "Rode, proč jsi přišel pozdě?"

"Ehm..." Chtěl říct něco o zkoušce a tím odlákat pozornost, ale jeho sestra zasáhla.

"Neštví ho, otče. Vyžaduj omluvy a budeš je mít. To jsem zjistila už jako podporučík."

"Ticho, dcero. Umím ho vychovat sám, bez tvé pomoci."

Rod byl překvapen, že otec reagoval tak ostře, a ještě víc, když sestra odpověděla zvláštním tónem: "Tak? Vážně?"

Rodova matka zvedla ruku a vypadala, že chce něco říci, ale pak si to rozmyslela. Vypadala rozzlobeně. Jeho sestra a otec se podívali jeden na druhého, oba mlčky. Rod se s údivem zeptal: „Hele, co se to děje?"

Otec se na ně podíval. "Nic. Už o tom nebudeme mluvit. Večere čeká. Jdeme, drahá?" otočil se ke své ženě, pomohl jí vstát a nabídl rámě.

"Ještě chvíli," řekl Rod naléhavě. "Přišel jsem pozdě, protože jsem se zapomněl u vystěhovalecké brány."

"Velmi dobře. Ty to víš nejlíp, ale řekl jsem, že už o tom nebudeme mluvit." Otočil se k výstupu.

"Ale já jsem ti chtěl říct ještě něco jiného, tati. Příští týden nebo tak nebudu doma."

„Dobře - eh? Co jsi to říkal?"

"Budu chvíli pryč tati. Deset dní nebo trochu déle." Jeho otec vypadal, že je na rozpacích, pak potřásl hlavou. "Ať už chceš dělat cokoli, budeš muset změnit své plány. Teď tě nemůžu pustit."

"Ale tati..." "Je mi líto, ale je to definitivní."

"Ale tati, já musím!"

"Ne." Rod se tvářil zklamaně. Jeho sestra najednou řekla: "Otče, nebylo by dobré, kdybys věděl, proč chce jet pryč?"

"Teď, dcero - " "Tati, mám zkoušku ze Sólového přežití, začíná zítra ráno."

Pani Walkerová zalapala po dechu a pak se rozplakala. Její manžel řekl: "No tak, drahá." Pak se podíval na svého syna a tvrdě řekl: "Rozrušil jsi svou matku."

"Ale tati, já..." Rod zmlkl a trpce si pomyslel, že jeho starosti jsou každému ukradené. Koneckonců, on bude ten, kdo bude muset plavat, nebo se utopí.

"Ale tati," říkala zrovna jeho sestra. "Vidíš, že musí jít pryč."

Nemá jinou možnost, protože-" „Nevím, proč by musel. Rode, chtěl jsem o tom mluvit dřív, ale neuvědomil jsem si, že budeš mít ten test tak brzo. Když jsem podepisoval svolení k tomuto kursu, měl jsem výhrady, to musím přiznat."

Myslel jsem, že ti ta zkušenost bude později užitečná... když - a jestli - budeš studovat na univerzitě. Ale nikdy jsem nechtěl, abys šel na závěrečnou zkoušku ještě na střední škole. Jsi na to moc mladý."

Rod zůstal stát jako opařený. Ale jeho sestra se ho zastala: "Houbeles!"

"Prosím? Dcero, uvědom si, že - " "Ještě jednou houbeles! Každá dívka z mé skupiny absolvovala stejně těžké věci a mnoho z nich není o mnoho starších než brácha."

Co bys chtěl, otče? Roztřeseného chudinku?"

"Nemáš žádný důvod... Myslím, že bude lepší, když to prodiskutujeme později."

"To je dobrý nápad."

Kapitánka Walkerová vzala bratra za ruku a následovali rodiče dolů do jídelny. Večere byla na stole, ještě teplá a v obalech. Postavili se ke svým místům a pan Walker slavnostně zapálil lampu klidu. Rodina vystupovala jako dědičně evangeličtí monisté, protože oba Rodovi dědové konvertovali v druhé velké vlně obrácení na tuto víru, která vzešla v posledním desetiletí z Persie. Jeho otec pečlivě plnil povinnosti rodinného kněze.

Rod přemýšlel o novém problému, zatímco automaticky odpovídal při rituálu. Jeho sestra odpovídala hlasitě, ale matku bylo stěží slyšet.

Symbolický obřad účinkoval. Rod cítil, že se uklidnil, a když otec intonoval poslední "jeden Duch, jedna rodina, jedno tělo!", už měl docela hlad. Sedl si a sundal poklop z talíře.

Kynutá placka, uhnětená tak, aby vypadala jako kotleta, s proužky opravdové slaniny, velká pečená brambora a grilovaná zelená cukína, ozdobená hráškem... Rodovi se začaly sbíhat sliny a natáhl se pro kečup.

Všiml si, že matka moc nejí, což ho překvapilo. Táta taky moc nejedl, ale ten se nimral v jídle často... Se soucitem si uvědomil, že dnes vypadá hubeněji a šedivěji než jindy. Kolik je mu vlastně let?

Odvrátil pozornost k sestře, protože vyprávěla nějakou historku: "- a tak mi velitelka řekla, že budu muset přitvrdit. A já jsem jí řekla: 'Madam, holky jsou holky. Kdybych měla degradovat každého, kdo něco podobného udělá, brzo bych neměla nikoho jiného než prosté vojíny. A seržantka Dvoraková je můj nejlepší střelec.'" "Moment," přerušil ji otec.

"Myslel jsem, že jsi říkala 'Kellyová', ne 'Dvoraková'."

"Řekla, a ona taky. To, že jsem předstírala, že myslím někoho jiného, byla má tajná zbraň - Mně Dvoraková (je větší než já) je obviněná ze stejného prohřešku, ale zároveň je favoritkou naší eskadry v celoarmádní soutěži o nejlepšího vojáka. Samozřejmě, že kdyby ztratila frčky, tak by vypadla, a tím pádem i my."

Takže jsem vyjasnila to 'nedorozumění' tím nejnevinnějším a nejmírumilovnějším způsobem, nechala jsem velitelku, aby se chvíli dusila, a potom jsem jí řekla, že obě ženy mají domácí vězení, dokud ta skupina studentů nenainstaluje nový měřič. Pak jsem jí přefíkala pohádku o tom, že trocha soucitu je nedocenitelná, snáš se na podřízené jako dar z nebes, a řekla jí, že si беру na starost, aby se již nikdy takový skandální - to řekla ona, ne já - incident neopakoval... Zvláště,

když je na obhlídce vrchní velitel.

Takže mi milostivě ponechala tuto zodpovědnost a poslala mě pryč, aby mohla dodělat denní hlášení. Takže jsem zasalutovala jako na přehlídce a zmizela jak pára nad hrncem."

"Rád bych věděl," řekl pan Walker kriticky, "jestli musíš odporovat nadřízené v takových věcech. Je přece starší a pravděpodobně rozumnější než ty."

Helen srovnala poslední hrášky na hromádku, nabrala je a spolkla.

"Dvojitě houbeles na druhou. Promiň, otče, ale kdybys byl na vojně, tak bys se mnou souhlasil. Na svoje dívky jsem tvrdá jako pes... a ony pak rozhlašují, že mají toho nejhoršího rasa z celé galaxie. Ale když mají problémy nahoře, tak se o své děti postarám. Jednou za čas přijde den, kdy nás čeká něco ošklivého, a já se k tomu musím postavit čelem. A dopadne to dobře, protože mám Kellyovou po pravém boku a Dvorakovou po levém, a každá z nich se snaží postarat se o Tyrana Walkerovu ze všech sil. Vím, co dělám. 'Walkeriny Vlkodlaci' jsou tým."

Paní Walkerová se otřásla. "Zlatíčko, kéž by sis nevybrala povolání tak..., no, tak nebezpečné." Helen pokrčila rameny.

"Úmrtnost je u nás stejná jako kdekoli jinde... Jeden člověk, jedna smrt, dříve či později. Co bys chtěla, mami? Na tomto kontinentu je o osmnáct miliónů víc žen než mužů, měla bych snad sedět doma, plést a čekat, až si pro mě přijede rytíř? Tam venku, kde pracuji, je víc mužů než žen; uženu nějakého stejně starého a ošklivého, jako jsem já."

Rod se zvědavě zeptal: "Helčo, vážně by ses vzdala svého postavení kvůli svatbě?"

"Jestli bych se vzdala? Ani bych nepočítala, kolik má rukou a nohou. Kdyby byl ještě teplý a mohl kývat hlavou, tak je můj. Můj cíl je šest dětí a farma."

Rod se na ni zkoumavě zadíval. "Myslím, že máš docela šanci."

Jseš docela hezká, i když máš tlustý kotníky."

"Díky, kámo. Moc děkuju. Co máme za moučník, mami?"

"Nedívala jsem se. Otevři to, prosím."

Byla to mražená ovocná dřeň, což Roda potěšilo. Jeho sestra pokračovala. "Služba není tak těžká, ovšem pouze když je aktivní. To, co unaví, je posádková služba. Moje holky tloustnou, začnou být nepořádné a neklidné a pak začnou mezi sebou bojovat z čistě nudy."

Podle mého se musíme více obávat mrtvých v kasárnách než v boji."

Doufám, že se naše eskadra připojí k uklidnění situace na Byerově planetě."

Pan Walker se podíval na svou ženu a pak na dceru. "Už jsi zase rozčílila matku. Většina toho, co jsi říkala, se nehodí pod Lampu klidu."

"Odpovídala jsem na otázku."

"Dobře, snad."

Helen se zběžně rozhlédla. "Neměli bychom ji už stejně zhasnout?"

Všichni vypadají, že dojedli."

"Když chceš. I když není uctivé takhle pospíchat."

"Svatý Duch ví, že nemáme celou věčnost." Otočila se k Rodovi.

"Co kdyby ses vytratil, chlapče? Chci si tady s lidma popovídat."

"Ale, Helen, chováš se, jako bych byl..." "Zmizni, brácho. Uvidíme se později."

Rod odešel a cítil se dotčen. Ještě viděl, jak Helen sfoukává lampu.

Ještě pořád si dělal seznam, když vešla jeho sestra. "Čau, prcku."

"Oh. Ahoj, Helčo."

"Co děláš? Přemýšlíš, co si s sebou máš vzít na sólo test?"

"Tak trochu."

"Bude ti vadit, když si udělám pohodlí?" Smetla věci z jeho postele a natáhla se. "Probereme to později, Rod zauvažoval. "Znamená to, že táta souhlasí?"

"Ano. Tak dlouho jsem do něj hučela, až se mu rozsvítlo. Ale jak jsem řekla, probereme to později. Musím ti něco říct, mladíku."

"Jako co?"

"Za prvé tohle: naši nejsou tak hloupí, jak si zřejmě myslíš."

Pravda je, že jsou docela bystří."

"Nikdy jsem neřekl, že jsou hloupí!" ohradil se Rod a nepříjemně si uvědomil, co si o nich myslel.

"Ne. Ale viděla jsem, co se stalo před večerí, a ty taky. Táta dělal dusno a neposlouchal tě. Ale brácho, tebe určitě nikdy nenapadlo, jak je těžké být rodičem, možná nejtěžší ze všeho - a zvláště když pro to nemáš talent, třeba jako táta. Táta to ví, svědomitě na sobě pracuje a většinou se mu vede dobře. Někdy mu to ale ujede, jako třeba dneska. Ale co ty nevíš, je tohle: Táta umírá."

"Cože?" zadrhl se Rod. "Nevěděl jsem, že je nemocný!"

"Taky jsi to neměl vědět. Tak teď poslouchej: je tady řešení."

Táta je hrozně nemocný a umře nejdéle do několika týdnů - pokud neuděláme něco zásadního. Což je možné. Takže buď v klidu."

V kostce vysvětlila, o co jde. Pan Walker trpí degenerativní chorobou - pomalu hladoví až ke smrti. Dnešní medicína ho vyléčit neumí. Bude pomalu umírat, slábnout ze dne na den, týdny a měsíce, a určitě brzy umře.

Rod si položil hlavu do dlaní a vyčítal si, že táta umírá... A on si toho ani nevšiml. Nechtěli mu to říci, jako by byl malý; a on byl tak hloupý, že to nepostřehl.

Sestra se ho dotkla: "Nech toho. Není nic hloupějšího, než se zbytečně trápit nad něčím, čemu se nedá pomoci. Kromě toho se snažíme něco udělat."

"Co? Říkala jsi přece, že se nedá nic dělat?"

"Zmlkni a poslouvej. Rodiče projdou přes Ramsbothamův skok. Zpomalení pět set ku jedné, zestárnou o dva týdny za dvacet let.

Už podepsali dohodu s Entropy Inc. Táta rezignoval na funkci v General Synthetics a uzavřel své záležitosti. Rozloučí se se světem tuhle středu - proto byl tak hrubý, když jsi mu říkal o svých plánech. Jsi pro něj to nejdůležitější. Bůhví proč."

Rod se snažil urovnat tolik nových myšlenek. Skok v čase...

Samozřejmě. Díky tomu bude mít táta dvacet let navíc. Ale - "Helen, to jim přece nepomůže. Jistě, ve skutečnosti je to dvacet let, ale pro něj jen dva týdny... Ale vždyť táta bude potom stejně nemocný, jako je teď. Víš, co říkám; to samé zkoušel pradědeček Hanka Robbina a stejně umřel, dokonce hned, jak ho oživil. Hank mi to říkal."

Kapitánka Walkerová pokrčila rameny. "Možná to byl od začátku beznadějný případ. Ale tátův lékař Dr. Hensley říká, že si je v duchu jistý, že tátův případ není beznadějný... za dvacet let. Nevím nic o medicíně metabolismu, ale Hensley říká, že jsou na cestě a za dvacet let budou moci dát tátě dohromady stejně snadno jako dnes nasadí protézu."

„Myslíš?"

"Jak to mám vědět? V takových věcech se nedá dělat nic jiného, než si najmout nejlepšího specialistu a pak se řídit jeho radami.

Jisté je, že když to nezkusíme, táta umře. Tak to zkusíme."

"Jo, určitě, určitě musíme."

Zblízka si ho změřila a dodala: "Dobře. Chceš si s nimi o tom promluvit?"

"Hm?" řekl překvapeně. "Proč? Čekají na mě?"

"Ne. Přesvědčila jsem je, že nejlepší bude, když se to dozvíš, až se to stane. Pak jsem šla nahoru k tobě a řekla ti to. Teď můžeš dělat, co uznáš za vhodné - můžeš předstírat, že o ničem nevíš, nebo jít za mámou, která tě bude litovat, a od tátě na poslední chvíli poslouchat spousty rad, kterými se nikdy nebudeš řídit. Okolo půlnoci budeš s nervy na dně a budeš moci začít s balením svých věcí na zítřejší test. Dělej, jak chceš - ale zařídila jsem to tak, že se tomu můžeš vyhnout, jestli chceš. Což by bylo pro každého jednodušší. Já sama bych se rozloučila jako kočka."

Rod byl zmatený. Když se nerozloučí, bude to vypadat nepřírovně, nevděčně a jako by zradil rodinu - ale představa loučení ho uváděla do nesnesitelných rozpaků. "Cos myslela tou kočkou?"

"Když tě kočka vítá, dělá to velmi okázale, strká do tebe, motá se mezi nohama a přede jako kolovrátek. Ale když odchází, tak prostě odkráčí, ani se neotočí. Kočky jsou chytré."

"No..."

"Hele," dodala, "pamatuj si, že to rodiče dělají pro sebe, ne pro tebe."

"Ale táta musí..." "Jistě, táta musí, jestli se chce uzdravit." Přemýšlela, jestli mu má říct, že kvůli velkým výdajům na časový skok zůstane Rod téměř bez peněz, pak se rozhodla, že to radši nechá být. "Ale máma nemusí."

"Ale musí jet s tátou!"

"Jo? Počítej. Radši tě nechá sirotkem dvacet let, aby byla dva týdny s tátou. Nebo jinak: radši tě nechá sirotkem, než aby byla stejně dlouhou dobu vdova."

"Nemyslím, že je to vůči mámě spravedlivé," řekl Rod pomalu.

"Nekritizovala jsem. Rozhodla se správně. Každopádně mají vůči tobě silný pocit viny..." "Kvůli mně?"

"Kvůli tobě. O mě nejde. Jestli trváš na tom, že se chceš rozloučit, jejich pocit viny se změní v sebeospravedlňování, budou si to na tobě vybíjet a bude zle. To nechci. Všichni jste moje rodina."

"Hm, asi to bude nejlepší."

"Nedostala jsem všechny ty jedničky z Myšlenkových pochodů a Vojenského velení zadarmo. Tak a teď ukaž, co si chceš vzít s sebou."

Prohlédla si jeho seznam vybavení a tiše hvízdla. "Teda Rode, nikdy jsem neviděla tolik krámů. Nebudeš se moci ani hnout. Kdo si myslíš, že jsi? Tydliták, co se chystá do bitvy, nebo snad Bílý rytíř?"

"Právě jsem se chystal to probrat," řekl nevlídně.

"To si myslím!"

"Co myslíš, Helen, jakou pistoli bych si měl vzít?"

"Proboha, na co ji chceš?"

"Na co? Přece abych se ubránil, to je jasné. Na divoká zvířata a takové věci. Deacon Matson v podstatě řekl, že je můžeme očekávat."

"Pochybuju, že by vám poradil, abyste si vzali střelnou zbraň."

Podle toho, co jsem o něm slyšela, je Dr. Matson praktický muž. Podívej, dítě, v téhle zkoušce jsi králík, co se snaží utéct lišce. Nejsi liška."

"Co tím myslíš?"

"Jediné, co máš za úkol, je zůstat naživu. Nemusíš být statečný, ani bojovat, ani si podrobit divočinu musíš jen zůstat naživu. Pistole ti zachrání život v jednom případě ze sta, ve zbylých devadesáti devíti tě bude svádět k pošetilostem. Nepochybuji, že by si Matson nějakou zbraň vzal, a já koneckonců taky. Ale my jsme zkušení, víme, kdy ji nepoužít. Přemýšlej. Ta testová oblast bude plná lehkovážných zelenáčů. Když tě někdo zastřelí, nebude záležet na tom, jestli máš zbraň nebo ne. Když budeš mít pistoli, budeš se cítit nadneseně a nebudeš se patřičně krýt. Když ji mít nebudeš, pak budeš vědět, že jsi králík. Budeš opatrný."

"Měla jsi s sebou pistoli na sólo testu?"

„Jo, a ztratila jsem ji první den, což mi zachránilo život."

"Jakto?"

"Protože když jsem narazila na Bessemerského draka, tak jsem utíkala, místo toho, abych se ho snažila zastřelit."

„Spica V?”

"Spica IV. Nevím, kolik se o venkovní zoologii učí dnes - ale podle toho, jací ignoranti k nám přicházejí, mám pocit, že ta nová 'funkční výchova' potlačuje studium a zdůrazňuje rozvoj jejich rozkošných malých osobností. Měla jsem jednu holku, co chtěla - no nic, s drakem je problém v tom, že vlastně nemá životní orgány. Jeho nervový systém je decentralizovaný. Abys ho rychle zabil, musel bys ho namlít jako sekanou. Střelba ho jen polechtá. Jenže to jsem nevěděla, a kdybych měla zbraň, tak bych na to přišla tím horším způsobem."

Takhle mě to zvíře šlapalo na paty tři dny. Díky tomu jsem se dostala do kondice a mohla jsem zároveň přemýšlet o etice, filozofii a pragmatismu sebezachování."

Rod se nehádal, ale pořád byl přesvědčen, že se pistole může hodit. Když se mu houpala u boku, hned se cítil lépe - větší, silnější a sebejistější. Ani ji nemusel použít, jen když nebude mít na výběr. A krýt se také uměl. Nikdo ze třídy se neuměl plazit lépe než on. I když je jeho sestra voják, ještě to neznamena, že ví všechno a -- Ale Helen pokračovala.

"Vím, jak dobře se člověk se zbraní cítí."

Najednou jsi bystrozraký, s chundelatým ocasem, tři metry vysoký a celý chlupatý. A to je na tom právě to nebezpečné - protože takový nejsi. Jsi křehké holé embryo, které se dá pozoruhodně snadno zabít.

Můžeš si vzít ostřelovací pušku s dosahem dva tisíce metrů a izotopovými nábojnicemi, která dokáže odstřelit kopec, a pořád nebudeš mít oči vzadu na hlavě ani neuvidíš potmě. Smrt tě dostane zezadu, zatímco se budeš snažit zamířit na něco před sebou."

"Ale Helen, tvůj oddíl taky nosí střelné zbraně."

"Zbraně, radary, bomby, kočičí oči tarasnice a věci, o kterých si bláhově myslíme, že jsou utajené. No a co? Nechystáš se dobýt město. Brácho, někdy posílám nějakou dívku na průzkum, úkol: dostat se ven, získat informaci, vrátit se živá. Co jí, myslíš, dám s sebou?"

"Ehm..."

"No nic. Zprv si nevyberu někoho mladého a nerozvážného."

Pošlu nějakého nezničitelného veterána. Svlékne se do spodního prádla, pokud nemá tmavou kůži, tak si ji načerní. A pak jde ven s holýma rukama i nohama, úplně bez ničeho. Ještě jsem takhle nikoho neztratila.

Když jsi bez pomoci a nechráněný, narostou ti oči vzadu na hlavě, konečky nervů se zbystří a cítí všechno kolem tebe. Naučila jsem se to, už když jsem byla úplný bažant, od jedné zkušené vojačky, dost staré na to, aby byla mojí matkou."

Rod řekl obdivně: "Deacon Matson říkal, že kdyby mohl, nařídil by, aby účastníci testu neměli nic, než holé ruce."

"Dr. Matson má všech pět pohromadě."

"Dobře, co by sis vzala ty?"

"Ještě jednou testové podmínky?"

Rod je vyjmenoval. Kapitánka Walkerová se zamračila. "Hm..."

nic, na čem by se dalo stavět. Dva až deset dní bude znamenat asi tak pět. Klima nebude příliš extrémní. Předpokládám, že máš vlastní teplou bundu?"

"Ne, ale mám vojenský oblek. Myslel jsem si, že si ho vezmu, a když zjistím, že tam není zima, tak ho nechám u brány."

Nerad bych ho ztratil, váží jen půl kila a dost stál."

"Tím se nezatěžuj. Nepomůže ti, že budeš hezky oblečený, až budeš pod drnem. Dobře, kromě bundy bych si vzala čtyři kila potravin, pět litrů vody, dvě kila drobností, jako jsou prášky a sirky, vše uložené ve vestě..., a nůž."

"To není moc na pět dní, natož na deset."

„Je to přesně tolik, kolik snadno uneseš, a ještě se budeš moci rychle pohybovat. Ukaž mi nůž, zlato."

Rod měl několik nožů, ale jeden z nich byl jeho nůž. Byl pěkný víceúčelový s jednadvaceti centimetry dlouhou kalenou čepelí. A byl dobře vyvážený. Podal ho své sestře a ta ho potěžkala.

"Hezký," řekla a rohlédla se po pokoji.

"Vedle klimatizace."

"Aha." Napřáhla ruku, zamířila a hodila. Čepel se zabodla do terče a zadrnčela. Ohnula se a z boty vytáhla další nůž.

"Tenhle je taky dobrý," řekla a znovu hodila. Nůž se zabodl do terče těsně vedle prvního.

Vytáhla oba nože a potěžkala každý v jedné ruce. Vzala svůj nůž za špičku a podala jej Rodovi.

"Tohle je můj mazlíček, 'Lady Macbeth'. Měla jsem ho na své zkoušce a chci, aby sis ho vzal."

„Chceš si vyměnit nože? Dobře."

Rod cítil bolest, že by jí měl nechat 'Plukovníka Bowieho', a měl pocit, že nějaký jiný nůž ho může zradit. Ale nabídku své sestry nemohl odmítnout.

"Můj milý, nechci, abys tady nechal svůj nůž, chci, abys měl oba. Hladem ani žizní neumřeš, ale náhradní nůž může mít cenu zlata."

"Ale Helen, nemůžu si přece vzít tvůj nůž vždyť jsi říkala, že čekáš povolání do akce. Můžu si vzít nějaký svůj."

"Nebudu ho potřebovat. Moje holky mi nedovolily použít nůž už léta. Chci, aby Lady Macbeth jela s tebou."

Sundala si pochvu z boty, zasunula do ní nůž a podala mu ho.

"Užij ji ve zdraví, bratře."

3

Skurz tunel

Když Rod ráno dorazil k Templetonské bráně, necítil se nejlíp.

Chtěl se dobře vyspat, aby se připravil na zkoušku, jenomže příjezd jeho sestry dohromady se zdrcujícími zprávami o Jeho rodině mu to neumožnil. Jako většina dětí bral Rod rodinu za samozřejmost. Moc o rodičích nepřemýšlel, necenil si jich o moc víc než ryba vody. Prostě tu byli. A teď najednou ne.

S Helen si povídali dlouho do noci. Začala si vyčítat, že mu řekla o tátovi zrovna večer před testem. Zvažovala to a usoudila, že to bylo 'správné', a pak pocítila tu hořkou pravdu, že správné a špatné se někdy pozná až zpětně. Když odešla, pomyslela si, že nebylo dobré takhle zatížit Rodovu mysl. Ale na druhou stranu se jí nelíbilo, že by ho nechala jen tak odejít... A pak by se vrátil do prázdného domu.

Musela se rozhodnout sama, protože byla ode dneška ustanovena jeho poručnící. Všechny doklady byly podepsány a zpečetěny a bylo to odsouhlaseno soudem. Teď zjistila, že být rodičem není jen radost, je to spíš soustavné hledání správné cesty a ona se právě dostala na první rozcestí.

Když si všimla, že se její "dítě" nechce uklidnit, trvala na tom, aby si lehnul, pak ho dlouho masírovala a hypnotizovala a odešla, až když vypadal, že spí.

Ale Rod nespál, chtěl prostě být sám. Myšlenky se mu splašeně honily hlavou dobrou hodinu. Znovu a znovu se zbytečně zaobíral otcovou nemocí a přemýšlel, jaké to bude, až se po dvaceti letech znovu setkají - to už bude sám skoro tak starý jako máma! - pak přepnul a snažil se připravit na neznámé testové podmínky.

Nakonec si uvědomil, že někdy prostě musí spát. Donutil se relaxovat, vyprázdnil si mysl a zhypnotizoval se. Trvalo to déle než obvykle, ale nakonec vstoupil do velkého, zlatého a teplého mraku a usnul.

Budík ho musel budit dvakrát. Když se probíral, měl zalepené oči a nepomohla mu ani prudká sprcha. Podíval se do zrcadla a usoudil, že nebude vadit, když se neoholí; stejně už bylo pozdě - pak se zase rozhodl, že se oholí... Hrozně se styděl za svoje chmýří.

Máma ještě nebyla vzhůru, zřídka kdy vstávala tak brzo. Tátu v těchto dnech moc nevidal... Palčivě si vzpomenu na večer. Doufal, že sestra bude vzhůru. Sklíčeně odkryl svůj tácek a zjistil, že máma zapomněla objednat snídani, což se snad ještě nikdy nestalo. Objednal si sám a čekal na obsluhu - dalších deset minut pryč.

Helen se objevila, když odcházel, překvapivě v šatech na ven.

"Dobré ráno."

"Ahoj, Helčo. Musíš si sama objednat. Máma zapomněla a já nevěděl, co chceš."

"Oh, já jsem snídala už před několika hodinami. Čekala jsem na tebe, abych tě vyprovodila."

"Aha. Tak jo. Musím běžet, jdu pozdě."

"Nebudu tě zdržovat." Objala ho a políbila. "Dávej na sebe pozor. To je nejdůležitější. Víc lidí umřelo strachy než vykrvácelo. A když budeš muset, uhoď klidně pod pás."

"Budu si to pamatovat."

"Já vím. Prodloužím si dovolenou, takže tady budu, až se vrátíš."

Políbila ho. "Tak běž."

Dr. Matson seděl u stolu před ošetřovnou a kontroloval jména na listině. Zadíval se na Roda: „Ahoj, Walkere! Myslel jsem, že sis to rozmyslel."

"Promiňte, že jdu pozdě. Nestihl jsem to."

"Nevadí. Znáš chlapíka, který nebyl při úsvitu zastřelen, protože zaspal schůzku."

"Vážně? Kdo to je?"

„Mladík, kterého jsem znal. Já."

"Cože? Vážně se vám to stalo? Myslel jsem, že jste-" "Ani slovo z toho není pravda. Dobré historky jsou málokdy pravdivé. Běž do ordinace a nech se vyšetřit, než začnou být doktoři netrpěliví."

Prohmatali ho, zrentgenovali, udělali snímky mozku a další běžná vyšetření. Starý doktor ho poslechl a všiml si, že má vlhkou ruku. "Bojíš se, synku?"

"Samozřejmě, že ano!" vyrazil ze sebe Rod.

"Samozřejmě, že ano. Kdyby ses nebál, nenechal bych tě jít."

Co máš pod tím obvazem na noze?"

"Ehm-" Měl tam schovaný Helenin nůž. "Lady Macbeth," přiznal poslušně.

"Sundej to."

"Pane?"

"Znám případy, kdy studenti takhle zakrývali zranění. Takže se podíváme."

Rod rozmotával obvaz tak dlouho, až se doktor přesvědčil, že tam je opravdu nůž a ne zranění. "Oblékni se a hlas se u svého instruktora."

Rod si oblékl vestu s potravinami a ostatními drobnostmi a pod ní si připevnil vak s vodou. Byl to pás, který se dělil na několik půllitrových kapes. Váha se rozložila přes popruhy i na ramena. Od pasu pod levou kšandou mu vedla trubička, která končila náustkem, takže mohl pít při chůzi. Doufal, že když bude šetřit, vydrží mu voda po celý test, takže se vyhne znečištěné a zkažené vodě - nepředpokládal, že by někde našel čerstvou vodu.

Okolo pasu si omotal lehké a silné dvacetimetrové lano. Jeho oděv doplňovaly šortky, svetr, kalhoty a 'Plukovník Bowie' u pasu.

Vypadal víc nalahko, než byl. Přes ruku nesl vojenský oblek. Byla to užitečná věc, s kapucou, všitými botami a rukavicemi s tlakovými švy, takže mohl použít holé ruce, když by to bylo nezbytné. Ale na teď byla moc teplá. Rod zjistil už dříve, že ani eskymáci se neodvažují potit.

Dr. Matson byl před ošetřovnou.

"Opozdilec, pan Walker," pronesl a zadíval se na Rodovu objemnou postavu. „Brnění, synku?"

"Ne, pane, jenom vesta."

"Kolik zátěže neseš?"

"Jedenáct kilo. Převážně jídlo a vodu."

"Hmm... Za chvíli se ti bude rozhodně zdát, že to váží víc než ve skutečnosti. Žádná Úžasná Zázračná Souprava Mladého Pionýra?

A co třeba bortící se automatický stan?"

Rod se začervenal. "Ne, pane."

"Ten zimní oblek tady můžeš nechat. Pošlu ti ho domů."

"Děkuji, pane." Rod mu ho podal. "Nebyl jsem si jistý, jestli ho budu potřebovat, tak jsem si ho vzal pro jistotu."

"Potřeboval jsi ho."

"Pane?"

"Už jsem vyhodil pět bez zimní výstroje... a čtyři, co přitáhli vakuové obleky. Oboje je hloupost. Měli vědět, že je rada nepošle do vakua nebo do chlůru, aniž by je předem varovala. Chceme maturanty, ne oběti na životech. Studené podnebí se ale vejde do limitů testových podmínek."

Rod pohlédl na oblek, který mu podal. "Jste si jistý, že ho nebudu potřebovat?"

"Jsem. Ale kdybys ho nepřinesl s sebou, tak bych tě vyhodil."

Ted' si posluž a vyber si nějakou špuntovku. Zbrojník už chce zavřít.

Co sis vybral?"

Rod polknul. „Ehm... Rozhodl jsem se, že si nevezmu žádnou střelnou zbraň, Deacone - totiž doktore."

"Můžeš mi říkat Deacone do očí - za deset dní. Ale tohle je zajímavé."

Jak jsi na to přišel?"

"No, víte, pane, navrhla mi to moje sestra."

"Tak? V tom případě ji musím poznat. Jak se jmenuje?"

"Kapitánka Helen Walkerová," řekl Rod pyšně. "Oddíl Amazonek."

Matson si to zapsal. "Tak už běž. Bude se losovat."

Rod váhal. "Pane," řekl s náhlými pochybami. "Kdybys si bral zbraň, kterou byste mi doporučili?"

Matson se zatvářil znechuceně. "Celý rok se vás snažím polopatě naučit to, co jsem musel vyzkoušet na vlastní kůži. Dojde ke zkoušce a ty po mně chceš, abych ti prozradil odpověď. Nemůžu ti říct víc, stejně jako bych ti včera neřekl o tom obleku."

"Promiňte, pane."

"Klidně se můžeš ptát. Já ti jenom neodpovím. Obrátme list."

Ta tvoje sestra... to musí být ale žena."

"Oh, to tedy je."

"Hmm... Kdybych takovou potkal dřív, možná bych ted' nebyl potrhlý starý mládenec. No nic, pokračuj dál a vytáhni si číslo. První projde bránou za šest minut."

"Ano, doktore." Rod prošel okolo školního zbrojaře, který měl venku stánek. Prodavač čistil nehluchou sommerfeldku. Rod zachytil jeho pohled. "Nazdar, zbrojaři."

"Ahoj, hochu. Trochu pozdě, ne? Co to bude?" Rod se rozhlédl po řadě krásných zbraní. Možná jenom malou brokovnici s jedovatými broky... Nemusel by ji ani použít...

Pak si uvědomil, že mu Matson vlastně odpověděl velmi jasně.

"Ech, mám všechno, dík."

"Dobře. No, hodně štěstí a pospěš si."

"Dík moc." Rod vešel do místnosti, kam ústila brána.

Na seminář chodilo víc než padesát studentů; tady jich bylo tak dvacet. Zastavila ho obsluha u brány. "Haló, vytáhněte si číslo." Rod sáhl do mísy, vytáhl jednu kapsli a rozlomil ji. "Číslo sedm."

"Šťastná sedmička, gratuluji. Vaše jméno, prosím?"

Rod mu odpověděl. Ukázalo se, že má ještě asi dvacet minut času, tak si šel najít místo. Rozhlédl se a se zájmem pozoroval, co si vzali jeho spolužáci do „jakýchkoliv podmínek".

Johann Braun seděl v prázdné řadě. Důvod, proč byla sedadla prázdná, se krčil u jeho nohou - velký, štíhlý a svalnatý boxer s nepřátelskýma očima. Braun měl přes rameno elektrickou tarasnici Thunderbolt od General Electric, přenosný model s dalekohledem a usměrňovačem paprsku; baterie nesl Johann na zádech místo batohu. Na opasku měl dalekohled, nůž, lékárníčku a tři brašny.

Rod se zastavil a obdivoval zbraň. Kolik asi ta věcička stála!

Pes zvedl hlavu a zavrčel.

Braun mu položil ruku na hlavu. "Nepřibližuj se," varoval ho.

"Thor je pes jednoho člověka."

Rod ustoupil. "Ty máš ale vybavení, Johne."

Velký světlovlasý mladík se spokojeně zasmál. "Thor a já to potáhnem spolu."

"S tímhle kanónem ho ani nepotřebuješ."

"Ale ano. Thor je moje poplašné zařízení. Když je se mnou, můžu tvrdě spát. Byl bys překvapený, co všechno dokáže. Je chytřejší než většina lidí."

"Ani se nedivím."

"Deacon říkal něco nesmyslného o tom, že jsme tým a že bychom se měli spojit, až projdeme každý zvlášť bránou."

Vysvětlil jsem mu, že Thor by rozkousal bránu, kdyby se nás pokusili rozdělit."

Braun pohládl psovi uši. "Radši se spojm s Thorem než s jednotkou Bojových průzkumníků."

"Hele, Jo, co kdybys si vyzkoušel to tvoje žihadlo, samozřejmě až budeme venku."

"Třeba. Je to paráda. Sestřelíš vrabce ve vzduchu stejně jednoduše jako losa na jeden kilometr. Pozor, Thor je z tebe nervózní. Uvidíme se později."

Rod pochopil, odešel a posadil se. Rozhlédl se a myslel na to, že ještě pořád může najít někoho do týmu. Vedle zavřeně brány stál kněz a před ním klečel chlapec. Další čtyři čekali ve frontě.

Chlapec dostal pozhnání a vstával - Rod se nadzvedl. "Hej!

Jimmy!"

Jimmy Throxton se rozhlédl, zachytil jeho pohled, zašklebil se a přišel k němu.

"Rod!" řekl. "Myslel jsem, že ses mi vyhnul. Hele, jseš už s někým v týmu?"

"Ne."

„A ještě chceš?"

"Co? Jistě."

"Prima. Můžem se spojit, až projdeme bránou, jenom jestli nemáš dvojku. Nejsi číslo dvě, že ne?"

"Ne."

„Dobře, protože já jsem."

"ČÍSLO JEDNA!" vyvolal člověk z obsluhy. "Throxton, James."

Jimmy Throxton sebou trhnul. "Ach jo." Upevnil si opasek a rychle se otočil. Pak zavolal přes rameno: "Uvidíme se na druhé straně!"

Rychle běžel k bráně, teď už otevřeně.

Rod zavolal: "Hej, Jimmy! Jak se najdeme.." Ale už bylo pozdě.

No co, jestli umí do pěti počítat, počká na něj u východu.

„Číslo dvě! Mshiyeniová, Caroline." Na druhé straně místnosti se zvedla ta velká zulská dívka, o které uvažoval jako o možném společníku.

Zamířila k bráně. Byla oblečená jednoduše, v tričku a šortkách, s holýma rukama i nohama. Nevypadala, že je ozbrojená, ale nesla si batoh.

Někdo vykřikl: "Hej, Carol! Co to máš v batohu?"

Zašklebila se. "Kameny."

"Vsadím se, že sendviče se šunkou. Schovej mi jeden!" "Nechám si na tebe jeden kámen, zlato."

Příliš brzy se ozvalo: "Číslo sedm - Walker, Roderick L."

Rod rychle došel k bráně. Technik mu podal papír a potřásl mu rukou.

"Hodně štěstí, hochu. Měl oči otevřené." Postrčil Roda skrz otvor vytvarovaný do lidské výšky.

Rod zjistil, že už je na druhé straně, ale přesto vevnitř. Otřes nebyl tak velký, horší byla náhlá nestabilita a nevolnost.

Přitažlivost byla mnohem menší než na Zemi.

Potlačoval nutkání ke zvracení a snažil se přemýšlet. Kde to je? Na Luně? Na některém z Jupiterových měsíců? Nebo někde úplně jinde?

Měsíc - nejspíš Luna. Mnoho delších skoků bylo přenášeno přes Měsíc kvůli zjednodušení přenosu. Ale určitě ho tady nenechají; Matson jim slíbil, že to nebude vakuum.

Na podlaze ležela otevřená taška; roztržitě si uvědomil, že patří Caroline. Na poslední chvíli si vzpomněl na papír, který dostal.

Četl: SÓLO PŘEŽITÍ - TEST: Instrukce pro návrat 1. Musíte projít dvěma před vámi, než přijde na řadu další kandidát. Zpoždění Vás diskvalifikuje.

2. Návrat bude signalizován běžnými vizuálními a zvukovými signály. Pozor, oblast zůstává nebezpečná i po oznámení konce testu.

3. Výstupní brána není shodná se vstupní. Východ může být až dvacet kilometrů směrem k místu, kde vychází slunce.

4. Za branou není žádná přechodová zóna klidu. Test začíná teď. Pozor na stobory. Hodně štěstí!

B.P.M.

Rod polykal díky nízké gravitaci a zíral na papír, když se na konci dlouhé úzké místnosti, ve které byl, otevřely dveře.

Nějaký muž zakřičel: "Pospěš si! Ztratíš místo."

Rod se snažil pospíchat, zavravoral, rychle se napřímil a málem spadl. Už dříve zakusil nízkou gravitaci při výletech a jednou byli s rodinou na prázdninách na Luně, ale nikdy si na to nezvykl. Stěží dobruslil ke vzdáleným dveřím.

Za dveřmi byla další místnost. Muž z obsluhy se podíval na stopky a řekl: "Dvacet sekund. Dej mi ten papír."

Rod si ho podržel. "Využiju těch dvacet sekund."

- až 20 km směrem k místu, kde vychází slunce. Nominální východní směr - říkejme tomu "východ". Ale co proboha je nebo jsou "stobory"?

"Konec! Běž." Technik chňapl po papíru, křídla se otevřela a strčil Roda skrz bránu.

Rod spadl na ruce a kolena; tady byla gravitace téměř jako na Zemi, na to nebyl připravený. Zůstal na zemi a byl úplně zticha. Bez hlesu se rozhlížel kolem sebe. Byl na široké mýtině, porostlé vysokou trávou a několika roztroušenými stromy, vzadu byl hustý les.

Rychle zkoumal okolí. Planeta zemského typu, téměř normální přitažlivost, na obloze pravděpodobně slunce typu "G", hustá vegetace, žádná fauna v dohledu - to ale nic neznamenalo, můžou zde být bez hlesu skryty stovky šelem.

Dokonce i stobor, ať už to je cokoliv.

Brána byla za ním, vysoké tmavozelené veřeje, které byly ve skutečnosti velice daleko. Stály nepodepřené ve vysoké trávě, zvláštnost podivná v primitivní scénérii. Rod se chtěl protáhnout okolo nich, věděl totiž, že tangence je jednostranná, takže zezadu uvidí, kdo přichází, ale sám nebude viděn.

Což mu připomnělo, že on sám je vidět, a rozhodl se, že se přesune.

Kde je Jimmy? Jimmy měl by za branou a čekat na něj..., nebo se dívat z nějakého jiného skrytého místa. Jediná možnost, že se potkají, byla, že ho Jimmy bude vyhlížet; Rod teď nemá žádnou šanci, že ho najde.

Rod se rozhlédl okolo pomaleji a snažil se najít náznak, kde by mohl být Jimmy. Nic... Ale když se obrátil k bráně, už tam nebyla.

Rodovi přešel mráz po zádech až ke konečkům prstů. Násilím se uklidnil a říkal si, že je to tak lepší. Napadlo ho, proč brána zmizela; mezi každým párem studentů se zaostříla někam jinam, a tak je nechala třeba i kilometry od sebe.

Ne, tak to nemůže být - "dvacet kilometrů na východ slunce" se vztahuje k docela malé ploše.

Nebo ano? Uvědomil si, že informace na jeho papíře nemusí být shodná s těmi, co mají ostatní. Připustil si, že vlastně nic neví...

Neví, ani kde je on sám, ani kde je Jimmy, ani kde je někdo jiný ze třídy.

Neví ani, co tady může očekávat; věděl jen, že je to místo, kde člověk může přežít, když bude opatrný - a když bude mít štěstí.

Jeho úkolem je zůstat naživu po dobu, která se rovná přibližně deseti pozemským dnům. Vymazal z mysli Jimmyho Throntona a všechno ostatní, myslel jen na to, že musí zůstat bez přestávky ostražitý k svému okolí. Zaznamenal směr větru podle toho, jak se ohýbaly vrcholky trávy, a začal se plazit po větru.

Bylo to těžké rozhodnutí. Nejprve ho napadlo, že půjde proti větru, protože to je přirozený směr pro stopování. Ale rada jeho sestry se vyplatila už teď: bez zbraně si připadal nahý a bezmocný, což mu připomnělo, že není lovec. Jeho pach se ponese tak jako tak, ale když půjde po větru, má nějakou naději, že uvidí to, co ho sleduje, a nestřežená záda budou poměrně v bezpečí.

Něco je před ním v trávě!

Ztuhl a pozoroval. Byl to jen nepatrný pohyb. Vyčkával.

Támhle se to znovu objevilo, pomalý pohyb před ním zprava doleva.

Vypadalo to, jako by to mělo nahoře tmavou chocholku chlupů, pravděpodobně to byl zdvižený ocas.

Už neuviděl, komu ten ocas, jestli to byl ocas, patřil. V místě, o kterém si Rod myslel, že je přímo po větru, se to zastavilo a pak rychle zmizelo z dohledu. Počkal několik minut a pak se plížil dál.

Bylo horko a plížení bylo namáhavé, cítil, jak se z něj řine pot.

Tričko a kalhoty měl úplně mokré. Začal mít žízeň, ale uvědomil si, že pět litrů vody by mu dlouho nevydrželo, kdyby začal pít hned první hodinu testu. Obloha byla potažena oparem, ale hvězda či "slunce" - rozhodl se, že jí bude říkat slunce - nelítostně žhnulo. Bylo nízko na obloze za ním; rád by věděl, jaké by bylo mít je nad hlavou. Nejspíš to člověka zabije. No, snad bude chladněji v tom lese před ním, nebo tam aspoň nebudou paprsky tolik dopadat.

Před ním byla nízká proláklina a nad ní kroužili ptáci podobní jestřábům pořád dokola. Pánové, řekl si tiše, jestli se chováte stejně jako supi u nás doma, pak musí být přede mnou něco mrtvého a vy čekáte, jestli to zůstane mrtvé, když přistanete na oběd. Jestli je to tak, měl bych to radši zešíroka obejít, protože se tam budou stahovat další věci... Některé bych třeba ani nechtěl potkat.

Začal uhýbat doprava a křičel v lehkém větříku. Dostal se na vyvýšeninu a k vyčnívajícímu kameni. Rod se rozhodl, že prozkoumá, co leží pod ním. Využije kamene jako krytu, zatímco se bude rozhlížet po okolí.

Silně to připomínalo ležícího člověka a dítě. Rod se natáhl, zalovil ve vestě a vytáhl malý dalekohled, aby se podíval lépe. Ten člověk byl Johann Braun, to "dítě" jeho boxer. Nebylo pochyb o tom, že jsou mrtví, protože Braun ležel jako pohozená hadrová panenka, s vykroucenou hlavou a nohou zkroucenou pod sebou. Na jeho krku a hlavě byla tmavá krvavá skvrna.

Zatímco se Rod díval, přiběhlo tam zvíře podobné psovi, očichalo boxera a začalo ho trhat... Pak přistál jeden z dravců, aby se připojil k hodování. Rodovi se zvedl žaludek a odložil dalekohled.

Tak John už tady není - možná na něj zaútočil "stobor" - a nezachránil ho ani jeho chytrý pes. Co se dá dělat! Ale dokazovalo to, že tu žijí masožravci a připomněl si, že musí být opatrný, jestli nechce, aby se supi a šakali prali nad jeho ostatky! Pak si na něco vzpomněl a znovu se podíval dalekohledem. Thunderbolt, kterým se John pyšnil, nebyl nikde vidět, a u mrtvol nebyly ani baterie, které ho napájely. Rod v mysli zdlouha hvízdal a přemýšlel. Jediný živoch, který by ukradl zbraň, chodí po dvou nohách. Rod si vzpomněl, že Thunderbolt dokáže zabít téměř všechno v dohledu - a teď jej má někdo, komu jenom vyhovuje, že v testové oblasti neexistuje zákon.

Dobrá, jediná věc, kterou mohl Rod udělat, bylo ztratit se. Slezl z kamene a vklouzl mezi keře.

Z místa, odkud se začal plížit, to vypadalo, že je les vzdálen necelé dva kilometry. Už byl docela blízko, když si znepokojeně uvědomil, že slunce téměř zapadá. Plánoval si, že stráví noc na stromě, takže začal víc pospíchat. Aby na strom vylezl, potřeboval světlo. Noc na zemi v lese se mu zamlouvala ještě míň než představa, jak se bezmocně krčí v trávě.

Netrvalo mu to celý den, než se dostal tam, kde byl. I když bylo ráno, když byl u Templetonské brány, nemělo to nic společného s časem zde. Dorazil sem pozdě odpoledne; a bylo už šero, když dorazil k vysokým stromům.

Tak šero, že se rozhodl trochu riskovat. Zastavil se na kraji lesa, pořád ještě ve vysoké trávě, a sáhl do vesty pro věci ke šplhání.

Sestra ho přiměla k tomu, aby nechal doma většinu serepetiček, hloupostí a speciálních prostředků, které si chtěl vzít, ale proti těmto věcem nic neměla. Byly to bodce na lezení, starší, ale malé, lehké a dobře udělané. Pár vážil necelých sto gramů, byly skladné, kompaktní, vyrobené z titanové slitiny, pevné a silné.

Rozbalil je, zacvaknul pod chodidla a okolo holení a zajistil.

Pozorně si prohlédl strom, který si vybral. Byl to vysoký obr hlouběji mezi stromy, takže Rod by mohl, v případě nejvyšší nutnosti, přeskočit na jiný strom. Vybral si cestu, napřímil se a rychle přeběhl k nejbližšímu stromu. Proběhl

okolo něj, doleva, doprava. Byl asi patnáct metrů od svého kmenu, když na něj něco zaútočilo.

V mžiku překonal onu vzdálenost rychlostí, za kterou by se nemusel stydět ani Ramsbotham. Na první větev ve výšce deseti metrů doslova vyletěl. Pak začal šplhat normálně, zasekával bodce do hladké kůry, a když byly větve dost blízko sebe, začal po nich šplhat jako po žebříku.

Asi dvacet metrů nad zemí se zastavil a podíval se dolů. Větve mu překážely a kromě toho bylo v lese temněji než venku. Přesto zahlédl pod stromem něco, co zaujalo jeho pozornost.

Rod se snažil najít místo, odkud by lépe viděl, ale soumrak padal rychle. Vypadalo to jako - tedy, kdyby si nebyl jistý, že je daleko na nějaké jiné nekolonizované planetě, řekl by, že to je lev.

Až na to, že to bylo tak osmkrát větší, než by měl lev být.

Doufal, že ať už je to cokoliv, tak to neumí šplhat. No tak, Rode, přestaň se děsit! - kdyby to šplhat umělo, tak by tě to dávno sežralo.

Koukej se připravit na spaní, než bude tma jako v pytli. Šplhal dál nahoru a hledal vhodné místo.

Našel ho, zrovna když si říkal, že bude muset zase slézt níž.

Potřeboval dvě silné větve ve stejné úrovni a dost daleko od sebe, aby mohl zavěsit síť. Když ho našel, musel sebou hodit, aby ještě trochu viděl. Z kapsy vesty vytáhl síť. Byla to síť silná jako pavoučí hedvábí, téměř stejně tak tenká a lehká. Natáhl síť, jištěn lanem v pase, zkontroloval, zda jsou provazy dobře uvázané, a začal se do ní soukat.

Akrobat s gumovými klouby a chápavými prsty na nohou by to snad zvládl lehce, hadí žena by prostě vešla a sedla si. Ale Rod zjistil, že by potřeboval lano z nebe. Málem spadl ze stromu.

Síť byla praktická a Rod už v ní spal. I jeho sestra ji schválila a řekla, že to je dokonce lepší model, než používá její jednotka. "Hlavně se v ní ve spánku neposaď."

"Neboj," ujistil ji Rod. "Vždycky mám pás přes hrudník."

Ale takhle do ní nikdy nelezl. Nemohl se postavit na nic pod sítí, ani se na nic zavěsit, větve byly moc daleko. Po několika neohrabaných a namáhavých pokusech začal uvažovat o tom, jestli má zbytek noci strávit jako pták na bidýlku, nebo jestli se nemá přivázat ke kmeni stromu. Ani neuvažoval o tom, že by mohl spát na zemi - rozhodně ne s tou věcí, která tam na něj číhá.

Téměř přesně nad sítí byla jedna větev, jenže byla vysoko.

Možná kdyby přes ni přehodil lano a použil ho jako oporu...

Zkusil to. Jenže už byla černočerná tma a lano málem ztratil, kdyby nebylo druhým koncem přivázané k síti. Nakonec to vzdal a udělal velmi opatrný poslední pokus, jak se uložit. Roztáhl obě ruce tak daleko, jak jen mohl, levou se přidržoval provazu a pomalu, stopu po stopě, se blížil k síti. Po chvíli do ní dostal nohy a potom i zadek.

Teď už jenom musel držet těžiště co nejnižší a nedělat prudké pohyby, když se snažil vpravit zbytek těla do spacáku.

Konečně se cítil pevně a plně podepřený. Zhluboka se nadechl, vydechl a odpočíval. Poprvé od té doby, co prošel branou, se cítil pohodlně a bezpečně.

Po několika minutách lahodného odpočinku našel trubičku a dovolil si dva loky vody. Pak začal připravovat večeři, která se skládala z čtvrtkilové kostky polního přídele - tisíc jedno sto kalorií kvasnicových proteinu, tuku, škrobu, glukózy a stopových prvků. Nálepka, která nebyla ve tmě vidět, ujišťovala, že to je "chutné, lákavé a příjemné struktury". Žvýkání staré podrážky by byl stejný gurmánský zážitek.

Ale hlad je nejlepší kuchař. Rod nenechal spadnout ani drobeček a nakonec vylízal obal. Přemýšlel o tom, že otevře další, ale pak potlačil chuť, ještě jednou se napil, pak přes sebe přetáhl moskytiéru a upevnil ji pod hrudníkovým pásem. Na Zemi byl imunní téměř proti všem nemocem, které přenáší hmyz, a věděl, že většina "venkovních" infekcí nepostihuje člověka, ale nechtěl, aby noční hmyz používal jeho obličej jako občerstvení.

Bylo mu hrozné horko, dokonce i když byl nalehko. Chtěl si sundat kalhoty - tahle planeta, nebo aspoň tahle část, vypadala docela tropicky. Ale bylo to nemožné; tuhle noc musí zůstat, tak jak je, i kdyby měl propotit denní přídele vody. Přemýšlel, na jaké planetě je. Snažil se prohlédnout skrz větve na nebe, jestli bude znát hvězdy. Buď byly větve neproniknutelné, nebo obloha zatažená; nic neviděl. Pokusil se na nic nemyslet a spát.

O deset minut později byl víc bdělý, než kdy předtím. Když upevňoval síť a připravoval si jídlo, nevěnoval pozornost vzdáleným zvukům; teď si uvědomoval každý noční hlas. Hmyz bzučel, zpíval a bručel, listí šelestilo a šeptalo, něco pod ním zakašlalo. Na kašel odpověděl šílený smích, který drsně stoupal, klesal a odumřel v astmatickém škrcení.

Rod doufal, že to byl pták.

Uvědomil si, že napjatě naslouchá každému zvuku, blízkému i vzdálenému, se zadrženým dechem. Rozčileně si říkal, aby s tím přestal; byl chráněn před nejméně devíti desetinami potencionálních nepřátel.

I kdyby tu byli hadi, těžko by se vplazili do sítě a napadli ho - když bude potichu. Hadi nejevili moc zájem o to, co bylo větší, než mohli spolknout. Riziko, že ve vrcholku stromu bude něco dost velkého na to, aby ho napadlo - a chtělo napadnout bylo nepatrné. Takže, kamaráde, zapomeň na ty podivné zvuky a koukej spát. Nejsou koneckonců o nic závažnější než zvuky městské dopravy.

Připomněl si Matsonovu přednášku o tom, jak nezůstávat příliš dlouho napjatý, že to způsobuje vyčerpání a únavu.

Nebo, jak říká jeho sestra. Víc lidí zemře strachy než vykrvácí. Donutil se k mentálním cvičením, která přinášela spánek.

Skoro se mu to povedlo. Zvuk, který ho vytrhl z poklidné dřímoty, přicházel zdaleka. Nechtěně se vyburcoval a poslouchal. Znělo to skoro lidsky ne, to bylo lidské - příšerný zvuk, který vydával šílený dospělý člověk zoufalý k nevydržení, hluboké, dávivé, basové výkřiky, které trhaly uši.

Rod přemýšlel, co má dělat. Nebyla to jeho starost, každý tu je na vlastní pěst, ale bylo nemožné naslouchat takové agonii nějaké lidské bytosti a ignorovat to. Měl by slézt a opatrně postupovat v téhle tmě k místu, kde je ten ubožák?

Zakopávat o kořeny, dodal si, padat do děr a možná vkráčet přímo mezi čelisti něčeho velkého a hladového?

Měl by? Má vůbec právo to neudělat?

Na výkřik začaly odpovídat další výkřiky, tentokrát bližší a hlasitější. Teď to neznělo lidsky, přestože to byl stejný zvuk jako předtím. Ale vyděsilo ho to tak, že by vyskočil ze sítě, nemít pás okolo hrudníku.

K druhému hlasu se připojil vzdálený třetí. V okamžiku se noční klid změnil ve vzlyky, zoufalé skučení plné strachu, agónie a nesnesitelného zmaru. Rod teď věděl, že to není lidský zvuk, ani žádný zvuk, který kdy slyšel, ani nikdy neslyšel o něm. Najednou věděl, že to je ten stobor, před kterým byl varován.

Ale co to bylo? Jak se jim má vyhnout? Ten nejbližší nebyl dál než vysoko na sousedním stromě... Proboha, to může být snad tenhle strom!

Co se má udělat, když vás v noci překvapí stobor? Plivnout mu do obličeje? Požádat o tanec?

Jedna věc je jistá: to, co dělá takový hluk v džungli, se ničeho nebojí, proto se chová tak, aby se ho ostatní báli. Rod nemohl nic dělat, a tak tiše ležel a jeho strach se projevoval jen napjatými svaly, husí kůží a studeným potem. Ďábelský koncert pokračoval nad jeho hlavou, znělo to skoro, jako by stobor seděl v jeho kapse. Zdálo se mu, že se to přiblížilo. Kdyby to jen trochu šlo, Rodovi by narostla křídla a uletěl by.

Noci v divočině tráví jenom někdy na Zemi. Tamní nebezpečí znal a nebylo velké... Několik medvědů, kteří se dali předpokládat, semtam líný chřestýš, tomu se člověk mohl vyhnout.

Jak může čelit něčemu, co vůbec nezná? Ten stobor se k němu třeba teď blíží, měří si ho očima a přemýšlí o tom, jestli si ho odtáhne do doupěte nebo jestli ho sní hned.

Měl by se přesunout? Třeba rovnou vrazit do jeho drápů? Nebo má bezmocně čekat, až si pro něj přijde? Deacon zřejmě počítal s tím, že budou vědět, co dělat. Možná, že probírali stobory, když chyběl po Novém roce. Nebo to prostě zapomněl... a zaplatí za to svou kůží. Rod byl dobrý v zoologii, ale bylo toho tolik, co by si musel pamatovat. Vždyť jen na Zemi bylo tolik zvířat; a nemůžou od něj očekávat, že si bude pamatovat všechno o tolika planetách.

To není spravedlivé!

Uvědomil si, že to je marný výkřik, a náhle si vybavil přátelský, a přesto cynicky úsměv. Slyšel jeho uštěpačný hlas: Spravedlivé?

Cos myslel, že to bude 'spravedlivé' synku? Tohle není hra. Snažil jsem se ti říct, že jsi hoch z města, příliš změkčilý a hloupý... Ale ty jsi neposlouchal.

Hněval se na svého instruktora; což vystřídal vztek. Jimmy měl pravdu, Matson by snědl vlastní babyčku. Studená ryba bez srdce!

Dobře, co by tedy dělal Deacon?

Znovu zaslechl učitelův hlas. Byla to věta, kterou jednou pronesl: "Nemohl jsem nic udělat, tak jsem si zdřímnul."

Rad se zavrtěl, stiskl 'Plukovníka Bowieho' a snažil se usnout.

Přes ten děsivý sbor to téměř nebylo možné, ale řekl si, že ten stobor na jeho stromě nebo to byl vedlejší? - se nepřiblížuje. Kdyby byl blíž, už by mu musel dýchat na krk. Aspoň to vypadá, že ho nechce napadnout.

Po dlouhé době upadl do neklidného spánku. Nebylo to o nic lepší, protože se mu zdálo, že okolo něj sedí kruh vyjících stoborů, pozorují ho a jenom čekají, až se pohne. Ale on byl pevně svázaný a pohnout se nemohl.

Nejhorší na tom bylo, že kdykoliv se otočil, aby zjistil, jak stobor vypadá, přízrak zmizel ve tmě a viděl jen náznak červených očí a dlouhých tesáků.

S trhnutím se probudil, chtěl se posadit, ale překážel mu hrudní pás, donutil se, aby si znovu lehnul. Co je? Co se děje? Chvilí mu trvalo, než se probíral a uvědomil si, co se stalo: křik utichl. Neslyšel ani jediného stobora, ani blízko, ani daleko. Bylo to ještě horší, než když křičeli, protože tehdy aspoň věděl, kde jsou.

Když je neslyší, mohou být kdekoli - ten nejbližší třeba sedí na sousední větvi. Otočil se a strhl síťku proti hmyzu, aby lépe viděl. Tma byla příliš hustá: neviděl by je, ani kdyby tam seděli tři vedle sebe.

Přesto bylo ticho úlevné. Rod se uvolnil, když poslouchal ostatní noční zvuky, které mu připadaly skoro přátelské ve srovnání s tím ďábelským koncertem. Uvažoval, že už musí být brzy ráno, a tak by mohl zůstat vzhůru.

V tom okamžiku usnul.

Vzbudil se s pocitem, že ho něco pozoruje. Když si vybavil, kde je a že je pořád ještě tma, pomyslel si, že to byl jen sen. Zavrtěl se a znovu usínal.

Něco se na něj dívá!

Oči měl rozšířené tmou a viděl nejasný stín, sedící na větvi u jeho nohou. Neviděl tvar, ale upřeně se na něj dívaly dvě bledě světlé oči.

" - nic dělat, tak jsem si zdřímnul." Rod nespál. Celé věky se on a ta věc dívali navzájem do očí. Rod sevřel pevněji nůž a nehýbal se. Snažil se potlačit bušení srdce a vymyslet, jak se dá bojovat, když je v síti. Zvíře se nehýbalo, nevydávalo žádný zvuk; zíralo na něj a vypadalo, že je připravené zůstat tak celou noc.

Trvalo to tak nesnesitelně dlouho, že se Rodovi začalo chytit křičet a setřást tu věc. V tu chvíli se ten tvor pohnul a s tím tichým škrábáním došel ke kmeni a zmizel. Rod cítil, jak se větve pohnula - to zvíře muselo vážit asi tolik, co on.

Znovu se rozhodl, že zůstane vzhůru. Není trochu světleji?

Snažil se o tom přesvědčit, ale pořád si neviděl ani na ruku. Začal počítat do deseti tisíc a chtěl tak přilákat rozbřesk.

Něco velkého šplhalo rychle ze stromu, za ním druhé a třetí.

Nezastavili se u Rodovy ložnice, ale slézali rovnou dolů. Rod schoval nůž a řekl: "Hluční sousedé! Člověk by si myslel, že to je vystěhovalecká brána." Čekal, ale prchající procesy se už nevrátily.

Probudil ho sluneční paprsek, který ho lechtal na obličeji, až kýchnut. Snažil se posadit, ale zachytil ho bezpečnostní pás. Úplně se probudil a vzápětí toho litoval. Měl zacpaný nos, páli ho oči, v puse měl divnou pachut', slizké zuby a bolela ho záda. Když se pohnul, zjistil, že ho bolí taky nohy - a ruce - a hlava. A měl přeležely krk.

Přesto byl šťastný, že je ta noc pryč. Okolí ho už neděsilo a připadalo mu téměř idylické. Byl tak vysoko, že neviděl na zem, ale pořád pod střechou džungle, takže neviděl nebe; jakoby plul v oblaku z listů. Stromy zakrývaly nebe tak

dokonale, že paprsek, který ho probudil, byl jediný.

Uvědomil si, že si musí poznačit, kde je východ. Hmm... To nebude snadné. Uvidí slunce ze země? Asi by měl rychle slézt, vyběhnout na mýtinu a zaznamenat polohu slunce, dokud je nízko. Ale pak si všiml, že ten paprsek procházel korunou jiného obra, který stál kus od toho Rodova. Výborně, ten strom byl na "východ" od jeho stromu, až sleze, může se podle nich řídit.

Dostat se ven ze sítě bylo skoro stejně těžké jako dostat se do ní. Svaly ho bolely. Konečně nejistě balancoval na jedné větvi. Doplnil se ke kmeni a bolestivě se postavil, opřel se o kmen a trochu se rozcvičil. Všechny svaly se uvolnily, až na krk, který byl opravdu namožený.

Najedl se sedíc opřený o kmen. Nebyl moc pozorný, říkal si, že noční lovci už spí a denní nebudou ve špičkách stromů - ne ti velcí, ti budou lovit býložravce na zemi. Ve skutečnosti to bylo tak, že jeho úkryt vypadal příliš mírumilovně na to, aby byl nebezpečný.

Zůstal sedět, i když dojedl, a přemýšlel o tom, jestli se má ještě napít a jestli má vlézt znovu do sítě. Přestože to byla nejdelší noc v jeho životě, byl hrozně unavený a už teď bylo horko a vlhko - proč se nenatáhnout? Jeho jediným cílem bylo přežít, a jak lépe to zařídít, než když bude spát a ušetří tak jídlo a vodu?

Možná by to i udělal, kdyby si byl jistý, kolik je hodin. Hodinky ukazovaly, že je za pět minut dvanáct, ale nevěděl, jestli to je nedělní poledne, nebo už půlnoc. Byl si jistý, že tahle planeta rotuje pomaleji než Matka Země; ta noc byla nejméně tak dlouhá jako celý pozemský den.

Test tedy běží nejméně dvacet šest hodin a možná třicet osm - a návrat může být kdykoliv po osmačtyřiceti hodinách. Může být už dnes před západem slunce a on je ve formě, pořád naživu a ještě pořád má jídlo a vodu, které může důvěřovat.

Měl z toho radost. Co má stobor lepšího než člověk? Kromě mohutného hlasu, dodal.

Ale brána se může objevit až dvacet kilometrů východně odsud.

Měl by se co nejrychleji dostat tak deset kilometrů odsud na východ, byl ochotný se vsadit, že když se tam utáboří, tak se brána objeví ne víc než kilometr daleko. Rychle, rychle - vždyť už dnes by mohl po horké koupeli spát doma.

Začal rozvazovat síť, když ho napadlo, že dnes musí dávat pozor na to, kolik hodin uplyne mezi východem a západem slunce, aby mohl odhadnout délku zdejšího dne, ale pak na to zapomněl, protože měl dost práce se složením sítě.

Musela být pečlivě složená, aby se mu vešla do kapsy. Měla by se rozprostít na stole a pak složit, ale tady byla největší volná plocha dlaň jeho ruky.

Nakonec se mu to povedlo, i když byla trochu hrbolatá. Oddechnut si na nejnižší větvi a rozhlédl se. Vypadalo to, že ta přerostlá a hladová věc, která ho večer vyhnala na strom, nebyla v dohledu, ale podrost byl moc hustý na to, aby si byl jistý. Rozhodl se, že musí mít celý den v dohledu nějaký strom, na který se dá vyšplhat, pár vteřin nepozornosti by se mu mohlo vymstít.

Dobře, teď k orientaci - támhle je ten strom, co značí "východ".

Nebo ne? Není to támhleten? Uvědomil si, že vlastně neví, a nadával si, že si to neověřil kompasem. Ve skutečnosti zapomněl na to, že ho s sebou má. Vyndal si ho teď, ale nijak mu nepomohl, protože východ na kompasu nemusí mít žádnou spojitost s východem slunce na této planetě. Paprsky slunce k němu nepronikaly; les byl ponořen v mlhavě zeleném oparu bez stínů.

No, ta mýtinu nemůže být daleko. Může si to ověřit. Sešplhal pomocí bodců, skočil do houbovitého povrchu a vykročil směrem, kde si myslel, že je. Zatímco se rozhlížel po nepřátelích, počítal kroky.

Po stu krocích se obrátil a šel zpět po své stopě. Došel k "svému" stromu a prohlédl si ho. Tudy slezl, viděl otisky.

Kterou stranou vylezl nahoru? Měly by tam být zářezy.

Našel je... a byl překvapen svým výkonem; začínaly až vysoko nad jeho hlavou. "Musel jsem vyskočit jako kočka!"

Ukazovaly směr, kterým přišel, a za pět minut byl na hranici lesa.

Slunce vrhalo stíny, narovnal se a vytáhl kompas. Naštěstí, jak zjistil, východ byl "východ", a tak mu stačilo jít podle kompasu. Cesta vedla zpět do lesa.

Postupoval vzpřímeně. Tady se už nemusel plížit jako včera, stačilo mu jen pohybovat se nehlučně a obezřetně kontrolovat cestu před ním i za ním. Kličkoval, aby byl vždy poblíž nějakého stromu, na který se dalo vylézt. Pravidelně upravoval směr kompasem.

Jedna část mysli počítala kroky. Jeden kilometr se v členité krajině rovnal asi patnáctistům kroků, takže na místo, kde nejspíš bude východ, to bude asi patnáct tisíc kroků, přemýšlel Rod. Tam bude hospodařit do konce testu.

Ale přestože mu mysl zčásti zaměstnávalo počítání kroků a kontrolování kompasu a ještě víc dával pozor na masožravce, hady a další rizika, dokázal vychutnat krásu dne. Strach z noci byl pryč, bylo mu dobře a byl trochu nafoukaný. I když se snažil být maximálně ve střehu, místo mu teď nepřipadalo nebezpečné - stobor nestobor.

Nachází se v polotropické džungli, uvažoval, která není natolik hustá, aby si člověk musel prosekávat cestu. Byla protkaná zvířecími stezkami, ale Rod se jim vyhýbal, protože předpokládal, že u nich budou čekat masožravci na oběd - a Rod rozhodně nechtěl být dobrovolník.

Vypadalo to, že tohle místo je plné zejména nejružnějších druhů antilop. Daly se těžko zhlédnout, protože splývaly s okolím, ale z toho, co letmo zahlédl, bylo zřejmé, že jich tu jsou spousty. Vyhýbal se jim, protože jednak neloví a jednak věděl, že i kopyta a rohy býložravců mohou být nebezpečná, když se stádo brání.

Svět nad ním byl také obydlený, bylo tam plno ptáků a různých šplhavců. Zhlédl něco jako rodinu opic a dumal nad tím, jestli se na téhle planetě vyvine lidská rasa. Rád by věděl, co je tohle za planetu. Vypadala docela jako Země - až na nepohodlně dlouhý den - a pravděpodobně je čerstvě zpřístupněná, jinak by se hemžila přistěhovalci. Určitě bude cenná, ta mýtinu, na kterou včera přišel, bude jednou dobrá hospodářská půda, až se vypálí. Možná, že se sem jednou vrátí a pomůže vymýtit stobory.

Mezitím se díval, kam šlape. Neprošel pod nízkou větví, aniž by ji pečlivě prohlédl, a snažil se být ostražitý jako zajíc. Už chápal, co Helen myslela, když říkala, že neozbrojený člověk se stane mnohem pozornější, a uvědomil si, jak malou by měl šanci použít zbraň, kdyby se nechal překvapit.

Díky této přehnané ostražitosti ho napadlo, že je sledován.

Zpočátku to byl jen neklid, pak přesvědčení. Několikrát čekal za stromem a nehybně naslouchal, dvakrát se proplazil mezi keři a zaklíčkoval. Ale ať už to bylo cokoliv, umělo se to stejně dobře pohybovat potichu a krýt, a musel připustit, že je to dokonce o něco lepší.

Uvažoval, že vyleze na strom a počká. Ale nad opatrností zvítězila touha dojít k cíli. Přesvědčil sám sebe, že bude bezpečnější, když půjde dál, ale věnoval zvýšenou pozornost okolí. Za chvíli došel k závěru, že ho už nic nesleduje.

Když ušel podle svého odhadu asi tak čtyři kilometry, ucítil vodu. Došel ke strži, která se táhla přes jeho cestu. Podle stezek se zdálo, že dole je nějaké napajedlo, přesně to, čemu se Rod chtěl vyhnout.

Rychle sešel po úbočí strže. Vedlo to k vodě, slyšel proud ještě dřív, než k němu došel.

Lehl si do křoví a plazil se až k místu, odkud se nepozorovaně rozhlédl. Byl asi deset metrů nad hladinou. Napravo i před ním spadala země dolů a tam tekł potok. Byla tam tůň, jak Rod očekával. Nebyla vidět žádná zvíř, ale bláto bylo plné otisků kopyt.

Rozhodně nechtěl pít na snadno přístupném místě, stejně snadno by tam mohl přijít o život. Trápilo ho, že musí přejít vodu, aby se dostal k pravděpodobnému místu návratu. Byla to malá říčka nebo větší potok, ne dost široký pro přeplavání, a když si vybere vhodné místo, půjde zřejmě přebrodit. Ale to jen v nejhorším případě a nejdřív by nalíčil návnadu čerstvě zabitě zvíře. Vody u něj doma byly bezpečné, ale v tropické řece mohou žít nějaké místní varianty aligátora nebo pirani nebo něco ještě horšího.

Potok byl moc široký na to, aby ho mohl přejít po větvích stromů. Tiše ležel a uvažoval. Nakonec došel k závěru, že vyrazí proti proudu a bude doufat, že dojde k užšímu místu, které by snadno přešel.

Byla to na delší dobu poslední myšlenka, která ho napadla.

Vědomí nabylo rychle. Očichávalo ho něco jako šakal. Rod ho jednou rukou zahnal a druhou sahal pro nůž. Šelma odskočila a s vrčením zmizela v křoví.

Nůž zmizel! Otřeseně se posadil. Zatočila se mu hlava. Sálh si na temeno a zjistil, že krvácí. Na hlavě měl velký a bolestivý otok a vlasy byly spleené krví. Nevěděl, jestli je kost zlomená nebo ne. Byl si jistý, že ten, kdo ho napadl, ho chtěl zabít.

Nezmizel jenom nůž. Neměl nic než šortky. Voda byla pryč, vesta s jídlem, další neocenitelné maličkosti jako antibiotika, sůl, kompas, lano a bodce, sirky, síť... všechno zmizelo.

Pocit strachu a nevolnosti vystřídala hněv. Ztráta jídla a výstroje se dala očekávat, zvlášť když si zapomněl hlídat záda - ale sebrat hodinky, které mu věnoval otec, to byla krádež - za to někdo zaplatí!

Hněv ho trochu probral. Teprve teď si všiml, že má pořád obvaz na levé holeni.

Sálh si na něj. Určitě! Ať už ho přepadnut kdokoli, neobtěžoval se ukrást mu obvaz; Rod ho rozvázal a sevřel Lady Macbeth v ruce.

Někdo toho bude velmi litovat.

4

Divoch

Rod Walker se krčil na větví. Nepohnul se už dvě hodiny a byl připraven vydržet do konce času. Na mýtině kousek od něj se páslo několik mladých jelenů; kdyby se nějaký dostatečně k Rodovi přiblížil, mohl by ho mít k večeři. Měl hrozný hlad.

Měl taky velkou žízeň, protože nepil už celý den, kromě toho měl mírnou horečku. Způsobily ji tři dlouhé nezahojené rány na jeho levé ruce. Rod se o ně ale nestaral - byl naživu a chtěl zůstat naživu dál.

Jeden jelen se o trochu přiblížil, Rod se napjal a připravil k útoku. Ale jelen pohodil hlavou, podíval se na větev a poodběhl. Nevypadalo to, že by Roda spatřil; možná ho jen jeho matka učila dávat si pozor na převislé větve - nebo mu to možná zarylo do genů tisíc generací předků snažících se přežít.

Rod tiše zaklel a dál nehnul se. Jeden z jelenů nakonec musí udělat chybu a potom se Rod nají. Už si ani nepamatoval, kdy naposledy myslel na něco jiného než na jídlo, na jídlo a na to, jak si udržet svoji kůži nedotčenou, na to jak se napít, aniž by se stal něčí kořistí, nebo jak spát, aby se neprobudil v břiše nějaké šelmy.

Hojící se rány na jeho ruce dokazovaly, jak drazé vykoupil ty nejzákladnější zkušenosti. Začal se příliš často vzdalovat od stromů..., a neměl čas ani vytáhnout svůj nůž. Místo toho skočil neuvěřitelně daleko a díky tomu vyvázl jen se škrábanci na rukou. Měl dojem, že ta věc, co ho napadla, byla ta samá, co ho vyhnala na strom hned první den, a také si stále myslel, že to byl lev. Měl jistou teorii, ale zatím neměl možnost si ji ověřit.

Byl skoro úplně vyčerpan a ještě k tomu ztratil pojem o čase.

Uvědomoval si, že čas testu už asi skoro určitě - vypršel, ale nevěděl, jak dlouho ležel na stromě a čekal, až se jeho ruka uzdraví, ani nevěděl, kolik času uběhlo od chvíle, kdy slezl dolů hnán hrozným hladem a nesnesitelnou žízní.

Předpokládal, že signál k návratu byl dán během jedné z chvil, kdy ležel v bezvědomí, ale to ho příliš netrápilo, dokonce na to ani nemyslel. Už ho nezajímalo test přežití, teď chtěl přežít.

Přes jeho špatný tělesný stav byly jeho šance daleko lepší, než když přijel. Získával zkušenosti, už se nebál spousta věcí, které se mu dřív zdály nebezpečné, a naopak si začal dávat pozor na věci, které se mu dřív zdály neškodné. Už ho neznepokojovali tvorové s hroznými hlasy, kterým začal říkat "stoborové" jednoho vyplašil ve dne ze spánku a

"stobor" vykřikl. Nebyl velký ani jako Rodova dlaň a připomínal mu ještěrku s rohem, až na to, že měl zvyky stromové žáby.

Jediné, co uměl, bylo vydávat ten hrozný zvuk. Dokázal nafouknout měchýř na krku třikrát tak velký jako on, a potom vydat ten strašidelný jekot.

Ale to také bylo všechno, co uměl.

Rod si domyslel, že to je výzva k páření, a potom na celou věc zapomněl. Stále jím ale říkal "stoborové".

Rod zjistil, jak báječné je lesní víno, ale také, že má na svých listech jedovaté ostny horší než kopřiva, které způsobovaly mírné ochrnutí. Jiný druh vína měl velké hrozny, nádherné na pohled a výborné na chuť, ale jak Rod zažil na vlastní kůži, měly silně projímavé účinky.

Rod věděl z vlastní zkušenosti a z pozůstatků různých nedojedených zvířat, které našel, že v lese jsou i další masožravci, ale nikdy neměl příležitost si nějakého pořádně prohlédnout. Také nevěděl o žádné šelmě schopné napadnout člověka, která by šplhala po stromech, ale nemohl si být jistý, takže radši spal s jedním okem otevřeným. Chování stáda pod ním mu říkalo, že tu jsou zřejmě další šelmy, které loví stejným způsobem jako on, ale že jen zatím neměl tu čest se s nějakou setkat. Malý jelínek mezitím obešel celou mýtinu, prošel kolem menších stromů, ale stále se nikdo nepřiblížil k Rodovi.

Klidně hochu... Tady jeden jde. Rod cítil ve své ruce 'Lady Macbeth' a přichystal se na to, že skočí na ztepilého jelínka v okamžiku, kdy bude procházet pod ním. Ale když byl už jen pět metrů od Roda, uvědomil si, že se příliš vzdaluje od ostatních, a začal se otáčet.

V ten okamžik Rod hodil nůž.

Slyšel, jak se vnořil do masa; viděl rukověť třet pevně z ramene zvířete. Seskočil z větve, aby dokončil práci tak rychle, jak jen mohl.

Jelínek ale pohodil hlavou, otočil se a utekl. Rod skočil, ale minul ho. Když se zase postavil, mýтина byla prázdná. Jeho mysl byla zavalená hořkými výčitkami: slíbil si, že nikdy nehodí nůž, pokud si není stoprocentně jistý, že ho nedostane zpět. Nedovolil ale, aby ho pozdní výčitky zpomalily; musel zraněného jelínka vystopovat.

Rod znal první zásadu sportovní honitby: zraněné zvíře musí být vždy vystopováno a rychle zabito, aby se dlouho netrápilo. Ale Rod zrovna teď nemyslel na sportovní lovení; chtěl jelínka najít, protože měl hlad, a hlavně, protože potřeboval ten nůž, jestli chtěl zůstat naživu.

Jelínek nezačal krváčet okamžitě a jeho stopa se smíchala se stovkami ostatních stop. Rod se musel třikrát vrátit na mýtinu, než našel tu správnou stopu a první krvavou skvrnu. Ale v té době měl jelínek už velký náskok a kromě toho se pohyboval v lese daleko rychleji než Rod. Jeho kořist se držela stáda až do chvíle, než se zastavilo na další mýtině asi půl kilometru daleko. Rod si stádo z úkrytu prohlížel a zdálo se mu, že jelínek mezi nimi není.

Krvavá stopa mezi ně ale vedla, Rod ji sledoval, čímž opět vyplašil stádo. Dalo mu hodně práce znovu najít "svou" stopu, ale když ji našel, zjistil, že vede do křoví, místo aby sledovala ostatní. To Rodovi ulehčilo, ale i ztížilo sledování. Zlehčilo, protože už nemusel neustále vybírat jednu stopu z mnoha. Ztížilo, protože prodírat se přes keře bylo dost namáhavé samo o sobě a také daleko víc nebezpečné, protože nesměl zapomenout na to, že kromě lovce se také snadno mohl stát lovenou zvěří. A ještě k tomu bylo daleko těžší sledovat stopu samotného zvířete.

Nálada se mu ale hodně zlepšila, protože věděl, že jen vyčerpané zvíře by opustilo stádo a pokusilo se skrýt.

Předpokládal, že už brzo na ně musí narazit.

Ale zvíře stále nezpomalovalo, zdálo se, že mělo přinejmenším stejně silnou vůli přežít jako Rod. Rod následoval jelínka dál a dál a začínal přemítat, co bude dělat, když se setmí dříve, než ho dostihne.

Musel dostat ten nůž.

Náhle spatřil, že tam byly dvě stopy. Něco se přidalo vedle čerstvé stopy jelínka a šláplo na kapku krve. Rod pokračoval pomalu a rozechvěle vpřed, jeho "křovinový radar" byl v plné pohotovosti. Našel znovu nové stopy... Člověk!

Otisk lidské boty - a Rod už si tak odvykl lidské společnosti, že ho to víc vyplašilo, než uklidnilo.

Za dvacet minut našel oba, člověka i jelínka. Jelínek ležel na zemi, buď zemřel vysílením, nebo byl zabit druhým lovcem. Člověk klečel na zemi a vyvrhoval zvíře. Rod odhadoval, že je to o něco mladší a menší chlapec než on, a schoval se ve křoví. Odtamtud se díval a přemýšlel. Druhý lovec se zdál plně zaměstnán zvířetem... a nad ním rostla silná převíslá větev.

Za pár minut byl Rod opět na stromě, sice bez nože, ale zato s velkým trnem v zubech. Podíval se dolů a zjistil, že jeho rival je skoro pod ním. Přendal si osten ze zubů do pravé ruky a vyčkával.

Lovec pod ním odložil nůž a ohnul se, aby otočil zvíře. V tu chvíli Rod skočil.

Ucítil brnění skryté pod košilí a soustředil se na odkrytý krk a zatlačil osten na obratle. "Ani se nehni, nebo je s tebou konec!"

Tělo pod ním přestalo klást odpor.

"To je lepší," souhlasil Rod. "Řekni 'mír'!"

Žádná odpověď. Rod přitlačil osten.

"Já si nehraju!" řekl ostře. "Nabízím ti způsob, jak přežít.

Řekni mír, mysli to vážně a pak se můžeme oba najíst. Zkus dělat problémy a už se nenajíš nikdy. Co si vybereš?"

Po chvíli váhání se ozvalo zastřeně: "Mír."

Rod držel osten stále proti krku vězně a natáhl se po noži, který byl použit na krájení jelena. Byla to, jak zjistil, Lady Macbeth. Rod ji oťel a uklidil, potom prohlédl vězně a našel další nůž tam, kde ho očekával. Vytáhl ho, odhodil trn a vstal.

"Můžeš vstát."

Mladík se zvedl a mrzutě řekl: "Dej mi můj nůž."

"Později... Když se budeš slušně chovat."

"Vždyť jsem řekl 'mír'!" "Taky že jsi řekl. Otoč se, chci se ujistit, že nemáš pistoli."

"Nechal jsem - mám jenom ten nůž. Vrat' mi ho."

"Nechal jsi ji kde?"

Mladík neodpověděl. Rod řekl: "Dobře, otoč se," a pohrozil vypůjčeným nožem.

Byl vyslyšen. Rod prohlédl všechna místa, kde by se pistole mohla ukrývat, a ujistil se, že mladík má na sobě brnění pokrývající celý trup. Rod sám měl na sobě pouze opálení, škrábance, roztrhané a špinavé šortky a několik jizev.

"Není ti v tom malinko teplo?" zeptal se vesele. "V pořádku, otoč se. Ale moc se nepřibližuj."

Mladík se otočil, stále s našťavaným výrazem ve tváři.

"Jak se jmenuješ, kámo?"

"Hm, Jack."

"Jack co? Já se jmenuju Rod Walker."

"Jack Daudet."

"Z které jsi školy, Jacku?"

"Ponce de Leon Institute."

"Moje je Patrick Henry High School."

"Matsonova třída?"

"Deacon ve své velikosti."

"Slyšel jsem o něm." Jack se zdál ohromen.

"A kdo ne? Podívej, nechme žvanění, je tady kolem nás příliš mnoho uší. Co se takhle najíst? Dávej pozor tímhle směrem, já budu sledovat druhou stranu."

"Tak mi dej můj nůž, potřebuju ho k jídlu."

"Ne tak rychle. Ukrojím ti jeden nebo dva kusy. Speciální servis hotelu Waldorf."

Rod pokračoval v řezu, který začal Jack, rozřízl záda až k pravému rameni a odkrojil dva kusy libového masa. Jeden podal Jackovi, s druhým si sedl na zem a začal jíst.

"Sleduješ svoji stranu?"

"Jo."

Rod utrl kus teplého čerstvého masa.

"Jacku, jak tě mohli nechat jít na zkoušku? Vždyť jsi příliš mladý."

"Vsadím se, že jsem stejně starý jako ty."

"O tom pochybuju."

"No... Kvalifikoval jsem se."

"Nevypadáš na to."

"Jsem zde a jsem naživu."

Rod se zašklebil.

"Máš pravdu, už budu mlčet."

Když se cítil příjemně najedený, vstal, rozpůlil lebku a vybral mozek.

"Chceš kus?"

"Jasně."

Rod Jackovi podal spravedlivou půlku zákusku. Jack si ji vzal, zaváhal a potom vyhrkl: "Chceš trochu soli?"

"Sůl! Ty máš sůl?"

Jack vypadal, že svého prořeknutí lituje.

"Jo, naber si, kolik chceš."

Rod natáhl dlaň.

"Dej mi, kolik můžeš oželeť."

Jack vytáhl kapsičku, kterou měl zastrčenou mezi košili a brněním.

Nasypal trochu Rodovi na jeho porci, potom pokrčil rameny a ještě trochu přidal.

"Copak sis nepřivezl vlastní sůl?"

"Já?" zeptal se Rod, odtrhávaje oči od kouzelné soli. "Ano, samozřejmě! Ale - prostě, měl jsem takovou nehodu."

Rod se rozhodl, že není proč se přiznávat, že byl přichycen, když nedával pozor.

Jack vrátil sůl za košili, potom oba tiše jedli svůj díl a pozorovali okolí. Po chvíli řekl Rod tiše: "Za tebou je šakal, Jacku."

"Nic víc?"

"Ne, ale už je na čase, abychom si rozdělili maso a zmizeli odsud; začínáme přitahovat pozornost. Kolik budeš potřebovat?"

"Ale, kýtu a kus jater. Víc neunesu."

"A stejně bys víc nesnědl, než by se to zkazilo."

Rod začal porcovat jelínka, potom uřízl pruh kůže z břicha a pověsil si za něj svůj předěl na krk.

"No, tak jo. Tady je tvůj nůž. Děkuju za sůl."

"Ale, není za co."

"Chutnalo to mnohem líp. Měj oči otevřené."

"Ty taky. Hodně štěstí."

Rod nehnutě stál. Potom skoro neochotně řekl: "Jacku, asi by ses nechtěl spojit, že ne?"

Litoval toho, hned jak to vyslovil, zvlášť když si uvědomil, jak snadno mladíka překvapil.
Jack si okusoval rty. "No... Já nevím."
Rod se cítil uražený. "Co se děje, bojíš se mě?" Copak nevidí, že mu Rod prokazuje laskavost?
"Ale ne, nejsi špatný, aspoň myslím."
Rod měl trochu nepříjemné podezření. "Myslíš, že ti chci sebrat tvoji sůl?"
"Co? To ne. Podívej, sůl si s tebou klidně rozdělím."
"Ani bych se ji nedotkl! Jen jsem myslel -" Rod se zadrhl. Myslel na to, že oba zmeškali návrat; a že to vypadá, že tady zřejmě budou dost dlouho.
"Opravdu jsem tě nechtěl naštvat, Rode. Máš pravdu. Měli bychom se spolčit."
"Neboj se. Já se o sebe dokážu postarat."
"Vsadím se, že jo. Ale stejně bychom se měli spolčit. Co ty na to?"
"Tak jo... Ruku na to."
Jakmile se dohodli, Rod se ujal vedení. Nijak se o tom nedohadovali; prostě se tak stalo a Jack to nekomentoval.
"Běž první," rozhodl, "já nás budu krýt zezadu."
"Dobře, kam jdeme?"
"Dolů po proudu potoka. Jsou tam dobré stromy na noc, lepší než tady. Chtěl bych, abychom se tam dostali chvíli před setměním.
Tak rychlý pochod a žádné povídání."
Jack zaváhal. "Eh, jseš si stoprocentně jistý, že chceš strávit noc na stromě?"
Rod ohrnul rty. "Chceš ji snad strávit na zemi? Jak se ti povedlo zůstat tak dlouho naživu?"
"Strávil jsem několik nocí na stromě," Jack odpověděl mírně, "teď mám, myslím, něco lepšího."
"Jo? A co je to něco?"
"Něco jako jeskyně."
Rod o tom přemýšlel. Jeskyně by mohla být smrtelná past. Ale představa toho, že se bude moci v noci natáhnout, ho přesvědčila.
"Neuškodí, když se na to podívám, jestli to není moc daleko."
"Neboj, není."

5

Nova

Jackův úkryt byl pod kolmým útesem u potoka, u kterého byl Rod okraden. V tomto místě útesy ohraničovaly malé údolí a potok se točil mezi nízkými naplavenými břehy. Jeskyně byla vytvořena převislým vápencem, který zastřešoval místo vymleté v útesu vodou.
Stěna pod ním byla příliš prudká na to, aby se po ní dalo vyšplhat, vápencový převis ji chránil shora a voda tekla těsně kolem paty skály.
Jediná cesta vedla proti proudu, kde se dala skála slézt a pak traverzovat k jeskyni.
Vyšplhali opatrně nahoru na útes, protáhli se pod nízkým převisem, který byl na vrcholu, a vkročili na břidlicovou plošinu. Místnost byla otevřená z jedné strany, docela široká i dlouhá, ale vzadu vysoká jen metr, takže postavit se dalo jen na kraji. Jack nabral hrst šterku, hodil ji dovnitř a čekal s nožem v ruce.
"Nikdo není doma." Vplazili se dovnitř. "Jak se ti to tady líbí?"
"Je to skvělý..., když budeme držet hlídky. Něco by mohlo vylézt stejnou cestou, kterou jsme přišli. Měl jsi docela štěstí."
"Možná," Jack zašmátral ve tmě a vytáhl několik suchých trnitých keřů. Položil je na stezku a tak zablokoval přístup.
"To je moje poplašné zařízení."
"Nezastaví to nic, co by tě stopovalo a chtělo dostat."
"Ne, ale vzbudil bych se a hodil bych po tom pár kamenů. Je jich tu celá hromada. Mám taky několik světlíc."
"Myslel jsem - neříkal jsi, že máš zbraň?"
"Neříkal, ale mám. Ale když nevidíš, nemá to cenu."
"Zdá se, že to je v pořádku. Vlastně to je výborné. Myslím, že jsem si pomohl, když jsem se s tebou spojil." Rod se rozhlédl. "Ty máš oheň!"
"Ve dne jsem to několikrát risknul. Syrové maso už nemůžu ani vidět."
Rod si povzdychl. "Já vím. Myslíš, že bychom mohli..."
"Už je skoro tma. Nezapaloval jsem ho nikdy, když by mohl být vidět. Co bys místo toho řekl pečeným játrům k snídani? Soleným?"
Rodovi se seběhly sliny. "Máš pravdu, Jacku. Chtěl bych se napít, než bude příliš tma. Co kdybychom sešli dolů a kryli se?"
"Není třeba. Vzadu je měch, posluž si."
Rod si gratuloval, že potkal takového dobrého hospodáře.
Měch byl z kůže malého zvířete, které se nedalo poznat, když byl naplněný vodou. Jack tu kůži sice očistil, ale jinak ji neošetřil ani nevydezinfikoval.
Rod si ani neuvědomil, že voda nechutná příliš dobře: dlouze se napil, utřel si ústa rukou a pohodlně se natáhl.
Neusnuli hned. Seděli potmě a porovnávali si údaje. Jackova třída přišla o den dřív, ale se stejnými instrukcemi. Jack

souhlasil, že doba návratu už dávno minula.

"Myslím, že jsem to propásl, když jsem byl v bezvědomí," říkal Rod. "Nevím, jak dlouho jsem o sobě nevěděl... Myslím, že moc nechybělo a byl jsem mrtvý." "Tak to není, Rode."

"Proč ne?"

"Já jsem byl v pořádku a počítám dny. Žádné odvolání nebylo."

"Jseš si jistý?"

"Jak bych to mohl propásnout? Siréna je slyšet na dvacet kilometrů, ve dne používají kouřové rakety a v noci světlomety; a podle zákonů to musí dělat celý týden, ledaže by se všichni vrátili..., což se určitě nestalo."

"Možná jsme mimo pásmo. Ve skutečnosti - tedy nevím, jak ty, ale přiznávám, že nevím, kde jsem."

"Já ne. Jsme asi čtyři kilometry od místa, kde prošla naše třída; můžu ti to místo ukázat. Rode, připusťme si, že se něco pokazilo. Nemůžeme nijak zjistit, jak dlouho tady budeme." Jack potichu dodal: "Proto si myslím, že je dobře, že jsme se spojili."

Rod přemýšlel a rozhodl se, že je čas odhalit svoji teorii. "Já taky."

"Ano. Na několik dní je bezpečnější, když je člověk sám, ale jestli jsme tady na neurčito, tak-"

"To jsem nemyslel, Jacku."

"Co."

"Víš, co je to za planetu?"

"Ne. Samozřejmě jsem o tom přemýšlel: Musí to být jedna z těch na novém seznamu a je slučitelná s..."

"Vím, která to je."

"Co? Která?"

"Je to Terra. Samotná Země."

Bylo dlouho ticho. Nakonec Jack řekl: "Rode, jsi v pořádku? Nemáš horečku?"

"Je mi skvěle, teď, když mám plný žaludek a nemám žízeň."

Podívej, Jacku, vím, že to zní hloupě, ale poslouchej a já to dopovím.

Jsme na Zemi a myslím, že vím, kde přibližně. Nemyslím, že chtěli, abychom se vrátili; chtěli, abychom si uvědomili, kde jsme..., a dostali se pryč. Je to přesně ten typ překvapení, které Matson miluje."

"Ale -"

"Buď chvíli zticha. Žvaníš jako holka. Pozemská planeta, že?"

"Ano, ale -"

"Nech si to a poslouchej. Hvězda typu G. Rotace stejná jako zemská."

"Ale to není!"

"Taky jsem si to myslel. První noc mi připadala dlouhá jako týden. Ale ve skutečnosti jsem se tak hrozně bál, a proto mi připadala nekonečná. Teď už to ale vím. Rotace se shoduje."

"Ne, neshoduje. Moje hodinky ukazují, že den trvá asi dvacet šest hodin."

"Měl by sis je radši nechat spravit, až se vrátíme. Asi jsi s nimi někde praštil."

"Ale - no... pokračuj. Vypovídej se."

"Výdrž. Flóra se shoduje. Fauna také. Vím, jak to udělali a kam nás poslali. Je to ekonomické opatření."

"Cože?"

"Ekonomie. Moc lidí si stěžuje, že školní daně jsou vysoké."

Samozřejmě, udržet otevřenou mezihvězdnou bránu je drahé a uran neroste na stromech. Vím, co tím sledovali. Ale Deacon Matson říká, že to je šetření na nesprávných místech. Samozřejmě, že je to drahé, říká - ale co je ještě dražší, než správně vycvičený výzkumník nebo vůdce průkopníků, je nesprávně vycvičený a mrtvý. Jednou po vyučování nám říkal, pokračoval Rod, "že šetříkové chtějí, aby cvičení a testy probíhaly na vybraných místech na Zemi, ale Deacon prohlašuje, že základem přežití ve Venkovních koloniích je umění vyrovnat se s neznámým. Říká, že kdyby testy probíhaly na Zemi, kandidáti by studovali jen zemské prostředí. Říká, že kterýkoliv skaut se dokáže naučit, jak přežít v šesti základních typech zemského klimatu... A bylo by trestuhodné, aby absolventi prošli výcvikem na Zemi a pak byli v prvním profesionálním úkolu posláni někam mimo. Říkal, že by to bylo stejné jako učit dítě šachy a pak ho poslat bojovat v duelu."

"Má pravdu," řekl Jack. "Velitel Benboe říká totéž."

"Samozřejmě, že má pravdu. Tvrdí, že kdyby to začali takhle dělat, byl by to poslední rok, co by učil. Ale oni na něj ušili boudu."

"Jakou?"

"Dokonalou. Deacon zapomněl na to, že když nemáš ponětí, kde jsi, je pro tebe každé prostředí neznámé. Takže to vymysleli tak, abychom nic nevěděli. Nejdřív nás poslali na Měsíc; brány na Měsíc jsou pořád otevřené, takže to nestojí nic navíc. My jsme si samozřejmě začali myslet, že nás čeká nějaký dlouhý skok. Kromě toho nás to zmátlo a nevěděli jsme, jestli se vrátíme do stejného gravitačního pale, jaké jsme opustili - což vzápětí udělali. Šoupli nás zpět na Zemi. Kam? Řekl bych, že to je Afrika. Myslím, že použili měsíční linku přes bránu Witwatersrand do Johannesburgu, kde už byla připravená provizorní brána do džungle. Národní park Tshaka nebo nějaká jiná rezervace. Všechno sedí. Široká škála různých druhů antilop, masožravci - viděl jsem i několik lvů a..."

"Viděl?"

"Rozhodně vypadají jako lvi a budu si to myslet pořád, dokud nějakého neuvidím zblízka. Ale připojili další chytáky, aby nás zmátli."

Třeba obloha. Kdybychom viděli třeba Měsíc, iluze by byla pravá."

Takže zatáhli oblohu. Vsadím se, že někde poblíž jsou generátory na výrobu mraků. A ještě jedna věc. Varovali tě před

stobory?"

"Ano."

"Viděl jsi nějakého?"

"No, nejsem si jistý, co je to stobor."

"Ani já ne. Vsadím se, že nikdo z nás. 'Stobor' je strašák, abychom měli o čem přemýšlet. Na Zemi nejsou žádné 'stoborové', takže přirozeně musíme být někde jinde. Dokonce i nedůvěřivá povaha, jako jsem já, by tomu věřila. Ve skutečnosti jsem tomu také uvěřil. Dokonce jsem pojmenoval stobor jednu věc, kterou jsem neznal, přesně tak, jak to zamýšleli."

"Zní to logicky, Rode."

"Protože to je logické. Jakmile si uvědomíš, že to je Země..." poklepal na podlahu jeskyně - "což chtěli samozřejmě zatajit - všechno sedí. A teď co s tím. Chtěl jsem test projít sám, jakmile bych mohl - kvůli ruce jsem se nedokázal moc pohybovat ale rozhodl jsem se s tebou spojit, dřív než se zraníš i ty. Tohle je můj plán. Myslím, že to je Afrika, ale stejně dobře to může být Jižní Amerika nebo kterýkoliv jiné místo v tropech. Není to důležité. Půjdeme prostě po proudu podél tohoto potoka, budeme si dávat pozor, protože je tu plno nebezpečí a můžeme být mrtví stejně rychle jako na nějaké neznámé planetě."

Může to trvat týden nebo měsíc, ale dřív nebo později narazíme na most a pak se vydáme po cestě, která povede přes tenhle potok, dokud někoho nepotkáme. Jakmile budeme ve městě, zaregistrujeme se u úřadů, ty nás pošlou domů..., a my dostaneme zápočet za sólo přežití."

Jednoduché."

"Zní to jednoduše," řekl Jack pomalu.

"Budeme mít problémy. Ale můžeme to zvládnout, teď, když už víme, co máme dělat. Předtím jsem o tom nechtěl mluvit, ale máš dost soli na to, abychom nasolili několik kilo masa? Když nebudeme muset lovit každý den, pocestujeme rychleji. Nebo máš nějaké jiné konzervační látky?"

"Mám, ale..."

"Skvělé!"

"Zadrž na chvíli, Rode. To nepůjde."

"Cože? Jsme přece tým, ne?"

"Uklidni se. Podívej, Rode, všechno, co říkáš, zní logicky, ale..."

"Žádné ale!"

"Je to logické... Ale je to omyl!"

"Co? Poslouchej, Jacku -" "Ty poslouchej. Zatím jsi mluvil jenom ty."

"Ale - Dobře, dobře, mluv."

"Říkáš, že obloha by prozradila, že jsme na Zemi, takže jsou nad naší oblastí mraky?"

"Ano, přinejmenším v noci. Museli to tak udělat, nemohli riskovat přirozené počasí."

"Já se ti snažím říct, že jsem viděl oblohu. Nebylo zataženo každou noc, ale ty jsi byl možná v příliš hustém pralese, takže jsi to propásl. Ale já jsem ji viděl, Rode, viděl jsem hvězdy."

"No? A?"

"To nejsou naše hvězdy, Rode. Je mi líto."

Rod se kousl do rtu.

"Třeba jenom neznáš moc dobře jižní souhvězdí?"

"Dokázal jsem poznat Jižní Kříž dřív, než jsem uměl číst. To nejsou naše hvězdy, Rode, já to vím. Na západě jsou jasné hvězdy ve tvaru pětiúhelníku, takový obrazec není ze Země vidět. A kromě toho by každý poznal Měsíc, kdyby tam byl."

Rod se snažil vzpomenout si, v jaké fázi by měl být Měsíc.

Vzdal to, protože měl jen velmi matný pojem o čase.

"Není v novu?"

"Ani omylem. Neviděl jsem náš Měsíc, Rode, ale viděl jsem měsíce... Dva malé a rychle se pohybující měsíce, jako na Marsu."

"Nemyslíš si, že tohle je Mars?" řekl Rod opovržlivě.

"Myslíš, že jsem hlupák? V každém případě jsou z Marsu vidět stejné hvězdy jako ze Země. Rode, o čem se to hádáme? Když se stmívalo, začalo se rozjasňovat; vyplazíme se ven a podíváme se. Pak třeba uvěříš svým očím."

Rod zmlkl a následoval Jacka. Zevnitř nebylo vidět nic jiného než vysoké stromy na protějším břehu, ale z plošiny útesu byla část nebe vidět. Rod vzhlédl.

"Pozor na hranu," tiše ho varoval Jack.

Rod neodpověděl. Mezi římsou nad ním a stromy bylo vidět šest hvězd, křivý pětiúhelník s jednou hvězdou uprostřed. Hvězdy byly tak jasné a nezaměnitelné jako hvězdy Velkého vozu... Člověk nemusel mít zkoušku z astronomie, aby poznal, že tohle není souhvězdí viditelné ze Země.

Rod na ně zíral a jeho pevné přesvědčení se zatím změnilo v trosky. Cítil se ztracený a osamělý. Stromy na protější straně ho děsily.

Otočil se k Jackovi a jeho blazeovanost byla tatam.

"Přesvědčil jsi mě," řekl tupě. "Co budeme dělat?"

Jack neodpovídal.

"No?" pokračoval Rod. "Neměli bychom tady stát."

"Rode," řekl Jack. "Ta hvězda uprostřed pětiúhelníku - předtím tam nebyla."

"Co? Asi si ji nepamatuješ."

"Ne, ne, jsem si jistý! Víš, co se děje, Rode? Vidíme novu."

Rod se nemohl radovat z toho vědeckého objevu; jeho mysl byla zmatená a musel si přeorganizovat vlastní svět. Proti tomu hvězdná exploze nic neznamenalala.

"Asi jeden z tvých měsíců."

"Ani omylem. Měsíce jsou tak velké, že jsou vidět kotouče. Je to nova, musí to být nova. To je úžasné štěstí!"

"Nevidím na tom nic šťastného," řekl Rod mrzutě. ...Pro nás to nic neznamená. Je od nás asi stovky světelných let, možná víc."

"Ano, ale nevzrušuje tě to?"

"Ne." Sklonil se a vlezl dovnitř. Jack se ještě jednou podíval a pak ho následoval.

Bylo тихо a Rod byl mrzutý. Nakonec Jack řekl: "Myslím, že půjdu spát."

"Nechápu, jak jsem se mohl tak mýlit," odpověděl Rod roztržitě.

"Bylo to úplně logické a jisté."

"Zapomeň na to," radil mu Jack. "Moje profesorka na analytiku říkala, že logika je jenom prostá tautologie. Říkala, že pomocí logiky nezjistíme nic, co bychom už nevěděli."

"Na co je potom logika?"

"Zeptej se mě na něco lehčího. Podívej, partnere, jsem úplně mrtvý a chci jít spát."

"Dobře. Ale, Jacku, když tohle není Afrika - což musím připustit - co budeme dělat? Odešli a nás tu nechali."

"Dělat? Budeme dělat to, co jsme dělali doted'. Jíst, spát, přežívat."

Tohle je planeta ze seznamu, jestli budeme pořád dýchat, jednou se někdo objeví. Může to být jen výpadek proudu; třeba nás zítra vyzvednou."

"V tom případě..."

"V tom případě zmlkni a spi."

6

"Myslím, že je mrtvý"

Roda probudila úžasná vůně, převálil se, zamžoural do paprsku světla, který pronikal pod útesem, a s velkými potíženími se rozpomněl, co se stalo včera. Viděl Jacka, jak sedí u malinkatého ohně; ta nádherná vůně byla ze smažených jater. Rod si klekl na kolena a zjistil, že je trochu zdřevěnělý z toho, jak v noci bojoval proti noční můře. Noční můry byly monstra s hmyzíma očima, která se dala čekat na téhle náhle cizí a strašidelné planetě.

Stejně se ale báječně vyspal a krásná vůně jater způsobila, že na noc rychle zapomněl.

Jack vzhlédl.

"Už jsem myslel, že budeš spát celý den. Vyčisti si zuby, učeš se, rychle se osprchuj a přijď. Snídaně je na stole." Jack se na něj ještě jednou podíval. "A radši by ses měl oholit."

Rod se zašklebil a přejel si rukou přes bradu.

"Závidíš mi můj mužný plnovous, mladíku. Počkej rok nebo dva a uvidíš, jaká je to otrava. Holení, rýma a daně... Můj otec říká, že to jsou tři nekonečné problémy, které lidstvo nikdy nevyřeší."

Roda trochu zabolelo při vzpomínce na rodiče, hlavně to, že na ně nepomyslel už bůhví jak dlouho. "Můžu nějak pomoci?"

"Sedni si a vem si sůl. Tenhle kus je pro tebe."

"Rozdělíme si ho."

"Jez a nehádej se. Udělám si taky jeden." Rod si vzal zčernalý a kouřící kousek, chytil ho do prstů a foukal na něj.

Rozhlédl se po soli. Jack krájel další kus masa; Rod přes něj přejel očima - a hned se zadíval znova.

Nůž, který Jack používal, byl 'Plukovník Bowie'. Myšlenka byla hned doprovázena skutkem; Rodova ruka vystřelila a chytila Jacka za zápěstí.

"Ukradl jsi můj nůž!"

Jack se ani nepohnul. "Rode... zbláznil ses?"

"Přepadl jsi mě a ukradl jsi mi ho!"

Jack se ani nepokusil zápasit. "Ještě ses neprobudil, Rode."

Tvůj nůž je na opasku. Tohle je jiný nůž. Můj."

Rod se neobtěžoval podívat dolů.

"Ten, co mám na opasku, je 'Lady Macbeth'. Mám na mysli ten, co máš v ruce - 'Plukovník Bowie' - můj nůž."

"Pusť moje zápěstí."

"Polož ten nůž!"

"Rode... Pravděpodobně bys mě donutil položit ten nůž, jsi větší a překvapil jsi mne. Ale včera jsme se spolčili. A ty to zrovna teď ničíš. Jestli toho hned nenecháš, je konec partnerství. Pak mě budeš muset zabít, protože jestli ne, tak tě najdu. Budu tě sledovat tak dlouho, až zjistím, že spíš. Potom s tebou bude konec."

Stáli proti sobě nad ohýnkem a dívali se z očí do očí. Rod zhluboka dýchal a snažil se přemýšlet. Důkazy byly proti Jackovi. Ale mohlo ho tohle mrně sledovat, přepadnout a obrát o všechno? Rozhodně to tak vypadalo.

Ale nezdálo se mu to. Řekl si, že to dítě dokáže přeprat, kdyby jeho verze nezněla věrohodně. Pustil Jackovo zápěstí.

"Dobře," řekl našťavaně, "tak jak jsi přišel k mému noži?"

Jack pokračoval v krájení jater.

"Není to moc dlouhé... A já nevěděl, že je to tvůj nůž. Ale ze začátku nebyl ani můj, můj jsi viděl včera. Používám tenhle v kuchyni.
Je špatně vyvážený."
"Plukovník Bowie! Špatně vyvážený? To je ten nejlepší vrhací nůž, který jsi kdy viděl!"
"Chceš to slyšet? Narazil jsem na toho chlapa v lese, zrovna když se na něj chystali šakalové. Nevím, co ho dostalo, možná stobor, nevím. Byl slušně roztrhán a napůl sežrán. Nebyl ode mě ze třídy, protože jeho tvář byla nedotčená, tak jsem to mohl zjistit. Měl s sebou Thunderbolt a..."
"Počkej chvilku. Měl Thunderboltovou pušku?"
"To jsem řekl, ne? Myslím, že ji chtěl použít, ale nestihl to.
Ale dál, vzal jsem si, co jsem mohl upotřebit, tenhle nůž a pár dalších věcí, ukážu ti je. Nechal jsem tam ten Thunderbolt, baterie byla vybitá a byl to jen krám."
"Jacku, podívej se na mě. Nelžeš, vid'?"
Jack pokrčil rameny. "Můžu tě vzít na to místo. Z něj už asi nic nezbylo, ale ten Thunderbolt by tam měl být."
Rod natáhl ruku. "Omlouvám se. Nechal jsem se unést."
Jack se podíval na ruku, ale nepřijal ji.
"Mám dojem, že nejsi moc dobrý partner, měli bychom to asi rozpustit." Nůž proletěl vzduchem a přistál u Rodových nohou.
"Vezmi si s sebou svůj otvírák na mušle a běž."
"Neurážej se, Jacku. Udělal jsem opravdovou chybu."
"Ano, byla to chyba. Nevěřil jsi mi a ani já už ti nechci věřit.
Na tom nemůžeš stavět partnerství." Jack zaváhal. "Dojez svou snídani a zmiz. Bude to tak lepší."
"Jacku, opravdu se omlouvám. Ale tys ani nevyslechl moji část příběhu."
"Tys taky nečekal na moji část!"
"Udělal jsem chybu. Přiznal jsem to." Rod mu rychle pověděl, jak byl připraven o své vybavení. "takže přirozeně, když jsem uviděl Plukovníka Bowieho, tak jsem myslel, že jsi mě přepadl ty. To je logické, ne?" Jack neodpověděl; Rod naléhal. "Co říkáš, je, nebo není?"
Jack pomalu řekl: "Použil jsi znova slovo 'logické'. Tedy to, čemu ty říkáš logické. Rode, ty to používáš stejně, jako někteří lidé používají drogu. Proč radši nepoužiješ hlavu?"
Rod zrudl a zůstal zticha. Jack pokračoval: "Kdybych ti ukradl nůž, ukazoval bych ti ho? A vůbec, spolčil bych se s tebou?"
"No, asi ne. Jacku, nechal jsem se unést a nekontroloval jsem se."
"Profesor Bleaky říká," řekl Jack ponuře, "že nechávat se unést a nekontrolovat se je ten nejlepší způsob, jak putovat na hřbitov."
Rod vypadal přihloupě. "Dr. Matson říká to samé."
"A možná, že mají pravdu. Tak ať se to neopakuje, jasné?"
Chyba se může stát, ale jenom jednou."
Rod vzhlédl a viděl Jackovu špinavou ruku nataženou k němu.
"Chceš říct, že jsme zase partneři?"
"Ruku na to. Myslím, že nemáme moc na výběr."
Upřímně si potřásli rukama. Potom Rod sebral Plukovníka Bowieho, dlouze se na něj podíval a pak ho podal Jackovi.
"Myslím, že je spíš tvůj."
"Co? Ne, kdepak. Jsem rád, že ho máš zpátky."
"Ne," trval na svém Rod, "našel jsi ho, a proto je tvůj."
"Nechovej se hloupě, Rode. Mám svého Modrovouse; to je ten správný nůž pro mě."
"Je tvůj, já mám Lady Macbeth."
Jack se zakabonil. "Jsme partneři, že jo."
"Co? Samozřejmě."
"Takže se dělíme o vše. Modrovous patří právě tak tobě jako mně. A Plukovník Bowie patří nám oběma. Ale ty jsi na něj zvyklý, takže pro nás oba je nejlepší, když ho máš ty. Říká to něco tvému pochybenému smyslu pro logiku?"
"No..."
"Takže zmlkni a sněz svoji snídani. Chceš usmažit jiný kousek?"
Tenhle je už studený."
Rod sebral maso ze země a otřel z něj popel a špínu. "Tenhle je dobrý."
"Výhod' ho do potoka a vem si jiný. Játra by se stejně zkazila."
Příjemně najedený a spokojený Rod se po snídani natáhl na kámen a koukal do nebe. Jack uhasil oheň a vyhodil zbytky masa do vody. Něco se na ně hladově vrhlo ještě dříve, než se stačily potopit.
Jack se podíval na Roda.
"Tak co budeme dělat dneska?"
"Hmmm... Máme dost, aby nám zbylo i zítra k snídani. Dneska nemusíme lovit."
"Lovím každý druhý den, protože druhý den je maso lepší než první. Zato třetí... Fuj."
"Jasně, tak co chceš dneska dělat?"
"No, tak nejdřív bych si chtěl koupit velký čokoládový koktejl - nebo možná ovocný salát. Oboje. To sním..."
"Přestaň, vždyť mě zničíš!"
"Potom bych si dal horkou koupel, oblékl bych se a zaskočil do Hollywoodu na několik dobrých filmů. Na tu

supershow, kde je Dirk Manleigh, a potom na něco dobrodružného. Potom bych si dal další koktejl... tentokrát jahodový, a potom..."

"Buď zticha!"

"Ptal ses mě, co bych chtěl dělat."

"Jo, ale myslel jsem, že se přidržíš reality."

"Tak proč jsi to neřekl. Bylo to 'logické'? Myslel jsem, že vždycky používáš logiku?"

"Hej, nech už toho. jo? Omluvil jsem se."

"Ale jo, omluvil," připustil Jack temně, "ale myslím, že jsem se ještě dost nepomstil."

"Ale, že bys byl ten typ, co se neustále vrtá v minulosti?"

"Jenom když to nečekáš. Vážně, Rode, myslím, že bychom dnes měli něco ulovit."

"Vždyť jsme se dohodli, že dnes nemusíme. Je nebezpečné a zbytečné lovit, když to není třeba."

"Mám na mysli, že bychom měli lovit lidi."

"Cože? No jo, jsem pro každou špatnost. Co budeme dělat potom, skalpujeme je, nebo jenom zakřičíme: 'Zelenáč'?"

"Skalpování je účinnější. Rode, jak dlouho myslíš, že tady budeme?"

"No, jediné, co víme, je, že něco se opravdu zvrtilo s návratem."

Říkáš, že už jsme tady tři týdny. Já bych řekl, že o něco déle, ale ty sis dělal zářezy, já ne. Takže..." Zadrhl se.

"Takže co?"

"Takže nic. Možná měli nějaké technické problémy, které vyřešili, a vyzvednou nás za pár minut. Dr. Matson a jeho kolegové milují legraci a možná si mysleli, že by mohlo být zábavné zdvojnásobit délku testu a neřít nám to. Dalajláma možná vyhodil do vzduchu zbytek světa a z bran zbyly radioaktivní ruiny. Nebo tříhlaví muži z Magellanského oblaku obsadili Zemi a mají situaci pevně v rukou - z jejich hlediska. Když nemáš informace, hádání je nelogické. Taky tu můžeme zůstat navždycky."

Jack přisvědčil. "To je to, co mám na mysli."

"A co to je? Víme, že jsme možná ztraceni; to je jasné."

"Rode, dvoučlenný tým je dobrý na několik týdnů, ale představ si, že tohle bude trvat měsíce. Nebo si představ, že si jeden z nás zlomí nohu. A i když ne, jak dlouho myslíš, že bude tenhle alarm ze suchých větví fungovat? Měli bychom postavit ochrannou zeď kolem jeskyně, aby byla dostupná jenom po žebříku, s někým, kdo by byl neustále vevnitř a spouštěl ho. Měli bychom najít sůl a přijít na to, jak vydělávat kůže, a tak dále - ten vak na vodu, co jsem udělal, začíná pouštět. Na delší dobu bychom potřebovali alespoň čtyři lidi."

Rod si zamýšleně poškrábal vyhublá žebra.

"Já vím. Přemýšlel jsem o tom minulou noc, poté cos mi zničil moji teorii. Ale čekal jsem, až to navrhneš ty."

"Proč?"

"Protože tohle je tvoje jeskyně. Ty tu máš všechno tohle úžasné vybavení, pistoli, léky a všechno ostatní, co jsem ani neviděl. Ty tu máš sůl. Všechno, co mám já, je tenhle nůž - teď teda dva, díky tobě."

Vypadalo by divně, kdybych hned navrhoval, abychom se tu dělili čtyři."

"Ale jsme tým, Rode."

"Hmm... Jo. A oba si uvědomujeme, že se tým upevní, když přibereme pár nováčků. Kolik je tu vlastně dohromady lidí?" Naznačil rukou prostor kolem nich.

"Z moji třídy šlo sedmáct kluků a jedenáct holek. Profesor Benboe nám řekl, že tu s námi budou tři další třídy."

"No, to je víc, než se nám obtěžoval říct Deacon. Z moji třídy šlo asi dvacet lidí."

Jack se zamyslel. "Takže asi sto lidí."

"Nepočítaje nehody."

"Nepočítaje nehody. Asi dvě třetiny kluků a třetina dívek. Dostatek lidí na výběr, když je dokážeme najít."

"Žádné dívky v týmu, Jacku."

"Co máš proti holkám?"

"Já? Vůbec nic. Holky jsou skvělé na piknicích nebo na dlouhé zimní večery. Jsem jeden z nejnadšenějších příznivců ženského pohlaví."

Ale pro akci, jako je tahle, jsou záhuba."

Jack nic neřikal, Rod pokračoval.

"Použij hlavu, kámo. Vezmeme nějakou krásku a budeme mít víc problémů vevnitř, než bychom mohli kdy mít zvenčí."

Hádky, žárlivost a možná několik se peroucích kluků. Bude to dostatečně těžké i bez toho."

"Dobře," odpověděl Jack zamýšleně, "ale co když jako první narazíme na holku? Co chceš udělat? Smeknout a říct:

'Krásný den, madam, ale mohla byste teď laskavě natáhnout brka a neobtěžovat mě?'" Rod nakreslil do popela pětiúhelník, doprostřed hvězdu, podíval se na to a pak to vymazal.

"Já nevím," řekl pomalu, "jenom doufejme, že dokážeme dát ten tým dohromady, než na nějakou narazíme. A doufejme, že si ony založí své vlastní týmy."

"Měli bychom si vypracovat strategii."

"Nechci žádné strategie, zase bys mě obvinil, že zkouším být logický. Máš nějaký nápad, jak někoho najít?"

"Možná. Někdo lovil kus nahoře proti proudu."

"Jo? A nevíš kdo?"

"Viděl jsem ho jenom na dálku. Nikdo z mé třídy. O půl hlavy menší než ty, světlé vlasy, růžová kůže a ošklivé spáleniny. Někdo, koho znáš?"

"To by mohl být kdokoliv," odpověděl Rod, uvažujíc nedočkavě, že ten popis byl povědomý. "Co se podívat, jestli bychom mohli najít nějakou stopu."

"Což o to, mohl bych ti ho přinést v zubech až do klína. Ale nejsem si jistý, jestli ho chceme."

"Proč ne, jestli vydržel takhle dlouho, tak musí být schopný."

"Upřímně, nejsem si jistý nakolik. Dělá hrozný hluk když se pohybuje, a už týden bydlí na jednom stromě."

"To nemusí být tak hrozné."

"Ale je, pokud vyhazuješ kosti a zbytky masa přímo pod sebe."

"Na to, že tam bydlí, mě upozornili šakalové, kteří čenichali pod stromem."

"Hmm... No, když se nám nebude líbit, tak ho nemusíme přibrat."

"To je pravda."

Ještě než vyrazili, Jack prohrabal jeskyni a vytáhl horolezecké lano.

"Rode, mohlo by být tvoje?"

Rod ho prohlédl. "Vypadá úplně jako to, co jsem měl. Proč?"

"Získal jsem ho stejným způsobem jako Plukovníka Bowieho, od té mrtvoly. Jestli není tvoje, aspoň je to náhrada."

Jack vyndal ještě jedno, omotal si ho přes brnění. Rod Jacka podezříval, že v tom brnění i spí, ale nic neřikal. Jestli Jack považoval tak přehnanou ochranu za důležitější než rychlost a mrštnost, byla to jeho věc - každý po svém, jak by řekl Deacon.

Strom stál skoro na mytině, ale Jack vedl Roda přes keře, které sahaly téměř až ke stromu a které způsobily, že se museli posledních pár metrů plazit. Jack si přitáhl Rodovu hlavu k sobě a zašeptal: "Když tu vydržíme pár hodin ležet, tak se vsadím, že někdo musí slézt nebo vylézt."

"Tak jo, ty hlídej za náma."

Hodinu se nic nedělo. Rod se snažil ignorovat malinkaté mušky, které, jak se zdálo, se ho snažily úplně vysát. Potichu se převálil, aby odlehčil přeleželé noze, a potlačil kýchnutí. Nakonec zasyčel: "Pssst!"

"Co se děje?"

"Tááhle, jak se spojujou ty dvě větve, mohlo by to být jeho hnízdo?"

"Možná."

"Vidíš tu čouhající ruku?"

"Kde? Jo, myslím, že vidím, co myslíš. Mohly by to být jenom listy."

"Myslím, že to je ruka, a taky mám pocit, že je mrtvý. Nepohnul se od té doby, co jsme přišli."

"Třeba spí."

"Spící člověk obvykle nevydrží bez pohybu tak dlouho. Jdu se tam podívat. Kryj mě, a kdyby se pohnul, tak křič."

"Neměl bys tolik riskovat, Rode."

"Dávej pozor," zašeptal Rod a začal se plazit dopředu.

Majitelem ruky byl Jimmy Throxtan, jak Rod vytušil už z popisu.

Jimmy nebyl mrtvý, byl v bezvědomí a Rod ho nemohl uzvednout.

Jimmy ležel v hnízdě napůl přírodním, napůl umělém; Rod viděl, že Jimmy nařezal plno malých větví a vyztužil s nimi prostor mezi větvemi a kmenem. Ležel v tomto orlím hnízdě, s jednou rukou hozenou přes okraj.

Dostat ho dolů bylo velmi obtížné, protože vážil skoro tolik jako Rod. Rod protáhl provaz pod Jimmyho podpaždím a přehodil provaz přes větev, takže ho mohl pomalu spouštět. Nejhorší ovšem bylo dostat Jimmyho přes okraj hnízda a neupustit ho.

V půli cesty dolů se náklad zasekl a Jack musel vyšplhat a uvolnit ho. Ale nakonec po nadlidském výkonu všichni tři dosáhli země a Jimmy stále dýchal.

Nést ho musel samozřejmě Rod. Jack sice nabízel, že ho ponese, ale rozdíl ve váze byl příliš očividný; Rod našťvaně požádal, aby je Jack kryl zezadu, zepředu a ze stran; Rod by byl bezmocný, kdyby měli to štěstí a byli přepadeni jedním ze pseudolvů.

Nejtěžší byl úsek, kdy musel přejít traverzu po i útesu k jeskyni.

Rod byl vyčerpaný z toho, jak nesl Jimmyho přes kilometr hustým lesem; musel si odpočinout, než se o to mohl pokusit. Když vyrazil, Jake řekl starostlivě: "Neupust' ho do vody. Nestálo by to za tu námahu ho odtamtud tahat."

"Souhlasím. A nech si hloupé poznámky."

"Pardon."

Rod začal šplhat a bál se stejně o svoji kůži jako v Jimmyho.

Nevěděl, co žije v potoce, ale věděl, že to má hlad. Měl namále, když dospěl k výčnělku, kde se musel ohnout, aby mohl projít. Sehnul se, jak mohl, a začal se protahovat, když cítil, jak jeho náklad drhne, a začal sklouzávat dolů.

Jackova ruka ho zezadu podepřela a popostrčila dopředu. Konečně dosáhli vrcholu, Rod popadal dech a snažil se uklidnit třesoucí svaly.

Uložili Jimmyho a Jack mu zkontroloval puls. "Rychlý a mělký."

Myslím, že to nezvládne."

"Jaké máš léky?"

"Dvoje antibiotika a Verdomicin. Ale nevím, co mu mám dát."

"Dej mu všechny tři a modli se."

"Možná, že je alergický na některý z nich."

"Je víc alergický na umření. Vsadím se, že má aspoň čtyřicítka."

Dělej."

Rod podepřel Jimmymu ramena a štípl ho do lalůčku, čímž ho částečně probral z bezvědomí. Spolu dokázali dostat do jeho pusy pilulky a donutit ho spolknout trochu vody. Potom už nemohli dělat nic, než ho nechat odpočívat.

Střídali se při hlídání celou noc. Při svítání horečka opadla, Jimmy se probral a poprosil o trochu vody.

Rod ho podpíral, zatímco Jack mu dával pít. Jim se dlouze napil, potom znovu usnul. Nenechávali ho ani chvilku o samotě. Jack dělal ošetřovatele a Rod lovil každý den, snažil se najít mladé a křehké kusy vhodné pro maroda. Druhý den byl Jimmy schopný, ačkoliv byl stále zesláblý, mluvit, aniž by u toho neustále usínal. Rod se vrátil odpoledne s malým zvířetem, které vypadalo jako kříženec kočky a králíka. Spatřil Jacka, jak jde dolů k potoku s měchem pro vodu.

"Ahoj."

"Ahoj. Jak vidím, měl jsi štěstí. Hele, Rode, stahuj ho opatrně, potřebujeme nový měch. Je moc pořezaný?"

"Vůbec ne. Srazil jsem ho kamenem."

"Výborně!"

"Jak je pacientovi?"

"Každou chvíli se zlepšuje. Jsem za chvilku nahoře."

Rod vylezl nahoru, odložil úlovek a vlezl dovnitř.

"Jak se cítíš?"

"Báječně. Už bych tě přepral."

"Příští týden. Jack se o tebe stará dobře?"

"Parádně. Rode, nevím jak vám poděkovat. Kdybyste..."

"Tak neděkuj. Vůbec nic mi nedlužíš, nikdy. A Jack je můj partner, takže nedlužíš ani jemu."

"Jack je fajn."

"Jack je fajn kluk. Ani by nemohl být lepší. Opravdu jsme se skamarádili."

Jim vypadal překvapeně, otevřel pusku, potom ji zavřel.

"Co se děje?" zeptal se Rod, "něco tě kouslo? Nebo je ti zase špatně?"

"Co," řekl Jimmy pomalu, "jsi to říkal o Jackovi?"

"Eh? Řekl jsem, že by to nemohlo být lepší. On a já pasujeme k sobě perfektně. Je to prima kluk."

Jimmy Throton se na něj zadíval.

"Rode... To už ses narodil tak hloupý? Nebo ses to někde musel naučit?"

"Cože?"

"Jack je holka."

7

"Měl jsem upéct koláč."

Následovala dlouhá chvíle ticha.

"Dobře," řekl Jim, "zavři aspoň pusku, než ti do ní něco vlítne."

"Jimmy, ty ses ještě neprobral."

"Možná ještě ne, ale dokážu aspoň rozeznat holku od kluka."

Až to jednou nedokážu, tak to nebudu nemocný, ale mrtvý."

"Ale..." Jim pokrčil rameny. "Tak se jí zeptej."

Od vchodu se ozvaly kroky, Rod se otočil a uviděl Jacka, jak leze dovnitř.

"Čerstvá voda, Jimmy."

"Díky." Jimmy pokračoval směrem k Rodovi: "Tak dělej, chytráku."

"Copak je to tu za rozruch? A proč na mě tak zíráš, Rode?"

"Jacku," řekl pomalu, "jak se jmenuješ?"

"Co? Jack Daudet. Už jsem ti to řekl."

"Ale ne! Mám na mysli celé jméno, tvoje oficiální jméno."

Jack se podíval z Roda na Jimmyho smějící se tvář a zase nazpátek.

"Moje celé jméno je... Jacqueline Marie Daude - jestli tě to zajímá."

"Chceš s tím něco dělat?"

Rod se zhluboka nadechl.

"Jacqueline," řekl opatrně, "Já jsem to nevěděl. Já..."

"To jsi ani neměl."

"Já - podívej, jestli jsem řekl cokoliv, co by tě mohlo urazit, tak jsem nechtěl."

"Neřekl jsi nic, co by mě mohlo urazit, ty hlupáčku. Teda kromě toho s tím nožem."

"Ta jsem nemyslel."

"Tys myslel to o těch holkách, že jsou záhuba? No, napadlo tě někdy, že kluci jsou taky úplná záhuba? Za těchto okolností? Ne, samozřejmě, že ne. Ale teď už to nevádi, že to víš... Teď už jsme tři."

"Ale, Jacqueline..."

"Říkej mi 'Jacku', prosím." Nespokojeně se zavrtěla. "Teď, když už to víte, tak už nemusím nosit tuhleto skořápku."

Otočte se oba."

"Eh..." Rod se otočil. Jimmy se překulil očima ke stěně.

Po chvíli Jacqueline řekla: "Hotovo."

Rod se znovu otočil. V tričku a kalhotách, bez brnění, se její ramena zdála užší a ona sama byla drobnější a příjemně 'tvarovaná'.

Usilovně si škrábala žebra.

"Nemohla jsem se pořádně poškrábat od té doby, co jsem tě potkala, Rode Walkere," řekla vyčítavě, "někdy jsem málem umřela."

"Já tě nenutil, abys to nosila."

"Předpokládejme, že bych to neměla. Spolčil by ses se mnou?"

"Eh... To je takhle... Já..."

"Vidíš?" Najednou vypadala vyplašeně. "Jsme stále partneři, že jo?"

"Co? No samozřejmě!"

"Tak znova ruku na to, a tentokrát i s Jimmym. Jo, Jimmy?"

"Ruku na to."

Položili ruce na sebe, Jack dala svoji navrch a řekla slavnostně: "Všichni za jednoho!"

Rod vytáhl levou rukou Plukovníka Bowieho a položil ho naplocho na spojené ruce.

"A jeden za všechny!"

"A k tomu daň z přidané hodnoty." Přidal Jimmy. "Necháme si to ověřit?"

Jacquelininy oči byly plné slz. "Jimmy Throxtane," řekla nebezpečně, "jednoho dne tě donutím brát život vážně!"

"Já beru život vážně," namítl. "Já jenom nechci, aby život bral vážně mě. Když nevíš, co se stane za pár hodin, tak si nemůžeš dovolit nesmát se."

"To neví nikdo," odpověděl mu Rod. "Buď zticha, Jimmy, moc mluvíš."

"Hele, kdo se ozval. Sám náčelník Velká Tlama."

"Koukej... Neměl by sis dělat legraci z Jacqueline, dost toho pro tebe udělala."

"Taky že ano!"

"Tak-"

"Tak nic!" Ozvala se Jacqueline ostře. "Jmenuju se 'Jack' a na 'Jacqueline' laskavě zapomeň. Rode. Jestli se kterýkoliv z vás dvou začne chovat vůči mně galantně, tak tady budeme mít přesné ty problémy, o kterých předtím mluvil Rod.

Použil jsi slovo 'záhuba', jestli se nepletu."

"Ale přece nemůžeš čekat, že..."

"Už zase budeš logický? Buďme radši praktičtí. Pomoz mi stáhnout to zvíře a vyrob nový vak na vodu."

Druhého dne se Jimmy začal starat o domácnost a Rod s Jackem spolu odešli lovit. Jimmy se chtěl taky zúčastnit, ale narazil na dvojité zakaz. Nebyla by to žádná velká výhoda, kdyby lovili ve třech, protože Jack a Rod byli tak sehraní, že lov nebyl vůbec záležitostí hodin na čekání, jako spíš pouze práce s hledáním zvíře. Jack naháněla a Rod zabíjel. Jack se vždycky plížila kolem stáda, potom ho vyplašila a obvykle alespoň jeden kus skončil v Rodových rukou.

Stále používali pouze nože, i když Jackiina pistole byla ideální pro přežití v primitivních podmínkách. Byla to totiž vzduchová pistole a jako střelivo se používaly otrávené šípky. Šípky se daly jednoduše znovu připravit k použití, takže pistole vydržela de facto navždy; proto si ji také Jack vybrala místo jiné střelné zbraně.

Rod pistoli skutečně obdivoval, ale rozhodl, že ji nebudou používat k lovu.

"Tlak vzduchu by mohl povolit a nechat tě na holičkách."

"To se nikdy nestalo. A i kdyby, dá se to úžasně rychle napumpovat."

"No... Jo. Ale když ji budeme používat, tak jednoho dne ztratíme i tu poslední šipku, i když budeme sebevíc opatrní... A potom ji budeme nutně potřebovat a nebudeme mít nic. Možná, že tady budeme dost dlouho, tak co říkáš, že bychom ji šetřili?"

"Ty jsi hlava rodu."

"Ne, nejsem. Jsme si všichni rovni."

"Ale jsi. Dohodli jsme se na tom s Jimmym. Někdo tady musí velet."

Lovení jim zabralo asi hodinu každý druhý den; zbytek času trávili hledáním dalšího člena do týmu. Prohledávali okolí systematicky kus po kuse. Jednou narazili na zdechlinu, která vypadala, jako by byla rozřezána nožem. Sledovali stopu lesem a dospěli k názoru, že je to lidská stopa, ale naneštěstí jim soumrak zabránil v dalším sledování.

Chtěli pokračovat druhý den ráno, ale v noci byla bouře a vše smyla.

Jindy zase našli ohniště, ale Rod odhadl, že je aspoň dva týdny staré.

Po týdnů marného hledání se vrátili pozdě odpoledne. Jimmy vzhlédl od ohně, který právě rozdělal. "Tak jak to šlo?"

"Ani se neptej." Rod se unaveně složil na plošinu. "Co je k večeri?"

"Syrové srnčí, pečené srnčí a spálené srnčí. Zkusil jsem upéct kus ve vlhkém jílu, ale moc se to nepovedlo. Zato mám dost výborného pečeného jílu místo zákusku."

"Děkuji mnohokrát, pane. Řekne se to tak?"

"Jíme," řekla Jack, "měli bychom se pokusit z té hlíny vyrobit hrnce."

"Už se stalo. Vyšly mi z toho krásné střepy, ale časem na to přijdu. Hele, děti," pokračoval, "už vás někdy napadlo, že na to možná jdete úplně špatně?"

Rod zahučel: "A co je špatně?"

"Nic... jestli to, co děláte, je jenom nějaký cvičení. Honíte se tady po okolí, potíte se a nic z toho. Jestli by takhle nebylo lepší se tady posadit a v klidu počkat, až oni přijdou k nám."

"Jak?"

"Poslat kouřové signály."

"To už jsme probrali. Nechceme jen tak někoho a nechceme moc ukazovat, kde jsme se usadili. Chceme někoho, kdo zpevní tým." "To je ale úplná hloupost. Ten dokonalý zálesák, po kterém tolik pátráte, je právě ten, kterého nikdy nemůžete najít. On může najít vás, jak se s praskáním prodíráte lesem, lámete větve a plašíte zvěř.

Může vás sledovat, aby viděl, co máte za lubem. Ale vy ho nenajdete."

"Rode, na tom něco je," řekla Jack.

"Tebe jsme našli dostatečně lehce," řekl Rod Jimovi. "Možná ale nejsi ten dokonalý typ, který chceme."

"Nebyl jsem ve své kůži, když jste mě našli," odpověděl Jimmy sladce. "Jen počkej, až se zotavím, pak vypluje na povrch moje pravé já. Grrrr.. opičí muž, to je mé pravé já. Napůl Neandrtálec, napůl záluďný černý leopard." Zabušil si na prsa a rozkašlal se.

"Určitě napůl? Mně se zdá, že většina je ten Neandrtálec."

"Zachovej si úctu. Víš, že jsi můj dlužník."

"Mám dojem, že ty karty máš cinknutý. Začíná mi to být podezřelé."

Když Jimmyho zachránili, našli u něj balíček karet a on jim později vysvětlil, že to byla důležitá součást jeho výbavy na přežití.

"Za prvé," řekl, "kdybych se ztratil, tak bych si sedl pod strom a hrál pasiáns. Dřív nebo později by někdo přišel."

"A řekl ti, abys dal tu černou desítku na červeného kluka. To už jsme slyšeli, tak dál."

"Ticho, Rode. Za druhé, Jacku, chystal jsem se spolčit tady s Kamennou tváří. Vždycky ho dokážu rozdrtit v žolíkách, což mi on ale nevěří. Tak jsem si spočítal, že za dobu trvání testu bych měl být schopen vyhrát jeho kapesné na celý příští rok. Čistě strategie, jak přežít."

Ať už to bylo jakkoliv, Jimmy měl ty karty. Všichni hráli každý večer žolíky a každý bod byl za milión plutonů.

Jacqueline se držela víceméně na nule, ale Rod už dlužil Jimmymu několik set miliónů.

Pokračovali v diskusi večer u hry. Rod byl stále trochu opatrný, co se týkalo ukazování jejich úkrytu.

"Mohli bychom ale zapálit oheň někde o kus dál," řekl zamyšleně. "a pak z nějakého bezpečného úkrytu pozorovat, kdo přijde. Jsi na tahu, Jimmy."

"Nezapomínej na nebezpečí, které to může znamenat - já, hele, pětka, tu jsem zrovna potřeboval. Když zapálíš oheň dost daleko, abys to tady udržel v tajnosti, tak to stejně znamená cestu tam a zpátky nejméně dvakrát denně. A při tom všem cestování jednoho dne nebudeš mít štěstí a už se nevrátíš. Ne, že bych tě měl tak rád, ale chyběl by nám třetí do hry."

"Kdo je na řadě?"

„Jack. Ale když ho zapálíme někde dost blízko, abychom na něj viděli, tak tady budeme v klidu lenořit a čekat. Budu hezky sedět na cestě, zády ke skále, Jackinu pffft pistoli na klíně, a když se objeví nějaká nehezká tvář tak bim ho a máme ho k večeři. Ale když se nám bude líbit, tak ho vezmeme do hry."

"Jseš na tahu."

"Patnáct - šest, patnáct - dvanáct, postupka a šest za kluky. Tak tohle tě bude stát další milión, kamaráde."

"Jeden z těch kluků je dáma," podotkl temně Rod.

"Vážně? Ono je v tom světle nějak špatně vidět. Že jo?"

Rozhodli se, že to provedou podle Jimmiho návrhu. Měli tak víc času na hru a vyhnali Rodův dluh do miliard. Oheň rozdělali na spodním konci útesu, protože tak většinou vítr odháněl kouř pryč od jeskyně. Když se náhodou otočil a vehnal kouř dovnitř, vyhnal je ven slzící, kašlající a lapající po vzduchu.

To se stalo třikrát za čtyři dny. Jejich výzva nikoho nepřilákala a pomalu je přestávalo bavit tahat se se suchým dřevem a zelenými větvemi nahoru na útes. Když museli potřebit přehnout z jeskyně.

Jimmy řekl: "Rode, já to vzdávám. Vyhráls. Tohle není ten nejlepší způsob, jak to udělat."

"Ne!"

"Co? Hele, buď milosrdný, nedokážu žít z kouře, nejsou v tom vitamíny. Co takhle místo toho pověsit vlajku? Obětují svoje tričko."

Rod se nad tím zamyslel.

"Tak jo."

"Počkej chvíli. To byl jenom řečnický návrh. Jsem příliš citlivý.

Snadno se spálím."

"Neuškodí ti, když se trochu opálíš. Z tvého trička bude vlajka.

A oheň budeme udržovat dál, ale ne tady nahoře, nýbrž dole pod útesem, třeba támhle na hlině."

"A kouř nám půjde přímo do obýváku."

"Dobře, tak o kus níž po proudu. Uděláme větší oheň, co bude vidět z větší dálky, a vlajku dáme přímo nad jeskyni."

"Čímž si akorát tak řekneme o vystěhování od nějakých ošklivých chlupatých oblud bez respektu pro vlastnická práva." "To už jsme udělali tím, že jsme rozdělali tenhle oheň. Tak konec diskuse a rychle do práce."

Rod si vybral strom na vrcholu skály, vyšplhal tak vysoko, jak jen se odvážil, a strávil úmornou hodinu tím, že očistoval nožem špičku od větví. Potom na ni přivázal za rukávy Jimmyho tričko a začal slézat dolů. Přitom postupně odřezával větve a odstraňoval listy, až došel k bodu, kde už byly větve příliš silné na to, aby je odřízl nožem.

Očistil už ale několik metrů; tričko bylo vidět zdaleka jak po proudu, tak proti němu. Zafoukal vítr a tričko se nadmulo a začalo vlát. Rod ho pozoroval, unavený, ale spokojený - byla to jasně signální vlajka.

Jimmy a Jacqueline mezitím vybudovali nové ohniště níže po proudu a přenesli několik hořících větví z útesu.

Jacqueline sice měla ještě několik zápalek a Jimmy měl kapesní zapalovač, téměř nepoužitý, ale vědomí toho, že tu jsou možná navždy, je nutilo opatrovat je jako oko v hlavě. Rod sešel dolů a přidal se k nim. Kouře bylo několikanásobně víc, než když byl oheň na útesu, protože měli po ruce tolik místa a paliva, kolik chtěli.

Rod si je oba prohlédl. Jacquelinina tvář byla zpocená. I když byla již předtím opálená, teď byla ještě černější od kouře. Na Jimmyho růžové kůži byly saze vidět ještě lépe.

"Párek pyromanů."

"Chtěl jsi kouř, máš ho mít," odpověděl Jimmy. "Proti tomuhle bude požár Říma vypadat jako neškodný ohniček.

Přineste mi housle a tógu."

"Housle tenkrát ještě nebyly. Nero hrál na lyru."

"Detaily. Máme tady úplný atomový hřib, co myslíš?"

"Pojď, Rode," přemlouvala ho Jacqueline, zatímco si otírala tvář, což jí moc nepomohlo. "Je to legrace." Ponořila čerstvou větev do potoka a hodila ji do ohně. V tu ránu zmizela v oblaku kouře a páry.

"Víc suchého dřeva, Jimmy."

"Na cestě!"

Rod se přidal a za chvíli byl stejně špinavý jako ostatní. Za tu chvíli si užil víc legrace, než od doby, co test začal. Teprve když se slunce skrylo za vrcholky stromů, vzdali se pokusů udělat oheň ještě větší, lepší a víc kouřící a vydali se nahoru k jeskyni. Teprve tehdy si Rod uvědomil, že celou tu dobu nebyl vůbec opatrný.

No co, řekl si, nebezpečná zvířata by se bála ohně. Zatímco jedli, pozorovali skomírající oheň, který stále vydával kouřové signály.

Po večeři vytáhl Jimmy karty. Prohlédl si spleené a mastné listy a pokusil se je zamíchat.

"Má někdo zájem o malou přátelskou hru? Obvyklé malé sázky."

"Já jsem hrozně unavený," odpověděl Rod. "Prostě si připiš mé obvyklé ztráty."

"Tomu se říká sportovní duch. Vždyť jsi minulý týden vyhrál jednu hru. Co ty, Jacku?"

Jacqueline se chystala odpovědět, když náhle Rod naznačil, aby byli tiše.

"Pssst! Něco jsem zaslechl."

Druzí dva ztuhli a pomalu vytáhli své nože. Rod vytáhl Plukovníka Bowieho, dal si ho do zubů a plížil se ven. Cesta byla prázdná, takže se přiblížil k okraji a prohlížel si prostor dole, snažíc se zachytit, odkud šel ten zvuk.

"Ahoj tam dole!" ozval se hlas, ne hlasitě. Rod se napjal. Mrkl za sebe a viděl Jimmyho, jak se posunuje, aby kryl cestu, a Jacqueline, jak urputně pumpuje vzduchovku.

Rod odpověděl.

"Kdo je tam?"

Bylo krátké ticho. Potom hlas odpověděl.

"Bob Baxter a Carmen Garciová. A kdo jste vy?"

Rod si oddechl.

"Rod Walker, Jimmy Throxtton. A jeden člověk, ne z naší třídy..."

Jack Daudet."

Baxter vypadal, že o tom přemýšlí.

"Můžeme se k vám přidat? Přinejmenším na dnešní noc?"

"Samozřejmě!"

"Jak se k vám dostaneme? Carmen má bolavou nohu a nemůže moc šplhat."

"Jste přímo nad námi?"

"Myslím, že ano. Nevidím vás."

"Zůstaňte tam. Přijdu hned nahoru." Rod se otočil a zašklebil.

"Máme společnost na večeři. Jíme, rozděluj oheň."

Jimmy truchlivě zabručel. "A skoro nic ve spíži. Měl jsem aspoň upéct koláč."

Ve chvíli, kdy se vrátili, Jimmy už měl opečený kus masa.

Carmenino zranění je hodně zdrželo. Byl to jen zvrtnutý kotník, ale Carmen musela přelézt traverzu po čtyřech a pohybovala se pomalu a bolestivě.

Když zjistila, že ten cizinec je dívka, propukla v pláč. Jackie sjela zlým pohledem všechny muže; co se Roda týkalo, neměl tušení proč. Potom spolu odešly do kouta, v kterém Jack spala. Tam si něco šeptaly, zatímco Bob Baxter porovnával svoje zážitky s Rodem a Jimmym.

Bob a Carmen neměli žádné větší problémy, dokud si Carmen před dvěma dny nevymkla kotník.. Až na to, že se očividně něco pokazilo a že tu uvízli.

"Zpanikařil jsem," přiznal, "když jsem si uvědomil, že nás nevyzvednou."

Ale Carmen mě z toho dostala. Carmen je hrozně praktická holka."

"Holky jsou vždycky praktické," souhlasil Jimmy. "Vezmi si mě - já jsem vyloženě poetický typ."

"Blankvers, řekl bych," podotkl Rod.

"Stáváš se chorobně žárlivý, Rode. Bobe, starý brachu, co takhle ještě kus masa? Krvavý nebo důkladně spálený?"

"Jakýkoliv. Neměli jsme toho moc k jídlu několik posledních dní. Bože, to je dobré!"

"Moje vlastní šťáva," řekl Jimmy skromně. "Pěstuju si vlastní koření, víš. Nejdřív rozpustíš kostku másla na pánvi a pak -" "Zmlkni Jimmy. Bobe, chcete se k nám s Carmen přidat? Jak vidím, tak nemůžeme spoléhat na to, že se ještě někdy vrátíme. Takže bychom si měli začít plánovat budoucnost."

"Myslím, že máš pravdu."

"Rod má vždycky pravdu," souhlasil Jimmy. "Plánovat budoucnost -... No, jo. Bobe, hraješ ty a Carmen žolíky?"

"Ne."

"Nevadí. Naučím vás to."

8

"Přidejte se, nebo zmizte"

Nikdy nehlasovali o tom, že nechají hořet oheň, aby přilákali co nejvíc lidí, prostě to vyplynulo samo od sebe. Rod to

chtěl navrhnout následující ráno, ale Jimmy a Bob rozzlobili ho žhavé uhlíky, když šli pro čerstvou vodu. Rod nechal zatím organizační záležitosti být; obě dívky se během dne držely stranou.

Ani neuzavřeli nějakou formální dohodu o týmu a nevybrali oficiálního kapitána; Rod řídil činnost dál a Bob Baxter to přijal jako fakt. Rod o tom nepřemýšlel, protože byl příliš zaměstnaný. Problémy s jídlem, přístřeším a bezpečností pro jejich rostoucí populaci ho zaneprázdnily a neměl čas se tím zabývat.

Příchod Boba a Carmen vyčistil spížíru a bylo nutné, aby šli další den lovit. Bob Baxter se nabídl, ale Rod se rozhodl, že půjde jako vždy s Jackie.

"Dneska odpočivej. Nedovol Carmen, aby si stoupala na ten poraněný kotník, a nenech jít Jimmyho samotného k ohni. Myslí si, že je v pořádku, ale není."

"Já vím."

Jack a Rod odešli a lovili rychle. Ale Rodovi se nepovedlo zabít jelínka okamžitě, a když mu přišla Jacqueline na pomoc, zraněné zvíře ji koplo do žeber. Tvrdila, že není zraněná, ale příští ráno ji bok bolel a Bob Baxter řekl, že si myslí, že má naražené žebro.

Mezitím přibýly dva hladové krky, zrovna když Rod konstatoval, že tři z pěti jsou na seznamu nemocných. Jedním z nových byla Caroline Mshiyeniová a Rod se rozhodl, že dnes půjde na lov s ní.

Jackie se tvářila zatrpkle. Vzala si Roda stranou a šeptala mu: "Nemáš žádný důvod, abys mi tohle dělal. Můj bok je úplně v pořádku, jenom trochu ztuhlý."

"Ztuhlý, ano? Takže tě to může zpomalit, když tě budu potřebovat. Nemohu riskovat, Jack."

Letmo pohlédla na Caroline, kousla se do rtu a tvářila se neústupně.

Rod řekl naléhavě: "Jack, pamatuješ, co jsem říkal o malých žárlivostech? Takže mi koukej pomoci; když budeš dělat problémy, dám ti facku."

"Na to nejses dost velký."

"Už si nějak pomůžu. Podívej -- jsme partneři?"

"No, já jsem si to myslela."

"Tak se tak chovej a nedělej dusno."

Pokrčila rameny. "Dobře. Nerozmazávej to pořádek - zůstanu doma."

"Chci, abys udělala ještě něco. Vezmi si ten můj starý obvaz - někde tam leží - a nech Boba, ať ti zaváže to žebro."

"Ne!"

"Tak ať to udělá Carmen. Oba tak trochu vědí něco o medicíně."

Nahlas řekl: "Připravená, Carol?"

"Už se třesu!"

Rod řekl Caroline, jak s Jacqueline lovili, a vysvětlil jí, co od ní chce. Narazili na dvě stáda, kterým se vyhnuli, protože staří býci byli houževnatí a ne moc k jídlu a pokusit se zabít nějaké jiné zvíře z jejich stáda bylo velmi pošestilé. Kolem poledne narazili na stádo ročeků.

Rozdělili se a zaujali pozice proti větru. Rod čekal, až mu Carol zvířata nadežene.

Pořád čekal. Už začal být neklidný, když uviděl Caroline, jak se tiše pohybuje. Naznačila mu, aby ji následoval. Udělal to a dalo mu dost práce udržet s ní tempo a zůstat přitom potichu. Za chvíli se zastavila, dohonil ji a zjistil, že už něco ulovila. Podíval se na zdechlinu a potlačil hněv, který cítil. Caroline mluvila: "Pěkný kousek, co? Vyhovuje ti, Rode?"

Přikývl. "Nemohl být lepší. A čistě zabitý. Carol?"

"Hm?"

"Myslím, že jsi lepší lovec, než já."

"Ale běž, bylo to jen štěstí." Zazubila se a zatvářila se ostýchavě.

"Nevěřím na štěstí. Kdykoliv budeš chtít vést lov, řekni si. Ale buď si zatraceně jistá, že jsi mi to řekla." Dívala se na jeho zamračenou tvář.

"Nenadáváš mi náhodou?"

"Můžeš tomu tak říkat. Říkám ti, že kdykoliv budeš chtít lovit, stačí říct. Ale nerozmysli si to uprostřed. Nikdy. Myslím to vážně."

"Co je s tebou. Rode? Jseš uražený, protože jsem se sem dostala dřív - to je hloupé!"

Rod si povzdechl. "Možná, že to tak je. Nebo mi vadí, že mi holka vyfoukla kořist. Ale jsem si naprosto jistý jednou věcí: Nemám rád, když se nemůžu spolehnout na partnera při lovu. Snadno se můžeme zranit. Radši budu lovit sám."

"Možná, že bych měla radši já lovit sama! Nepotřebuju pomoc."

"Tím jsem si jistý. Hele, zapomeneme na to, musíme donést ten kus do tábora."

Caroline neřekla nic, zatímco maso porcovali. Když jej očistili od zbytků a byli připraveni jít do tábora, Rod řekl: "Jdi první. Buď nám krýt záda."

"Rode?"

"Hm?"

"Promiň."

"Co? Zapomeň na to."

"Už to nikdy neudělám. Hele, řeknu všem, že jsi to zabil sám."

Zastavil se a položil jí ruku na rameno.

"Proč jim něco říkat? Dokud nosíme domů maso, nikoho nemusí zajímat, jak si organizujeme lov."

"Jsi na mě pořád naštvaný."

"Nebyl jsem naštvaný," zalhal. "Jenom chci, abychom se na sebe mohli spolehnout."

"Rode, už tě nikdy nezklam! Slibuji."

Do konce týdne zůstaly dívky v převaze. Jeskyně, která byla pohodlná pro tři a dostačující pro dvojnásobné množství, byla den ze dne víc plná. Rod se rozhodl, že z ní bude dívčí ložnice a že muži budou spát venku dole u paty útesu. Místo nebylo chráněné ani proti počasí, ani proti zvěři, ale střežilo jediný přístup do jeskyně. A koneckonců počasí nebylo problém a proti zvířatům se chránili tím, že drželi noční hlídky, jejichž povinností bylo také udržovat oheň mezi potokem a skálou proti proudu a v úžině po proudu.

Rodovi se to uspořádání nelíbilo, ale lépe to nešlo. Poslal Boba Baxtera a Roye Kilroye po proudu, aby hledali další jeskyně, stejně tak poslal Caroline a Margery Chungovou proti proudu. Měli na to jeden den a ani jedna skupina nebyla úspěšná. Dívky přivedly dalšího zbloudilce.

Týden poté, co bylo zabaveno Jimovo tričko, přišla skupina čtyř chlapců. Tím se zvedl počet osadníků na dvacet pět a chlapci převážili dívky. Čtyři noví příchozí byli spíš muži než chlapci, byli tak o dva či tři roky starší než průměr. Tři z těch tříd, které byly v této testové oblasti, byli maturanti ze střední školy; ta čtvrtá, z které byli tito studenti, byla z Fakulty venkovních dovedností z Tellerské Univerzity.

Dospělý je dost obšírný pojem. Některé kultury pokládají za dospělé věk už jedenáct let, některé až třicet pět - a v některých kulturách nelze dosáhnout plnoletosti, dokud žije ještě některý z předků.

Rod o nových příchozích neuvažoval jako o starších. Ve skupině už bylo několik lidí z Tellerské univerzity, ale Rod měl jen matnou představu, kteří to jsou, prostě zapadli do kolektivu. Rod měl příliš mnoho starostí s nabalujícími se problémy rostoucí kolonie na to, aby se staral, jaká byla jejich minulost na Zemi.

Ti čtyři byli Jock McGowan, silný mladík, který vypadal samá ruka samá noha, jeho mladší bratr Bruce, Chad Ames a Dick Burke.

Přišli pozdě odpoledne a Rod neměl čas, aby se s nimi seznámil, ani následujícího rána neměl čas a navíc přišla skupina dalších čtyř dívek a pěti chlapců. Administrativní problémy tak narostly k zlomovému bodu; do jeskyně se stěží mohly vejít další čtyři dívky. Bylo nezbytné najít nebo postavit další přístřeší.

Rod došel k těm čtyřem mužům, kteří lenošili u ohně, kde se vařilo, sedl si na bobek a zeptal se: "Víte někdo z vás něco o stavitelství?"

Obrátil se na všechny čtyři, ale oni čekali, až promluví Jock McGowan.

"Něco," připustil. "Myslím, že dokážu postavit, cokoliv bych chtěl."

"Nic těžkého," vysvětloval Rod. "Jenom kamenné zdi. Už jsi to někdy dělal?"

"Jo. Co na tom?"

"No, představuje si to takhle. Musíme si ihned zajistit lepší životní podmínky - je tu hrozně moc lidí. První věc, kterou musíme udělat, je postavit zeď mezi útesem a potokem. Potom postavíme chatrče, ale nejdřív musíme postavit ohradu proti nebezpečným zvířatům."

McGowan se zasmál. "To teda bude zeď. Viděl jsi některou z těch potvor, co vypadají jako protáhlé pumy? I mládě by zeď přeskočilo, než bys řekl švec."

"Já vím," připustil Rod. "A nelíbí se mi." Podrbal si dlouhou bílou jizvu na levé ruce. "Asi by přeskочily jakoukoliv zeď, kterou jsme schopni postavit. Takže jim uchystáme překvapení."

Vzal větvičku a začal kreslit do prachu.

"Postavíme zeď... a dovedeme ji asi tak sem. A pak vztýčíme zaostřené kůly v šestimetrovém pruhu podél vnitřního okraje zdi. Cokoliv přeskочí zeď, roztrhá si vnitřnosti na kúlech."

Jock McGowan se podíval na náčrt. "To je na nic."

"Hloupost," souhlasil jeho bratr.

Rod se začervenal, ale odpověděl: "Máš lepší nápad?"

"O to tady nejde."

"Dobře," odpověděl Rod pomalu. "Dokud někdo nepřijde s něčím lepším nebo dokud nenajdeme vyhovující jeskyně, musíme to tady opevnit, jak nejlépe umíme.. takže to uděláme takhle. Holky budou osekávat kůly. My začneme stavět zeď. Když se do toho opřeme, budeme mít do večera velkou část za sebou. Vy čtyři chcete pracovat spolu? Jedna parta bude sbírat kameny a druhá kopat jíl a míchat jílovou maltu. Vyberte si."

Zase ti tři čekali. Jock McGowan se natáhl a zkrřížil ruce pod hlavou.

"Promiň. Dneska budu lovit."

Rod cítil, jak rudne. "Dneska nemusíme lovit," řekl opatrně.

"Nikdo se tě neptal, mladíku."

Rod cítil chladné napětí, které cítil vždy na lovu. Znepokojeně si uvědomil, že se tu shlukuje publikum. Snažil se mít pevný hlas, když říkal: "Asi jsem se zmýlil. Já.."

"To teda jo."

"Myslel jsem, že jste se vy čtyři s námi spojili. Tak jak?"

"Možná ano. Možná ne."

"Buď se přidejte, nebo se ztraťte. Jestli se k nám přidáte, budete pracovat jako ostatní. Jestli ne, jste zváni na snídani a zase se někdy zastavte. Ale kliděte se. Nebudu tady trpět, abyste se tu flákali, zatímco ostatní pracují."

Jock McGowan nasál vzduch a přejel si jazykem přes zuby.

"Chlapečku, ty jsi ještě nepochopil, že nikdo nebude dávat rozkazy McGowanům. Nikdo. Je to tak, Bruci?"

"Jasně, Jocku."

"Jasný, Chade, Dicku?"

Druzi dva souhlasně zamručeli. McGowan se díval dál do nebe.

"Takže," řekl mírně. "Půjdu, kam chci, a zůstanu, jak dlouho chci. Otázka není, jestli se spojím s vámi, ale komu dovolím, aby se spojil s námi. Rozhodně to nebudeš ty, chlapečku. Ještě ti teče mlíko po bradě."

"Vstaň a zmiz odsud!" Rod začal vstávat. Měl u sebe jako vždy Plukovníka Bowieho, ale nechtěl ho použít. Zvedal se z podřepu.

Jock McGowan šlehl očima po bratrovi. Rod dostal ránu pod pás. Zjistil, že leží na obličejí s vyraženým dechem. Cítil ostrý dotek nože mezi žebry. Ležel klidně. Bruce zavola: "Co s ním, Jocku?"

Rod Jocka McGowana neviděl, ale slyšel, jak odpovídá: "Drž ho na zemi."

"Dobře, Jocku."

Jock McGowan měl nůž i pistoli. Rod slyšel, jak teď říká: "Někdo další si chce zatancovat? Ještě někdo bude otravovat?"

Rod ještě pořád na Jocka neviděl, ale z překvapených a bezbranných pohledů ostatních usoudil, že musel vstát a mří na ně zbraní.

Všichni v táboře zněli nůž a většina vlastnila zbraň. Rod viděl, že Roy Kilroy má svoji u sebe, přestože většina pistolí byla uložena v jeskyni, kde je opatrovala Carmen.

Seběhlo se to tak rychle, že nože i pistole byly nanic; bez varování přešel spor od slovní potyčky k násilí. Rod ze své pozice neviděl nablízku nikoho ze svých nejbližších přátel, ty, které viděl, by nenapadlo riskovat svůj život, aby mu pomohli.

Jock McGowan řekl hbitě: "Chade - Dicku máte je na mušce?"

"Jasně, kapitáne."

"Držte je tak, dokud si neporadím s tímhle spratkem." Před Rodovým obličejem se objevily chlupaté nohy. "Vyrázil jsi mu zuby, Bruci?"

"Ještě ne."

"Udělám to sám. Otoč se, chlapečku, ať dosáhnu na tvůj nůž."

Ať se otočí, Bruci."

Bruce McGowan povolil stisk a Jock se nad Rodem nahnul.

Když se natahoval pro nůž, pod žebra mu zajela tenká ocelová jehlička.

Rod nic neslyšel, ani tichý zvuk, když ho jehlička zasáhla. Jock se s výkřikem napřímil a sevřel si bok.

Bruce zaječel: "Jocku! Co se stalo?" "Dostali mě!" Zhroutil se na zem jako hadrový panák.

Rod měl za sebou pořád muže s nožem, ale ten okamžik stačil na to, aby se odvalil. Situace se obrátila. Rod sevřel pevně Bruceovo zápěstí v pěsti a hrozil mu Plukovníkem Bowiem.

Silný kontraaltový hlas zahlaholil. "Tak se hezky zklidněte tam dole. Míříme na vás."

Rod vzhlédl. Caroline stála na útesu na stezce k jeskyni s puškou na rameni. Na druhém konci seděla Jacqueline s malou pistolí na šipky a zuřivě ji znovu hustila. Zvedla ji a namířila na někoho za Rodovým ramenem.

"Nestřílejte!" zavola Rod a rozhlédl se, "Vy dva, odhodte zbraně."

Chad Ames a Dick Burke je odhodili. Rod dodal: "Roy! Grante Cowpere! Seberte jim ty hračky. A taky nože."

Otočil se k Bruci McGowanovi a přitlačil mu nůž pod bradu.

"Dej sem nůž." Bruce ho pustil, Rod ho sebral a postavil se. Všichni, kdo byli v jeskyni, šplhali v čele s Caroline rychle dolů. Jock McGowan se svíjel na zemi, obličej mu zmordral a lapal po dechu v paralýze způsobené jedem, který se použil na šipky. Bob Baxter rychle přiběhl, podíval se na něj a otočil se k Rodovi.

"Na ten tvůj škrábanec se podívám později." Naklonil se nad Jockem McGowanem.

Caroline řekla rozhořčeně: "Snad ho nechceš zachránit?"

"Samozřejmě, že ano."

"Proč? Prostě ho hodíme do potoka."

Baxter se podíval na Roda. Rod měl silné nutkání nařídít, co navrhla Caroline, ale odpověděl: "Udělej pro něj, co můžeš, Bobe. Kde je Jack? Jackie - máš protijed na šipky, že ano? Přines ho."

Jacqueline se pohrdavě podívala na postavu na zemi.

"Na co? Není zraněný."

"Co?"

"Jenom bodnutí špendlíkem. Cvičná střela - to je vše, co mám v Betsey. Lovecké šipky mám stranou, aby se někdo nezranil - a neměla jsem čas, abych je vyměnila." Šťouchla do Jocka špičkou nohy.

"Není otrávený. Děsí se sám k smrti."

Caroline se zasmála a zamávala svojí puškou. "A tahle není nabitá. Ani náboj."

Baxter řekl Jackie: "Jsi si jistá? Příznaky jsou typické."

"Jistě, že jsem si jistá. Vidíš tu značku na konci střely? Terčová šipka."

Baxter se naklonil k pacientovi a propleskal mu obličej. "Nech toho, McGowane. Postav se. Chci ti vytáhnout tu šipku."

McGowan zasténal a postavil se. Baxter uchopil šipku mezi prsty a vytrhnul ji. Jock zaječel.

"Neomdli mi tady," zavrčel. "Máš štěstí. Nech to zaschnout a budeš v pořádku." Otočil se k Rodovi: "Teď jsi na řadě ty."

"Co? Se mnou nic není."

"Ta čára na tvých žebrech je barva, že jo." Rozhlédl se. "Carmen, přines mi lékárníčku."

"Už je tady."

"Dobře. Rode, sedni si a nakloň se. Bude to trochu bolet."

Bolelo to. Rod se snažil povídat, aby zakryl, že mu to vadí.

"Carol," zeptal se. "Jak jste se dokázaly s Jackie tak rychle shodnout na plánu? To bylo dokonalé."

"Co? Neměly jsme žádný plán. Dělalysme, co jsme mohly, a udělaly jsme to rychle." Otočila se k Jacqueline a plácla ji po rameni, až ji málem porazila.

"To dítě je dobrý, Roddie, dobrý."

Jacqueline se narovnala. Vypadala potěšeně, ale snažila se to skrýt. "Au, Carol!"

"Stejně vám oběma děkuju."

"Prosím. Škoda, že ta bouchačka nebyla nabitá. Rode, co s nimi uděláš?"

"No..."

"Jéje," řekl za ním Baxter.

"Říkal jsem, že to bude bolet. Měl jsem na to dát ještě jednu svorku. Rád bych to obvázal, ale nemáme obvazy. Takže se moc nenamáhej a spi na břiše."

"Uh!" řekl Rod.

"To je naposled. Můžeš vstát. Nech to, ať se to zacelí."

"Pořád si myslím," trvala na svém Carol, "že bychom je měli hodit do potoka. Mohli bychom se vsadit, jestli někdo doplave na druhý břeh."

"Carol, jsi barbar."

"Nikdy jsem neříkala, že jsem civilizovaná. Ale vím, který konec vrtí ocasem a který kouše."

Rod to přešel a podíval se na vězně. Roy Kilroy je donutil lehnout si jeden na druhého, což bylo sice trochu nedůstojné, ale byli tak bezmocní. "Ať si sednou."

Kilroy a Grant Cowper je hlídali. Cowper řekl: "Slyšeli jste kapitána. Sedněte si."

Rozmotali se a posadili. Tvářili se sklesle.

Rod se podíval na Jocka McGowana. "Co si myslíš, že bychom s vámi měli udělat?"

McGowan nic neříkal. Ranka na boku neustále krvácela a byl bledý. Rod řekl pomalu: "Někteří si myslí, že bychom vás měli hodit do potoka. To je totéž, jako kdybychom vás odsoudili k smrti - ale to bychom vás pověsili nebo zastřelili.

Nejsem nakloněn tomu, aby byl kdokoliv z vás sněden zaživa. Máme vás pověsit?"

Bruce McGowan vyhrknul: "Nic jsme neudělali!"

"Ne. Ale pokusili jste se. Lidi okolo vás nejsou v bezpečí."

Někdo vykřikl: "Zastřelte je a skončíte to."

Rod to ignoroval. Grant Cowper popošel k Rodovi a řekl: "Měli bychom o tom volit. Měli by mít soud."

Rod zavrtěl hlavou. "Ne." Došel k vězňům. "Nechci vás trestat - je to osobní. Ale nemůžeme riskovat, že se tady budete potloukat."

Otočil se ke Cowperovi. "Dej jim jejich nože."

"Rode? Nechceš s nimi bojovat?"

"Samozřejmě, že ne." Otočil se zpět. "Tady máte nože, vaše pušky si necháme. Až vás propustíme, půjdete dolů po proudu. Půjdete nejméně týden. Jestli se tu ještě někdy objevíte, nedostanete šanci něco vysvětlovat. Rozumíte?"

Jock McGowan přikývl. Dick Burke zalapal po dechu: "Ale vyhnat nás jen s noži je totéž jako nás zabít!"

"Nesmysl. Žádné střelné zbraně. A pamatujte si jestli se jednou vrátíte, třeba jen na lov, tak je konec. Někdo vás třeba bude sledovat - a s pistolí."

"A tentokrát nabitou!" dodala Caroline. "Hej, Rode, chci tu práci. Můžu? Prosím?"

"Zmlkni, Carol. Royi, ty a Grant je vyprovodíte na cestu," Když vyhnanci a jejich stráže odcházeli, narazili na Jimmyho Throxtona, který se právě vracel do tábora. Zastavil se a zíral. "Co to je za procesí? Rode... co sis udělal na boku? Zase ses škrábnul?" Několik lidí najednou se mu snažilo vysvětlit, co se přihodilo. Pochopil to a smutně potřásl hlavou.

"A já jsem jako starý dobrák hledal kameny na naši zahradní zídku. Vždycky, když je nějaká párty, lidi zapomenou pozvat mě. Diskriminace."

"Nech toho, Jime. Není to k smíchu."

"Vždyť to říkám, je to diskriminace."

Rod začal se svou skupinou stavět zeď asi o hodinu nebo dvě později, než chtěli. Snažil se taky pracovat, přestože mu to Bob Baxter nedoporučil, ale za chvíli zjistil, že nemůže. Nejen, že ho bolela rána, ale taky se třásl horečkou.

Grant Cowper ho vyhledal v polední přestávce. "Kapitáne, mohu s tebou mluvit? Soukromě."

Rod s ním poodešel stranou. "Co máš na srdci?"

"Hmmm... Rode, dnes ráno jsi měl štěstí. Víš to, že ano? Nechci se tě dotknout."

"Jistě, vím. Co s tím?"

"No, víš proč jsi měl ten konflikt?"

"Co? Jistě, že vím - teď. Věřil jsem někomu, komu jsem věřit neměl."

Cowper potřásl hlavou. "Vůbec ne. Rode, co víš o teorii vlády?"

Rod se zatvářil překvapeně. "Měl jsem normální občanské kursy. Proč?"

"Nevím, jestli jsem ti to říkal, ale můj hlavní obor na Tellerské univerzitě je koloniální administrativa. Jedna z věcí, kterou se zabýváme, je, jak vzniká autorita v lidské společnosti a jak se udržuje. Nekritizují tě... Ale abych byl otevřený, málem jsi přišel o život, protože jsi takové věci nikdy nestudoval."

Rod se cítil nepříjemně.

"Kam tím míříš?"

"Uklidni se. Ale faktem je, že nemáš žádnou autoritu. McGowan to věděl a nechtěl poslechnout. Všichni ostatní to taky věděli. A když došlo k účtování, nevěděli, jestli mají stát za tebou nebo ne. Protože nemáš ani ždíbec opravdové autority."

"Tak moment! Říkáš, že nejsem vůdce tohoto týmu?"

"De facto jsi vůdce, o tom není pochyb. Ale nikdy jsi jím nebyl zvolený. To je tvoje slabina."

Rod o tom uvažoval. "Já vím," řekl pomalu, "to je proto, že jsme měli tak zatraceně moc práce."

"Jistě, já vím. Jsem ten poslední, kdo by tě chtěl kritizovat. Ale kapitán by měl být řádně zvolený."
Rod si povzdechl. "Chtěl jsem uspořádat volby, ale myslel jsem, že zed' je přednější. Dobře, tak je svoláme."
"To nemusíš dělat hned teď."
"Proč ne? Čím dřív, tím líp, jak se zdá."
"Dnes večer, až se setmí a nebudeme moci pracovat, to bude stačit."
"No... Dobře."

Když se zastavili, aby se navečeřeli, Rod jim oznámil, že večer bude organizační shromáždění a že se bude jednat. Nikdo nevypadal překvapeně, přestože o tom nikomu neřekl. Cítil se dotčený a musel si připomenout, že na tom nebylo nic tajného a Grant se nijak nezavázal, že to udrží v tajnosti. Postavil stráž, určil obsluhu u ohňů, došel doprostřed na ozářené místo a zavolal: "Ticho, všichni! Začneme. Kdybyste tam na hlídce neslyšeli, ozvěte se." Zaváhal.

"Uspořádáme volby. Někdo mi řekl, že jsem nebyl řádně zvolený jako kapitán tohoto týmu. Jestli si někdo myslí, že tu byl zmatek, je mi to líto. Dělal jsem, co jsem mohl. Ale vy máte právo zvolit si svého kapitána. Dobře, nějaké návrhy?"

Jimmy Throxtton zakřičel: "Nominuji Roda Walkera!"

Carolinin hlas mu odpověděl: "Podporuji! Navrhují, aby se nominace uzavřela."

Rod rychle řekl: "Carol, tvůj návrh je proti pravidlům."

"Proč?"

Než mohl odpovědět, promluvil Roy Kilroy.

"Rode, mohu na moment? Základní otázka."

Rod se otočil a viděl, že Roy sedí vedle Granta Cowpera.

"Jistě. Uveď svou připomínku."

"Je to otázka postupu. Nejdřív musíme zvolit dočasného předsedu."

Rod rychle přemýšlel. "Myslím, že máš pravdu. Jimmy, tvá nominace se zamítá. Na pořádku jsou návrhy na dočasného předsedu."

"Rod Walker na dočasného předsedu!"

"Tak zmlkni, Jimmy. Nechci být dočasný předseda."

Zvolen byl Roy Kilroy. Chopil se imaginárního kladívka a oznámil: "Předseda povolává bratra Cowpera, aby přednesl cíl a účel této schůze."

Jimmy Throxtton zavolal: "Na co všechny ty řeči? Zvolme Roda a pojďme spát. Jsem unavený - a čeká mě dvouhodinová hlídka."

"Zamítá se. Předseda povolává Granta Cowpera."

Cowper se postavil. Ve svitu ohně byly vidět jeho příjemné rysy a krátký vlnitý vous. Rod se podrbl na svém řídkém porostu na bradě a přál si, aby vypadal jako Cowper. Ten mladý muž měl na sobě jen šortky a plátěné boty, ale choval se s nenucenou důstojností urozeného řečníka před nějakým důležitým orgánem.

"Přátelé," řekl, "bratři a sestry, shromáždili jsme se zde dnes večer ne proto, abychom zvolili kapitána týmu, ale abychom založili nový národ."

Odmlčel se, aby to všem došlo.

"Víte, v jaké jsme situaci. Vroucně si přejeme, abychom byli zachráněni, snad nikdo víc než já. Šel bych dokonce tak daleko, že si myslím, že budeme zachráněni... Nakonec. Ale nemůžeme nijak zjistit ani odhadnout, kdy to bude.

Záchrana pro nás může přijít zítra..., a také třeba pro naše potomky za tisíc let." To poslední řekl velmi vážně.

"Ale než hlavní část naší rasy znovu obnoví kontakt s námi, je jen na nás, na téhle skupině lidí, která se tu dnes večer shromáždila, jestli budeme žít v civilizované společnosti... nebo jestli z nás budou zblešená zvířata bez jazyku, bez umění a se zastřeným rozumem... nebo jestli nezůstane nic jiného než naše vybělené kosti."

"Ne moje!" zvolala Caroline. Kilroy se na ni ošklivě podíval a požádal o klid.

"Ne tvoje, Caroline," souhlasil Cowper temně. "Ani moje. Ani nikoho jiného. Protože dnes večer učiníme první krok k tomu, aby tahle kolonie přežila. Máme málo prostředků; ale vyrobíme si, co budeme potřebovat. Máme bohaté znalosti, máme základní poznatky naší velké rasy. Musíme je uchovat... Uchováme je!"

Caroline porušila Cowperovu dramatickou pauzu jevištním šepotem: "Mluví hezky, že jo? Možná, že si ho vezmu."

Tohle popíchnutí se nesnažil zapojit do svého proslovu.

"Co je ta nejzákladnější věc, kterou si lidstvo osvojilo? Ta, bez které by všechno ostatní nemělo smysl, který plamen musíme střežit jako oko v hlavě?"

Někdo vykřikl: "Oheň."

Cowper zavrtěl hlavou.

"Psaní!"

"Desetinná soustava."

"Nukleární fyzika!"

"Kolo, samozřejmě."

"Ne nic z toho. To vše je důležité, ale nejsou to základní kameny.

Největší lidský vynález je vláda. Je také zároveň nejsložitější.

Jsme víc individualističtí než kočky, ale naučili jsme se spolupracovat lépe než mravenci, včely nebo termity. Jsme divočejší, krvavější a smrtelnější než žraloci, a naučili jsme se žít spolu mírumilovně jako jehňata. Ale tyto věci nejsou snadné. Proto to, co děláme dnes večer, rozhodne o naší budoucnosti... a možná budoucnosti našich dětí a vnuků a potomků daleko v lůně času. Nevybíráme si dočasného vůdce pro přežití; ustanovujeme vládu. Musíme jednat uvážlivě. Musíme vybrat hlavu našeho nového národa, starostu našeho městského státu.

Musíme sestavit ústavu, podepsat články, které nás sváží dohromady.

Musíme utřídit postup."

"Slyšte, slyšte!"

"Skvělé!"

"Musíme zavést zákony, jmenovat soudce, zařídit řádnou správu podle našich zákonů. Vezměte si například dnešní ráno -" Cowper se otočil k Rodovi a přátelsky se na něj usmál. "Nic osobního, Rode, chápeš to. Myslím, že jsi jednal moudře a byl jsem šťastný, že jsi spojil spravedlnost se soucitem. A nikdo by ti nevyčítal, kdyby ses podvolil své touze a zabil ty čtyři, ehm... protispolečenská individua.

Ale spravedlnost nepodléhá rozmarům diktátora. Nemůžeme vsadit své životy na tvou povahu.. dobrou nebo špatnou. Rozumíš tomu, že ano?"

Rod neodpověděl. Měl pocit, že ho obviňují ze špatné nálady, že je tyran a diktátor, že je pro skupinu nebezpečný. Ale nemohl proti tomu nic říct. Připomínky Granta Cowpera byly přátelské... Přesto je cítil velmi osobně a kriticky.

Cowper trval na odpovědi.

"Chápeš to, Rode? Že ano? Nechceš mít dál absolutní moc nad životy a členy naší komunity? Přece to nechceš? Že ano?" Čekal.

"Co? Ó, ano, jistě! Jistě, souhlasím s tebou."

"Výborně! Věděl jsem, že tomu rozumíš. A musím říci, že já myslím, že jsi odvedl pěkný kus práce, když jsi nás dal dohromady.

Nesouhlasím s nikým, kdo by tě kritizoval. Dělal jsi, co jsi mohl, ale co je pryč, to je pryč."

Cowper se usmál tím přátelským úsměvem, že se Rod cítil, jako by ho někdo pohladil.

Cowper se obrátil k Royi Kilroyi.

"To je vše, co jsem chtěl říci, pane předsedo." Usmál se okolo a když si sednul, dodal: "Promiňte, že jsem mluvil tak dlouho, lidi.

Ale musel jsem to ze sebe dostat."

Kilroy jednou tlesknul.

"Předseda přijímá nominace na - Grante, když to není kapitán, jak té funkci budeme říkat?"

"Nmm." řekl Cowper uvážlivě. "Prezident zní příliš nabubřele.

Myslím, že 'starosta' by docela sedl - starosta našeho městského státu, naší obce."

"Předseda přijímá nominace na starostu."

"Hej!" dožadoval se Jimmy Throxtón. "Máme my taky právo pustit si pusy na špacír?"

"Zamítá se."

"Ne," odporoval Cowper, "nemyslím si, že bys měl Jima zamítnout, Royi. Každý, kdo má něco na srdci, by měl promluvit. Nesmíme jednat ukvapeně."

"Dobře, Throxtone, mluv."

"No, nechtěl jsem se moc rozšiřovat. Jenom nemám rád, když se moc tlačí na pilu."

"Dobře, předseda se omlouvá. Ještě někdo? Jestli ne, začneme -" "Moment, pane předsedo!"

Rod viděl, že to byl Arthur Nielsen, jeden ze skupiny z Tellerské univerzity. Vypadal upraveně i v těchto podmínkách, ale když dorazil do tábora, neměl žádné vybavení, dokonce ani nůž, a byl úplně vyhladovělý.

Kilroy se na něj podíval. "Chceš něco říct, Waxie?"

"Jmenuju se Nielsen. Nebo Arthur, jak víš. Ano."

"Dobře. Ať to není moc dlouhé."

"Bude to tak krátké, jak to jenom půjde. Společníci, máme jedinečnou příležitost, kterou neměl snad nikdo v minulosti. Jak zdůraznil Cowper, musíme postupovat pečlivě. Přesto jsme už vykročili špatnou nohou. Naším cílem by mělo být založení první opravdu vědecké komunity. A co tu vidím? Navrhujete zvolit představitele sčítáním hlasů! Vůdci by neměli být vybíráni podle lidového rozmaru, měli by být určeni podle přísných vědeckých kritérií. A ten, který bude jednou zvolen, musí mít plnou vědeckou svobodu v řízení této bioskupiny podle přírodních zákonů, nespoutanou takovými umělými anachronismy, jako jsou statuty, ústavy či soudy. Je tu přiměřená zásoba zdravých žen, máme prostředky, jak vypěstovat novou vědeckou rasu, supernárod, rasu, která, abych tak řekl..." Nielsenovi se na hrudníku rozplácla hrouda bláta, takže přestal mluvit.

"Viděl jsem, kdo to hodil!" řekl pak rozzlobeně. "Přesně ten typ blbečka, který vždycky -" "Pořádek, pořádek, prosím!"

zakřičel Kilroy. "Žádné házení blátem, nebo jmenuji skupinu ozbrojených strážníků. Skončil jsi, Waxie?"

"Zrovna jsem začínal."

"Moment," vložil se do debaty Cowper, "věc postupu, pane předsedo. Arthur má právo, aby byl vyslyšen, ale myslím, že stojí před nesprávným orgánem. Jsem si jistý, že budeme mít ústavní výbor.

Před ním by měl přednést svoje argumenty, a když se nám budou líbit, přijmeme jeho myšlenku."

"Máš pravdu, Grante. Sedni si, Waxie."

"Cože? Protestuji!"

Roy Kilroy rychle řekl: "Tento příspěvek není na místě. Řečník musí předstoupit před jiný výbor. Zároveň uzavírá debatu o volbě starosty. Kdo podporuje rozhodnutí předsedy, to znamená, aby Waxie zmlknul, ať řekne 'Ano'."

Ozval se souhlasný sbor. "Proti: 'Ne'. Sedni si, Waxie."

Kilroy se rozhlédl. "Ještě někdo?"

"Ano."

"Nevidím. Kdo to je?"

"Bili Kennedy, ze třídy Ponce de Leon. Nesouhlasím s Nielsenem, ale v jednom má pravdu: zabýváme se zbytečnými věcmi. Samozřejmě, že musíme mít kapitána, ale kromě jídla bychom se neměli starat o nic jiného, než o to, jak se dostat

zpátky. Nechci vědeckou společnost; spokojím se s horkou koupelí a pořádným jídlem."
Ozval se rozptýlený potlesk. Předseda řekl: "Taky bych chtěl sprchu... A bojoval bych s kýmkoliv o talíř cornflaků. Ale Bille, co pro to můžeme udělat?"
"Hm? Ustavíme jako hlavní projekt postavit bránu. Všichni na tom budeme pracovat."
Chvilí bylo ticho, pak začalo mluvit několik lidí najednou.
"Šílenost! Není uran." - "Můžeme nalézt uran." - "Kde seženeme nářadí? Ksakru, vždyť nemáme ani šroubovák." - "A kde vůbec jsme?" "Je to jenom otázka."
"Ticho!" zaječel Kilroy. "Bille, ty víš, jak se brána staví?"
"Ne."
"Pochybují, že to někdo ví."
"To je poraženecký přístup. Určitě to některý z vás, chlapů z univerzity, studoval. Měli byste se dát dohromady, spojit vaše znalosti a zapřáhnout nás do práce. Samozřejmě, že to může trvat dlouho. Ale to je to, co bychom měli dělat."
Cowper řekl: "Minutku, Royi. Bille, myslím si, že každý návrh by se měl probrat, nechci ti upírat to, co říkáš. Zavedeme plánovací výbor. Ale nejdřív bychom snad měli zvolit starostu, nebo kapitána, nebo jak ho chcete pojmenovat - a pak probrat tvůj návrh, až na něj budeme mít víc času. Co myslíš?"
"Ano, jasně, Grante. Pokročíme s volbami. Jen jsem nechtěl, aby ty hlouposti o pěstování supermanů měly poslední slovo."
"Pane předsedo! Protestuji -" "Zmlkni, Waxie. Máte připraveny nominace na starostu? Jestli nejsou žádné připomínky, předseda uzavírá debatu a přistoupíme k nominacím."
"Nominuji Granta Cowpera!"
"Podporuji!"
"Podporuji nominaci."
"Dobře, třetí podpora!"
"Udělejme to jednohlasně! Připomínka, připomínka!"
Hlas Jimmyho Throxtona se prodrál křikem.
"NOMINUJI RODA WALKERA!"
Bob Baxter se postavil. "Pane předsedo?"
"Klid, všichni. Pane Baxtere?"
"Podporuji návrh na Roda Walkera."
"Dobře. Máme dva navržené, Granta Cowpera a Roda Walkera.
Jsou nějaké další?"
Zavládlo krátké ticho. Pak promluvil Rod.
"Moment, Royi." Zjistil, že se mu chvěje hlas, a zhluboka se nadechl, než pokračoval. "Nechci kandidovat. Měl jsem všechno to trápení a chtěl bych si chvíli odpočinout. Ale stejně ti děkuji, Bobe.
Díky, Jimmy."
"Nějaké další návrhy?"
"Chvilíčku, Royi... Osobní poznámka." Grant Cowper se postavil.
"Rode, vím, jak se cítíš. Nikdo ve skutečnosti netouží po veřejné funkci... leda jako povinnost, jako ochotu sloužit. Jestli stáhneš svou nominaci, stáhnou i já svou. Nechci bolení hlavy o nic víc, než ty."
"Tak moment, Grante. Ty -" "Ty počkej. Myslím, že bychom ani jeden neměli stahovat své kandidatury. Měli bychom splnit povinnost, kterou nám ukládají, stejně jako držíme noční hlídku, když jsme na řadě. Ale myslím, že bychom měli mít víc nominací." Rozhlédl se kolem. "Od té ranní rozmíšky máme stejně dívek jako mužů... a přesto jsou oba kandidáti muži. To není správné. Hm, pane předsedo, nominuji Caroline Mshiyeniovou."
"Cože? Hele, Grante, neblbni. Vypadala bych dobře jako paní starostová, že jo? A kromě toho jsem pro Roddieho."
"To je tvoje právo, Caroline. Ale měla by ses nechat nominovat, stejně jako já a Rod."
"Nikdo mě nebude volit."
"Tak v tom se mylíš. Já tě budu volit. Ale pořád máme málo kandidátů."
"Nominování jsou tři kandidáti," oznámil Kilroy. "Další? Jestli ne, prohlašuji -" "Pane předsedo!"
"Co? Dobře, Waxie, chceš někoho navrhnout?"
"Ano."
"Koho?"
"Mě."
"Ty chceš nominovat sebe?"
"To tedy chci. Co je na tom divného? Jsem pro striktně vědeckou vládu, chci, aby měli rozumní lidé v téhle skupině koho volit."
Kilroy vypadal zmateně. "Nevím, jestli to je správný parlamentní postup. Bojím se, že to budu muset -" "Nevadí, nevadí," řekla rychle Caroline. "Navrhuji ho. Ale budu volit Roddieho," dodala.
Kilroy si povzdech. "Dobře, čtyři kandidáti. Myslím, že nebudeme moci mít tajnou volbu. Nemáme hlasovací lístky."
Bob Baxter se postavil. "Námitka, pane předsedo. Žádám tajné volby. Nějak to zařídíme."
Přišli na způsob. Oblázky znamenaly Roda, větvička Cowpera, zelený list Caroline a jeden z Jimových keramických pokusů posloužil jako volební urna. "A co Nielsen?" zeptal se Kilroy.
Jimmy promluvil. "Možná tohle: udělal jsem ještě jeden hrnec, akorát se moc nepovedl. Rozbijeme ho a kousky budou hlasy pro Waxieho."
"Pane předsedo, protestuji proti naráž-" "Schovej si to, Waxie. Kousky pečeného jílů pro tebe, oblázky pro Walkera,

větvičky pro Granta, listy pro Carol. Vyberte svoje hlasy a pak je dejte do urny. Shony, ty a Margery budete počítat hlasy."

Oba slavnostně spočítali hlasy ve světle ohně. Pět hlasů bylo pro Roda, jeden pro Nielsena, žádný pro Carol a dvacet dva pro Cowpera. Rod si potřásl rukou s Cowperem a zase zmizel ve tmě, aby nikdo neviděl jeho obličej. Caroline se podívala na výsledky a řekla: "Hej, Grante! Slíbil jsi, že budeš hlasovat pro mne. Co se stalo? Volil jsi sebe? Co? Co se stalo?"

Rod nic neřekl. Volil Cowpera a byl si jistý, že nový starosta mu poctu neoplatil... Věděl, kdo je jeho pět přátel. Sakra! Věděl, že to přijde: proč ho Grant nenechal odstoupit?

Grant si nevšímal Carolininy poznámky. Rychle přijal místo a řekl: "Děkuji. Děkuji vám všem. Vím, že všichni chcete jít spát, takže se dnes večer omezím jen na jmenování několika výborů -" Rod hned neusnul. Říkal si, že to není hanba být poražený ve volbách ksakru, copak jeho otec neprohrál volby do místní samosprávy? Taky si říkal, že snažit se zorganizovat tuhle skupinu opic by člověka připravilo o rozum a takhle od toho má pokoj - a nikdy tu práci vlastně nechtěl! Ale stejně to bylo pro něj velké sousto a měl silný pocit osobního selhání.

Vypadalo to, že zrovna usnul..., jeho otec se na něj díval a říkal: "Viš, že jsme na tebe hrdí, synu. Přesto, kdybys byl trochu prozíravý," když se někdo dotknul jeho ruky.

Okamžitě se vzbudil a byl ve střehu. Vytasil Plukovníka Bowieho.

"Dej pryč to párátka," zašepal Jimmy, "než někoho zraníš."

Třeba mě."

"Co se děje?"

"Jsem vzhůru, mám hlídku u ohně. Měl bys tam být, protože máme schůzku tajných zasvěcených."

"Cože?"

"Zmlkni a pojď. A buď potichu, spí tady lidi." Tajní zasvěcení byli Jimmy, Caroline, Jacqueline, Bob Baxter a Carmen Garciová.

Seděli v kruhu u ohně, ale co nejdál od spáčů. Rod se rozhlédl po svých přátelích. "Co se děje?"

"Děje se to," řekl vážně Jimmy, "že jsi náš kapitán. A tyhle volby se nám líbily asi jako cinknutý karty."

"To je pravda," souhlasila Caroline. "Všechny ty pěkný řečičky!"

"Co? Všichni se dostali ke slovu, všichni volili."

"Ano," řekl Baxter. "Ano..., a ne."

"Všechno bylo v pořádku. Nemám žádné námítky."

"Nemyslel jsem, že budeš mít námítky, Rode. Ale přesto..., no, nevím, kolik politiky jsi viděl. Já moc ne, až na církevní záležitosti, ale my Quakeři neděláme věci takhle; čekáme na pokyn Ducha svatého."

Dnes ráno by jsi byl jednohlasně zvolený, a večer jsi neměl ani šanci."

"Háček je v tom," vložil se Jimmy, "chceme to taky."

"Co s tím můžeme dělat?"

"Co můžeme dělat? Nemusíme tu zůstat. Pořád jsme skupina; můžeme odejít a najít si jiné místo..., třeba větší jeskyni."

"Jasně!" souhlasila Caroline. "Hned dnes v noci."

Rod o tom přemýšlel. Ten nápad byl lákavý; přece nepotřebují ostatní..., lidi jako Nielsena - a Cowpera. Zjištění, že jeho přátelé mu jsou věrní, dokonce natolik, že by radši odešli, než ho zradili, ho povzbudilo. Otočil se k Jacqueline.

"Co ty, Jackie?"

"Jsme partneři, Rode. Vždycky."

"Bobe - ty bys to udělal? Ty a Carmen?"

"Ano. Tedy..."

"Tedy co?"

"Rode, držíme s tebou. Tyhle volby jsou moc hezké - ale ty jsi se o nás postaral a spojil se s námi, když jsme to potřebovali. Na to nikdy nezapomeneme. A kromě toho si myslím, že jsi byl lepší kapitán, než bude kdy Cowper. Ale je tu ještě jedna věc."

"Ano."

"Když se rozhodneš, že odejdeme, byli bychom s Carmen rádi, kdyby to šlo odložit o jeden den."

"Proč?" dožadovala se Caroline. "Teď je ten správný čas."

"No - ustanovili tu formální kolonii, vesnici se starostou."

Všichni vědí, že řádně zvolený starosta může oddávat."

"Její!" řekla Caroline. "Promiňte mi mou hubatost."

"Carmen a já se postaráme o církevní obřad - v naší církvi to není moc složité. Ale, jenom pro případ, že bychom byli někdy zachráněni, bychom byli rádi, kdyby byly splněny všechny podmínky legálně a podle předpisů. Chápeš?"

Rod přikývl. "Chápu."

"Ale jestli řekneš, že půjdeme dnes..."

"Ne," odpověděl Rod, náhle rozhodnutý. "Zůstaneme, abyste vy dva mohli být řádně oddáni. Pak -" "Pak všichni zmizíme v záplavě rýže," dokončila Caroline.

"Pak uvidíme. Cowper bude třeba dobrý vůdce. Neodejdeme jenom proto, že jsem prohrál volby." Rozhlédl se po jejich obličejích.

"Ale..., ale rozhodně vám děkuju. Já -" Nemohl pokračovat. Carmen k němu přistoupila a rychle ho políbila. "Dobrou noc, Rode. Díky."

"Radostné znamení"

Starosta Cowper začal dobře. Souhlasil s návrhem, že Bob a Carmen budou mít vlastní ubytování. Přerušil práci na ochranné zdi a poslal celou vesnici stavět domek pro líbanky. Až jeho zástupce, Roy Kilroy, mu připomněl, že má poslat někoho na lov.

Sám hodně pracoval, protože ustanovil svatbu na dnešní večer a chata proto musela být dostavěná do západu slunce. Jelikož došly kameny, museli rozebrat část zdi, aby mohli dostavět domek. Stavba byla nezbytně prostá, protože neměli ani nářadí, ani maltu nebo jílové bláto, ani nic, čím by otesali trámy. Byla to kamenná budka vysoká asi jako člověk, o ploše několika čtverečních metrů a s dírou pro dveře.

Střecha byla složená z nejtlustších stébel obrovské trávy, která rostla proti proudu a vypadala jako bambus - osadníci jí říkali jednoduše 'bambus'. Položili je jako došky a zaplácali blátem, ale střecha se pak hrozně prohnula.

Ale byl to dům a měl dokonce dveře, které se daly zavřít - spletené z chomáčů trávy a vyztužené bambusem. Neměly panty ani zámek, ale vyplňovaly díru, a když se podepřely dřevem a kamenem, držely na místě. Podlaha byla čistá a pokrytá čerstvými širokými listy.

Jako bouda pro bernardýna by to posloužilo dobře; jako obydlí pro lidi to nebylo nic moc. Ale bylo to lepší, než v čem žili lidé v celé historii a prehistorii. Bob a Carmen se na obydlí nedívali kriticky.

V přestávce na oběd si Rod sebevědomě sedl ke skupině okolo Cowpera. Dlouho do noci bojoval se svým vědomím a nakonec se rozhodl, že jediné, co může udělat, je smířit se s těmi trpkými hrozny a předstírat, že mu chutnají. Může začít tím, že se nebude vyhýbat Cowperovi.

Kuchařem dne byla Margery Chungová. Ukrojila i Rodovi kus spáleného masa. Poděkoval jí a začal žvýkat. Cowper mluvil. Rod se nesnažil odposlouchávat, ale konečnou disciplínu nebyl tu žádný důvod, proč neposlouchat - což je ten jediný způsob, jak zajistit nezbytnou disciplínu ve skupině.

"Jsem si jistý, že se mnou souhlasíte." Cowper vzhlédl a uviděl Roda. Zatvářil se mrzutě a pak se na něj usmál. "Ahoj, Rode."

"Nazdar, Grante."

"Podívej, kamaráde, máme tady schůzi výkonného výboru.

Nevadilo by ti, kdyby sis snědl oběd někde jinde?"

Rod zrudl a postavil se.

"Aha! Jo, jistě." Cowper vypadal, že uvažuje.

"Nic soukromého, samozřejmě - jenom dáváme věci dohromady.

Na druhou stranu bys mohl přisednout a poradit nám."

"Co? Ne, ne! Nevím, o čem jste mluvili." Začal odcházet.

Cowper nenáležal. "Musíme pracovat, máme toho dost. Uvidíme se později. Kdykoliv." Usmál se a otočil.

Rud odešel. Slyšel, že ho někdo zdraví, vděčně se otočil a uviděl Jimmyho Throxtona.

"Pojď za zeď," řekl potichu, "Tajná šestka má piknik. Viděl jsi náš šťastný pár?"

"Myslíš Carmen a Boba?"

"Víš o nějakém jiném? Táhle jsou - hladově koukají na svou budoucí vilu. Uvidíme se za zdi."

Rod šel za zeď a našel tam Jacqueline a Caroline, jak sedí u potoka a jedí. Ze zvyku se rozhlédl okolo a odhadoval krytí proti případnému útoku masožravců a únikové cesty zpět za ohradu. Už to ani nedělal vědomě, zvláště když bylo kolem plno dalších lidí. Přidružil se k dívkám a sedl si na kámen.

"Čau, děti."

"Ahoj, Rode."

"Čau, Roddie," dodala Caroline. "Co nového na Hradě?"

"Myslím, že nic. Hele, jmenoval včera Grant výkonný výbor?"

"Jmenoval asi tisíc výborů, ale žádný výkonný, ledaže by se to stalo až potom, co jsme se odebrali na lože. Proč výkonný výbor? Potřebujeme ho asi tak jako bicykl."

"Kdo v něm je, Rode?" zeptala se Jacqueline.

Rod se zamyslel a vyjmenoval obličeje, které viděl sedět vedle Cowpera. Vypadala zamyšleně. "To jsou jeho nejlepší kamarádi z Tellerské univerzity."

"Jo, myslím."

"To se mi nelíbí," odpověděla. "Co je na tom špatného?"

"Možná nic... Možná. Jenom mě zajímá, co můžeme očekávat.

Cítila bych se líp, kdyby tam byli všichni a ne jenom jeho kamarádi.

Víš, co myslím?"

"Ale Jacku, musíš mu nechat trochu prostoru."

"Nevím proč," vložila se Caroline, "ti, kdo tam seděli, jsou ti samí, které předseda jmenoval i do dalších výborů. Je to úzká špička.

Všiml sis toho, že nikdo z nás nebyl jmenován do nějakého důležitého výboru - já jsem ve výboru pro likvidaci odpadů a táborovou sanitaci, Jackie je v přípravě jídla a ty nejseš nikde. Měl jsi být v ústavním, zákonodárném a organizačním výboru, ale on se jmenoval předsedou a na tebe zapomněl. Sečteno."

Rod neodpovídal. Caroline pokračovala: "Budu pokračovat, jestli ty ne. Nejdřív se ustanoví výbor pro nominace. Pak zjistíme, že jen ti, kteří dosáhli jisté věkové hranice, řekněme dvacet jedna let, mohou vykonávat nějakou úřední funkci. Docela brzy se výkonný výbor změní v parlament - bude se pravděpodobně jmenovat jinak, s právem veta, které bude

moci být přehlasováno tříčtvrtetní většinou, a tu nikdy nezískáme. Tak by to aspoň nastrojil můj strýček Phil."

"Strýček Phil?"

"Hochu, to byl politik! Neměla jsem ho ráda, políbil tolik dětí, že měl našpulené rty. Schovávala jsem se, když přišel na návštěvu."

Ale postavila bych ho proti těmhle. Byla by to bitva dinosaurů. Podívej, Rode, svázali nám ruce a nohy; já říkám, že bychom měli zmizet hned po svatbě." Otočila se k Jacqueline. "Je to tak, partnere?"

"Jistě... Jestli s tím souhlasí Rod."

"No, já s tím nesouhlasím. Hele, Carol, nelíbí se mi to. Abych řekl pravdu... no, byl jsem dost naštvaný, když mě vykopli z vedení."

Ale nemůžu do toho zatáhnout vás ostatní. Není nás dost, abychom založili další kolonii, aby to bylo bezpečné."

"Ale Roddie, tam venku je ještě třikrát tolik lidí na stromech, než je tady v táboře. Tentokrát budeme tvořit kolonii pomaleji a budeme si vybírat, koho přijmeme. Šest Je dobrý začátek. Protlučeme se."

"Ne šest, Carol. Čtyři."

"Co? Šest! Dohodli jsme se na tom včera, než tě Jimmy vzbudil."

Rod zavrtěl hlavou.

"Jak můžeme chtít po Bobovi a Carmen, aby odešli... potom, co jim všichni postavili jako svatební dar vlastní dům?"

"Dobře... Vem to čert, postavíme jim jiný!"

"Šli by s námi, Carol - ale nemůžeme to od nich chtít."

"Myslím," řekla Jacqueline zdráhavě, "že na tom něco je."

Hádka ustala, protože se objevil Bob, Carmen a Jimmy. Zpozдили se, vysvětloval Jimmy, protože museli bezpodmínečně prohlédnout dům. "Jako bych neznal každý jeho kámen. Jej, moje záda."

"Děkuju ti, Jime," řekla Carmen jemně. "Namasíruju ti záda."

"Prosím!" Jimmy si lehnul na břicho.

"Hej," protestovala Caroline, "nanosila jsem víc kamenů než on. Většinou postával okolo a kibicoval."

"Dozorčí práce je zvlášť únavná," řekl Jimmy samolibě. "Ať ti je namasíruje Bob."

Ani jeden z nich se už k masáži nedostal, protože na ně od zdi zavolal Roy Kilroy.

"Hej, vy tam dole - přestávka na oběd je pryč. Zpátky do práce."

"Promiň, Jimmy. Později," řekla Carmen.

Jimmy se vyškrábal na nohy. "Bobe, Carmen počkejte. Chci vám něco říct."

Zastavili se. Rod zamával na Kilroye. "Hned jsme tam!" Otočil se k ostatním.

Jimmy vypadal, že hledá těžko slova.

"Ehm, Carmen... Bobe. Nastávající Baxterovi. Víte, že vás máme rádi. Myslíme si, že to je skvělé, že se berete - každá rodina by měla mít svatbu. Ale.. no, nenakupuje se tu moc dobře a nevěděli jsme, co vám dát. Tak jsme to probrali a rozhodli se vám dát tohle. Je to od nás všech. Svatební dar." Jimmy vrazil ruku do kapsy, vytáhl balíček špinavých karet s oslíma ušima a podal je Carmen.

Bob Baxter se tvářil překvapeně. "Hrome, Jimmy, nemůžeme si vzít tvoje karty - tvoje jediné karty."

"Já - chceme, abyste si je vzali."

"Ale.."

"Ticho, Bobe!" řekla Carmen a vzala si karty. "Díky, Jimmy."

Díky moc. Všem moc děkujeme." Rozhlédla se okolo. "Tím, že se vezmeme, se nic nezmění, víte to, že jo? Jsme pořád jedna rodina."

Čekáme, že všichni... si přijdete zahrát karty... k nám domů stejně jako.."

Najednou se zastavila a začala plakat. Zabořila hlavu do Bobova ramena. Pohládl ji. Jimmy vypadal, že začne plakat a Rod se cítil v rozpacích.

Výrazili zpět; Carmen měla jednu ruku okolo Jimmyho a druhou okolo svého snoubence. Rod šel vzhůru s Carol a Jackie.

"Řekl vám o tom Jimmy?" zašeptal.

"Ne," odpověděla Jacqueline.

"Mně taky ne," přidala se Caroline. "Chtěla jsem jim dát moji pánev na dušení, ale teď tak den dva počkám." Carolinín 'batoh s kamením' obsahoval plno nečekaných věcí - mimo jiné diář, foukací harmoniku a púllitrový rendlík. Čas od času vyrukovala s nějakou další překvapivou, ale o to užitečnější věcí. Proč si je vzala a kam je dala, když odložila batoh, bylo malé tajemství, ale jak říkal Matson: "Každý podle svých metod. Přezítí není věda, je to umění." A bylo nesporné, že se v jeskyni objevila zdravá, najedená a s překvapivě čistým oblečením na to, že strávila měsíc v divočině.

"Nečekají, že jim dáš svou pánev, Caroline."

"Já ji neužiju, když je tu tak plno, a oni s ní budou moci hospodařit."

Stejně jim ji chci dát."

"Já jim dám dvě jehly a nit. Bob dal přednost lékárnice před šitíčkem, takže je nemají. Ale taky chvíli počkám."

"Já nemám nic, co bych jim dal," řekl Rod nešťastně.

Jacqueline se na něj podívala. "Můžeš jim vyrobit vak na vodu, Rode," řekla jemně. "Bude se jim líbit. Můžeme ho nakonzervovat, takže vydrží."

Rod se rozveselil. "Hele, to je skvělý nápad!"

"Sešli jsme se zde," řekl srdečně Grant Cowper, "abychom spojili tyto dva lidi ve svátost manželskou. Nebudu říkat obvyklá varování, protože všichni víme, že tomuto svazku nestojí v cestě žádné překážky. Ve skutečnosti je to ta nejlepší věc, která se mohla přihodit naší malé komunitě; radostné znamení věcí budoucích, slib do budoucna, záruka toho, že jsme pevně rozhodnutí udržet planoucí pochodň lidské civilizace, která byla čerstvě zažehnuta na této

planetě, navždy zářící do budoucnosti. Znamená to, že -" Rod přestal poslouchat. Stál po ženichově pravici jako jeho svědek. Jeho povinnosti nebyly obtížné, ale teď zjistil, že má hroznou chuť kýchnout. Zahýbal nosem, pak si zoufale třel horní ret, až to překonal.

Tiše vydechl a poprvé byl rád, že má vše na starosti Grant Cowper. Vypadalo to, že umí volit správná slova, což Rod neuměl.

Nevěsta byla doprovázena Caroline Mshiyeniovou. Obě dívky měly kytice ohnivých divokých květín.

Carol měla na sobě šortky a tričko jako vždy, nevěsta měla na sobě džínu a bundu. Vlasy měla vyčesané, její vymydlený obličej zářil ve světle ohně a byla oslnivě krásná.

"Kdo vede tuto ženu?"

Jimmy Throxton vystoupil a chraplavě řekl: "Já."

"Prsten, prosím."

Rod ho měl na malíčku a sundal ho se značným zápolením.

Byl to prsten vyšších ročníků z Ponce de Leon a zapůjčil ho Bill Kennedy.

Podal ho Cowperovi.

"Carmen Eleonoro, bereš si tohoto muže za právoplatného manžela, aby tě opatroval v dobrém i ve zlém, v nemoci i zdraví, dokud vás smrt nerozdělí?"

"Ano."

"Roberte Edwarde, bereš si tuto ženu za právoplatnou manželku?"

Budeš ji opatrovat a starat se o ni, dokud vás smrt nerozdělí?"

"Budu. Totiž, ano. Oboje."

"Vezmi její ruku do své. Navlékni jí prsten. Opakujte po mně -" Rod měl znovu nutkání kýchnout, takže část propásl.

"- tak, z moci hlavy obce této suverénní komunity, která mi byla svěřena, prohlašuji vás za muže a ženu! No tak ji polib, nebo ti snad mám pomoci?"

Carol i Jackie plakaly; Rod přemýšlel, co se stalo. Propásl možnost políbit nevěstu, ale Carmen se k němu přitočila, objala ho a políbila. Zjistil, že si potřásá rukou s Bobem.

"No, myslím, že to tak je. Nezapomeň, že ji musíš přenést přes práh."

"Nezapomenu."

"No, řekl jsi mi, abych ti to připomněl. Ať vám žehná svatý Duch."

10

"Podávám návrh"

O odchodu už nepadlo ani slovo. Dokonce i Caroline o tom přestala mluvit.

Ale o všem ostatním se mluvilo donekonečna. Cowper svolával městskou schůzi každý večer. Schůze vždy začínala přednesením výborových zpráv - výboru pro potravinové zdroje a přírodní konzervaci, výboru pro řemeslnou výrobu a vynálezy, výboru pro likvidaci odpadů a táborovou sanitaci, výboru pro vnější bezpečnost, pro lidské zdroje a táborovou organizaci, pro zachování umění a vědy, pro ústavu, kodifikaci a soudnictví, pro úpravu jídelníčku, pro ubytování a rozvoj města..

Jak se zdálo, Cowper si vychutnával ty nekonečné zprávy a Rod byl nucen přiznat, že i ostatní vypadali, že je to taky docela baví - byl velmi překvapen, když zjistil, že se taky vlastně docela těší na večery. Byl to společenský život vesnice, jediný druh odpočinku.

Každá schůze přinesla spoustu slovních soubojů, nárážek a uštěpačných poznámek; co zde chybělo z důstojnosti starších kongresů, to bylo nahrazeno životností. Rod rád seděl na zemi hned vedle Jimmyho a poslouchal jeho jedovaté poznámky o inteligenci, názorech a předcích jednotlivých mluvčích. Taky vždycky čekal na Carolininy občasné špičky.

Carolininy nářázky byly ale teď méně častější, protože ji Cowper jmenoval oficiálním kronikářem, poté co zjistil, že má zápisník a ovládá těsnopis. "Je nesmírně důležité," řekl jí před celou vesnicí, "abychom měli záznamy našich prvních dní na této planetě pro naše potomky. Píšeš do svého deníku každý den?"

"Samozřejmě. Od toho ho mám."

"Výborně. Od teď je to naše oficiální kronika. Chci, abys zapisovala vše důležité každý den."

"To nebude nic nového, stejně to dělám."

"Já vím, já vím. Ale více podrobněji. Chci, abys zapisovala i průběh našich večerních zasedání. Ten dokument bude mít jedinou nesmírnou hodnotu."

"Aby ne!"

Cowper vypadal na chvíli zamyšleně. "Kolik ti zbývá prázdných stránek?"

"Pár set, asi tak."

"Výborně. Tak to řeší jednu věc, která mě trápila. Obávám se, že musíme zabavit polovinu na oficiální použití - nařízení, vyhlášky, závěry výborů a podobně."

Caroline se překvapením rozšířily oči.

"To je docela dost papíru, ne? To abys radši poslal tak dva nebo spíš tři siláky, aby to unesli."

Cowper vypadal zmateně. "Děláš si legraci."

"Pošli radši čtyři svalouše. Tři bych pravděpodobně zvládla..."

A někdo by mohl přijít k zranění."

"Tak podívej, Caroline, je to pouze dočasné zabavení, ve veřejném zájmu. Dlouho před tím, než budeš potřebovat ty zabavené stránky, vynalezneme něco jako papír."

"Být vámi, tak začnu hned teď vynalézat." Caroline seděla kousek od Cowpera, diář v klíně, a zapisovala. Každý večer začal tím, že v několika minutách zopakovala obsah zpráv z předchozího dne.

Rod se jí zeptal, jestli si opravdu zapisuje ty nekonečné debaty.

"Proboha, ne!"

"Já jsem si říkal. Už by ti asi dávno došel papír. Ale tvoje shrnutí je vždycky perfektní."

Pousmála se. "Roddie, chceš vědět, co si opravdu zapisuju?"

Slib mi, že to nikomu neřekneš."

"Samozřejmě, že ne."

"Když 'čtu shrnutí', tak prostě vzpomínám, o čem se tady včera žvanilo - mám skvělou paměť'. Ale ve skutečnosti si tady zapisuju..."

no, tak třeba" - Vytáhla z kapsy diář a otevřela ho. "Tak třeba včera večer. 'Kmotr nás svolal půl hodiny po večeři. Zpráva Výboru pro psy a kočky. Žádní psy, žádné kočky. Prodiskutován nedostatek. Odloženo a šlo se spát. Kromě těch, co už spali."

Rod se zašklebil. "Ještě že Cowper neumí těšnopis."

"Když se něco důležitého stane, tak to samozřejmě zapisu. Ale ne to žvanění a žvanění a žvanění." Caroline nebyla tak neoblomná, co se týkalo jejích zásob papíru, když ho bylo potřeba. Vyдалa ho například na oddací list, který pro Baxterovy vyhotovil student práv na Tellerské universitě Howard Goldstein a podepsal ho Cowper a svědkové Rod a Caroline. Caroline ho ozdobila květinami a holubicemi a potom jim ho slavnostně předala.

Ve vesnici bylo i několik dalších, kdo měli dojem, že vláda víc řečnila, než skutečně pracovala. Jeden z nich byl Bob Baxter, ale členové sekty Quakerů se takovýchto událostí málokdy účastnili. Týden poté, co byl Cowper ve funkci, požádal o slovo po nekonečných zprávách Shorty Dumont.

"Pane předsedo!"

"Vydržíš chvíli, Sporty? Potřeboval bych něco ohlásit, než se dáme do dalších věcí."

"Pořád posloucháme zprávy výborů. Kdy si poslechneme zprávu z ústavního výboru?"

"Ale vždyť jsem ji sám před chvílí přednesl."

"Řekl jsi, že se vypracovává přepracovaná verze a kvůli tomu bude zpráva pozdržena. Tomu neříkám zpráva. Co chceš vědět je: kdy budeme mít stálou vládu? Kdy skončí období, kdy se řídíme pouze 'dočasnými vyhláškami'?"

Cowper zrudl. "Máš něco proti mým rozhodnutím?"

"Neřeknu, že mám, a neřeknu, že nemám. Ale Rod musel odstoupit a tebe jsme zvolili, protože jsi slíbil ústavní vládu a ne diktaturu."

Proto jsem tě volil. Dobře, tak kde jsou ty zákony? Kdy je budeme volit?"

"Musíš pochopit," odpověděl Cowper opatrně, "že nejde vytvořit ústavu přes noc. Je tu příliš mnoho problémů."

"V pořádku. Ale už bychom měli mít alespoň nějaký náznak, jak bude ta ústava vypadat. Co takhle Listina lidských práv? Už jste vytvořili aspoň tu?"

"Všechno bude hotovo v pravý čas."

"Proč čekat? Co takhle pro začátek přijmout virginskou Listinu lidských práv jako článek jedna. Navrhuji to udělat."

"Nejsi na řadě. A stejně, nemáme ani jeden výtisk."

"O to se neboj. Znáš ji nazpaměť. Jsi připravená, Carol?"

Piš..."

"Nemusíš ji diktovat," odpověděla Caroline, "já ji umím taky."

Už ji píšu."

"Vidíš. Tyhle věci nejsou takový zázrak, Grante; plno lidí tady by je mohlo citovat. Tak už konec zdržování a začněme něco dělat."

Někdo zakřičel: "Do toho! Podporuji návrh, Shorty," Cowper se snažil uklidnit shromáždění. Pak pokračoval: "Toto není ani ten správný čas ani místo. Až výbor přednese svoji zprávu, zjistíš, že jsou zahrnuty všechny svobody a práva a jsou upraveny pouze pro naši ztíženou situaci." Usmál se rychle na dav.

"Tak a teď se věnujme řádné práci. Mám vyhlášení o loveckých družinách."

Odted' se od všech družin očekává, že-" Dumont stále stál: "Řekl jsem konec zdržování, Grante. Tvrdil jsi, že to, co potřebujeme, jsou zákony. A jaké jsou vlastně tvoje povinnosti?"

Jaké máš pravomoci? Jsi taky justice? A máme vlastně my ostatní práva?"

"Zmlkni a sedni si!"

"A jak dlouhé je tvoje funkční období?"

Cowper se pokusil udržet kontrolu nad svým hlasem.

"Shony, jestli máš nějaké návrhy, musíš je přednést výboru."

"Ale, nech toho! Dej mi přímou odpověď."

"Nejsi na řadě."

"Jsem na řadě. Trvám na tom, aby nám Výbor pro vypracování ústavy řekl, čím se vlastně zabývá. Neusednu, dokud se to nedozvím."

Toto je městské shromáždění a já mám stejné právo mluvit jako kdokoliv jiný."

Cowper zrudl. "Tím bych si nebyl tak jistý," řekl zlověstně.

"Kolik ti je let, Shorty?"

Dumont na něj zůstal zírat.

"Tak tohle je to. A zajíc je z pytle venku!" Rozhlédl se kolem sebe. "Vidím kolem sebe několik lidí, kteří jsou ještě mladší než já.

Vidíte, kam míří, lidi? Druhořadí občané. Chystá se stanovit věkový limit v té jeho takzvané ústavě. Nebo snad ne, Grante? Podívej se mi do očí a popři to."

"Roi, Dave, chytněte ho a uklidněte ho."

Rod pozorně poslouchal; představení bylo lepší než obvykle.

Jimmy komentoval jako vždy. Ted' zašeptal: "Tak, a je to. Zvolíme si stranu, nebo se vzdálíme a budeme tu legraci jen pozorovat?"

Předtím, než mohl odpovědět, Shorty ukázal, že zatím nepotřebuje žádnou pomoc. Rozkročil se a tleskl.

"Dotknete se mě a někdo přijde k úrazu!" Nevytáhl žádnou zbraň, ale jeho postavení naznačovalo, že je připraven bojovat. Pokračoval: "Grante, řeknu už jenom jednu věc, potom zmlknu." Otočil se a promluvil k celému shromáždění: "Jak jste mohli vidět, tak nemáme žádná práva a nevíme, jak na tom jsme - ale už jsme sešněrováni jako svěrací kazajka. Výbor na tohle, výbor na tamto - a co z toho bylo dobrého? Jsme na tom lépe, než když byly všechny ty výbory ustanoveny? Stěna je stále nedokončená, tábor je špinavější než kdykoliv předtím a nikdo pořádně neví, co má dělat. Dokonce jsme včera nechali vyhasnout signální oheň. Když teče střechou, tak nejmenuješ výbor, spravíš ji. Navrhuj, dejme tu práci zpátky Rodovi, zbavme se těch výborů a začněme spravovat střechu. Souhlasíte někdo se mnou? Ozvěte se!"

Ozvalo se jich hodně. Možná, že křičelo míň než polovina, ale Cowper jasně viděl, že začíná ztrácet půdu pod nohama. Roy Kilroy se vtačil za Shortyho a podíval se tázavě na Cuwpera; Jimmy št'ouchl Roda do žeber a zašeptal: "Připrav se, kámo."

Ale Cowper zavrtěl hlavou a řekl: "Shorty, jsi hotov se svou řečí?"

"To nebyla řeč, to byl návrh. A doporučuje ti, abys neřikal, že nejsem na řadě."

"Nerozuměl jsem tvému návrhu. Upřesni ho."

"Ale rozuměl. Navrhuj, že se tě zbavíme a zvolíme znovu Roda."

Kilroy ho přerušil. "Hele, Grante, na to nemá právo, to je proti..." "Počkej, Roi. Shorty, tvůj návrh není na pořadí."

"Já věděl, že to řekneš."

"A jsou to dokonce dva návrhy. Ale nebudu se zdržovat drobnostmi. Tvrdíš, že lidem se nelíbí způsob, jak vedu věci. Tak to zjistíme."

Rychle pokračoval. "Někdo podpoří návrh?"

"Podporuji!"

"Podporuji návrh!"

"Dobře, navrženo a podpořeno. Návrh je odvolat mě a dosadit Roda. Nějaké poznámky?"

Tucet lidí se pokusil promluvit. Rod se postavil a zakřičel.

"Pane předsedo! Pane předsedo! Výsadní otázka!"

"Předseda dává slovo Rodu Walkerovi."

"Poznámka osobní cti. Chci něco říct."

"Prosím? Začni."

"Podívej, Grante. Nevěděl jsem, že se k tomuhle Shorty chystá.

No řekni, Shorty."

"To je pravda."

"Dobře, dobře," řekl Cowper hořce. "Nějaké další poznámky?

Nekřičte, prostě zvedněte ruku."

"Ještě jsem neskončil," zvolal Rod.

"Ano?"

"Nejen. že jsem o tom nevěděl, ani s tím nesouhlasím. Shony, chci, abys stáhnul svůj návrh."

"Ne!"

"Myslím, že bys měl. Grant měl jenom týden; za tu chvíli nemůžeš čekat zázraky - já to musím vědět; užil jsem si s touhle tlupou divochů dost. Nemusí se vám líbit věci, které udělal - mně samotnému se moc nelíbí hodně z nich. To se dalo čekat. Ale jestli to budete považovat za dostatečný důvod k tomu, abyste ho vyhodili z úřadu, tak potom se tahle společnost hodně rychle rozpadne."

"Já ji nerozbízím - to on. Možná, že je starší než já ale jestli si myslí, že to nějak ovlivní právo mluvit - potom.. by si to měl možná ještě rozmyslet. Varuju ho. Slyšíš mě, Grante?"

"Ano, slyším. Špatně jsi mi rozuměl."

"To si nemyslím." "Shorty," trval na svém Rod, "stáhneš svůj návrh? Já tě o to prosím."

Shorty Dumont vypadal tvrdohlavě. Rod se bezradně podíval na Cowpera, pokrčil rameny a posadil se. Cowper se otočil a zabručel: "Ještě někdo? Ty tam vzadu... Agnes, máš slovo."

Jimmy zašeptal. "Proč sis to nechal takhle ujít, Rode? Vznešenost ti nesedí."

"Nesnažil jsem se být vznešený. Vím, co dělám," potichu odpověděl Rod.

"Zničil sis šanci být znovu zvolený."

"Nech to být." Rod poslouchal; zjistil, že Agnes Friesová měla plno stížností.

"Jím?"

"Ano?"

"Vstaň a navrhni odložení schůze."

"Cože? Skončit to, zrovna když je to tak zajímavé? Ještě by se to mohlo pěkně přiostrít.. aspoň doufám."

"Nehádej se a prostě to udělej - nebo ti tady o něco omlátím tu tvoji hlavu."

"No tak dobře, ty stávkokazi." Jimmy se neochotně zvedl, nadechl se a zvolal: "Navrhuji odložení!"

Rod vyskočil na nohy: "PODPORUJI NÁVRH!"

Cowper se na ně skoro ani nepodíval.

"Nejste na řadě. Sedněte si."

"Jsme na řadě!" zvolal Rod nahlas. "Návrh na odložení je vždy na řadě, je povinné o něm hlasovat. Navrhuji hlasování."

"Nedal jsem vám slovo. O tom návrhu o odvolání se bude hlasovat, i kdyby to měla být poslední věc, kterou udělám."

Cowperova tvář byla zkřivená vztekem. "Skončila jsi, Agnes? Nebo chceš kritizovat taky to, jak se chovám u stolu?"

"Nemůžeš odmítnout návrh na odročení," trval na svém Rod.

"Nech hlasovat!"

Ozvalo se několik výkřiků, které přehlušily Agnes Friesovou a zabránily Cowperovi v tom, aby někomu dal slovo.

Ozvalo se pískání a hučení.

Cowper zvedl obě ruce a žádal o ticho.

"Byl podán návrh na odročení a byl podpořen. Kdo souhlasí, ať řekne 'Já'."

"Já!"

"Proti?"

"Nikdo," řekl Jimmy.

"Schůze je odročena." Cowper odkráčel z kruhu světla pryč.

Shorty Dumont přišel přes střed a stoupl si před Roda.

"Stal se z tebe nějaký divný typ kamaráda." Odplivl si na zem, otočil se a odkráčel.

"Správně," souhlasil Jimmy. "Co se děje? Schizofrenie? Upadl jsi z porodního stolu na hlavu? Ta tvoje vznešenost ve správné míře nás mohla dostat zpátky na vrchol. Ale ty jsi nevěděl, kdy přestat."

Zatímco mluvil, přišla Jacqueline.

"O nic jsem se nesnažil," trval na svém Rod. "Myslel jsem to vážně. Zbavte se kapitána, když měl jen pár dní na to, aby něco dokázal, a rozbijete skupinu na tisíc kusů. Ani já bych nebyl schopen ji udržet pohromadě. Nikdo by to nedokázal."

"Ale houby, Jackie, řekni mu."

Zakabonila se. "Jimmy, jsi hodný chlapec, ale moc ti to nepálí."

"I ty, Jackie?"

"Neboj, Jackie se o tebe postará. Dobrá práce, Rode. Zítřka jim to dojde, dneska jsou trochu rozrušení."

"Není mi jasné," řekl Rod zamyšleně, "co vytočilo Shortyho hned na začátku?"

"Copak jsi to neslyšel? Možná, že se to stalo, když jsi byl na lovu. Neviděla jsem to, ale Shorty se dostal do sporu s Royem a potom ho Grant sjel před celým táborem. Mám pocit, že Shorty je trochu citlivý na poznámky ohledně své výšky." Pokračovala vážně: "Nemá rád, když mu někdo rozkazuje."

"A kdo ano?"

Druhý den se Cowper choval, jako by se nic nestalo. Ale choval se trochu méně povýšeně a více přátelsky. Pozdě odpoledne přišel k Rodovi. "Walkere? Mohl bys mi věnovat několik minut?"

"Proč ne?"

"Pojď někam, kde si můžeme promluvit." Grant ho vedl o kus dál mimo doslech. Sedli si na zem a Rod čekal. Cowper vypadal, že neví, jak začít.

Nakonec řekl: "Rode, myslím, že se na tebe mohu spolehnout."

Usmál se na něj, ale bylo to nucené. "Jak to?"

"No... podle toho, jak ses choval včera v noci."

"Tak? Já bych na to nesázel, neudělal jsem to kvůli tobě." Rod se odmlčel a potom dodal: "Vyjasněme si to. Nemám tě nijak rád."

Projednou se Cowper nezašklebil.

"Tak je to alespoň oboustranné. Já tebe nemám rád vůbec. Ale musíme spolu vyjít... a mám pocit, že se na tebe mohu spolehnout."

"Možná."

"Já to risknu."

"Souhlasím s každou Shortyho připomínkou. Jenom nesouhlasím s jeho řešením."

Cowper se mírně pousmál, ale úplně jinak než obvykle. Na chvíli ho Rod dokonce měl trochu rád.

"Smutné je, že já s ním souhlasím taky."

"Cože?"

"Rode, zřejmě si myslíš, že jsem úplně pitomec, ale fakt je, že vím poměrně dost o teorii vlády. Něco jiného ovšem je, no, aplikovat to na přechodovou společnost jako je tahle. Máme tu padesát lidí a žádný z nich nemá ani tu nejmenší zkušenost s řízením společnosti - dokonce ani já. Ale každý si o sobě myslí, že je expert. Vezmi si například tu záležitost s lidskými právy. Víme o tom dost, abych pochopil, že práva a povinnosti občanů takovéhle kolonie nemohou být převzaty z jiné kultury. Naše potřeby jsou úplně jiné než jejich." Vypadal trochu vystrašeně. "Je pravda, že jsme uvažovali o omezení volebního práva."

"Udělej to a hodí tě do potoka!"

"To je jeden z důvodů, proč právní výbor neměl zprávu. Další důvod je, prostě, jak je možné vymyslet něco tak složitého, když de facto nemáme vůbec papír? Je to k zlosti. Ale k tomu volebnímu právu: nejstaršímu z nás je kolem

dvaadvaceti, nejmladšímu je šestnáct.

Nejhorší je, že ti nejmladší jsou ti nejchytřejší, nejzkušenější a nejhlasitější."

Cowper zvedl hlavu. "Tebe nemyslím."

"Ne, ne," řekl Rod rychle. "Nejsem žádný génius."

"A taky ti není šestnáct. Tahle brilantní škvřnata mě opravdu znervózňují. Mají vždycky pohotovou odpověď po ruce, ale žádný smysl v ní není. Uvažovali jsme nad věkovým limitem, nad nějakým rozumným, takže by se rozhodování přeneslo na ty starší, než mladší vyrostou. Ale to by asi nefungovalo."

"Ne, to teda ne."

"Ale co mám dělat. Ten návrh o tom, že se nebudou míchat páry na lov - to nebylo myšleno proti týmům, jako jsi ty a Carol. Bohužel ona si to myslí a dala mi to pořádně najevo. Já se jen snažím dávat pozor na ty děti. K čertu s tím, kdyby tak všichni byli dost staří na to, aby se oženili, vdali a usadili - Baxterovi nedělají žádné problémy."

"S tím bych si nedělal starosti. Za rok bude po svatbě devadesát procent téhle kolonie."

"Doufám! A co ty... přemýšlíš nad tím?"

"Já?" Rod vypadal vyděšeně. "To je ta poslední věc, nad kterou bych teď přemýšlel."

"Jo? Já myslel - ale to je jedno; nechtěl jsem s tebou mluvit o tvých soukromých záležitostech. Bylo pro mne velmi těžké přijmout, co řekl Shorty - ale chystám se zrušit většinu z výborů."

"Ale?"

"Ano. Pryč s nimi, nedělají nic, než že neustále tvoří různé zprávy. Chystám se zvolit jednu dívku šéfkuchařem a jednoho kluka vrchním lovčím. Tebe bych chtěl jako šéfa policie."

"Co? Proboha, proč chceš mít šéfa policie?"

"No... někdo musí dohlížet na to, že příkazy jsou dodržovány."

Mám na mysli například čistotu tábora a tak. Někdo musí dohlížet na signální oheň, stále nám chybí třicet sedm lidí, když nepočítáme ty, co jsou mrtví. Někdo musí dohlížet na jmenování nočních hlídek a kontrolovat je. Ty děti se tu honí jako zvěř, když na ně někdo nedohlídí."

Ty jsi na to ten pravý."

"Proč já?"

"No... budme realističtí. Rode, oba máme své příznivce. Budeme mít daleko méně starostí, když každý uvidí, že to táhneme spolu."

Je to dobré pro všechny."

Rod si uvědomoval, stejně jasně jako Grant, že celá komunita musí držet pohromadě. Ale Cowper ho žádal o podpoření jeho byrokracie, a Rod to nejenže neschvaloval, ale také si stále myslel, že Grant má plno řečí, a skutek utek.

Není to jen nedokončená zeď, říkal si, ale plno dalších věcí.

Někdo by měl soustavně hledat sůl, měli by se intenzívně věnovat hledání jedlých plodů a kořínků, už příliš dlouho jedí jen maso. Samozřejmě, z masa člověk dostával všechny potřebné živiny, ale kdo by chtěl strávit po jídání masa možná zbytek života? A pak tu byly ty hrozně páchnoucí kůže... Grant nařídil, že všechny kůže se musí zachovávat pro pozdější použití.

"Co hodláš udělat s těmi plesnivými kůžemi?" zeptal se náhle.

"Co? Proč?"

"Páchnou. Jestli se toho mám ujmout, hned je nechám hodit do potoka."

"Ale vždyť je budeme potřebovat. Polovina z nás už má na sobě jenom hadry." "Kůži máme dost. Co potřebujeme, je tanin, abychom je mohli vydělat. V tomhle počasí se ty kůže ani nevysuší."

"Stejně nemáme tanin. Nebud' hloupý, Rode."

"Tak někoho pošli, ať začne žvýkat kůru v celém okolí. Tu trpkou chuť si nemohou splést. A zbav se těch kůží!"

"A když to udělám, přijmeš tu funkci?"

"Možná. Řekl jsi: 'Starat se o to, aby se dodržovaly příkazy.' Či příkazy? Tvoje? Roye Kilroye?"

"No, obou. Roy je můj zástupce."

Rod zavrtěl hlavou.

"Ne, děkuju. Máš jeho, tak mě už nepotřebuješ. Příliš mnoho kohoutů na jednom smetišti."

"Ale, Rode, já tě potřebuju. Roy to neumí s mladšími dětmi."

Neví, jak se k nim chovat."

"Neví, jak se chovat k nikomu. Co se dá dělat, Grante. Kromě toho, ten titul se mi stejně nelíbí, zní přihloupě."

"Vyber si, který se ti líbí nejvíc. Kapitán gardy... Správce města."

Je mi to úplně jedno, ale chci, aby ses staral o to, aby se držely noční hlídky, aby tu všechno klapalo, a abys dohlédl na mladší děti."

Ty jediný to zvládneš a je to tvoje povinnost."

"A co budeš dělat ty?"

"Já musím dát dohromady ty zákony. Musím se soustředit na dlouhodobé plánování. Proboha, Rode, já mám tisíc věcí, o kterých musím přemýšlet. Nemůžu přestat třeba kvůli tomu, že nějaké dítě si dělalo legraci z kuchaře. Shorty měl pravdu; už musíme něco udělat."

Když vydám nějakou vyhlášku, tak chci, aby byla podložena zákonem, a ne, abych se o ní musel hádat s nějakým klukem. Ale já to všechno nezvládnu, potřebuji pomoc."

Cowper to přednesl tak, že to nešlo odmítnout. Přesto ale...

"A co Kilroy?"

"Co? K čertu, Rode, nemůžeš po mně chtít, abych vykopl někoho jiného kvůli tobě."

"Já se tě o tu práci neprosil!"

Rod se zamyslel. Potřeboval naznačit, že je věc tvrdohlavé pýchy podpořit člověka, který ho porazil. Bylo to tak těžké, i když to měl udělat pro ostatní. Hlavně ale cítil, že podpořit Cowpera a Kilroye je něco jiného.

"Nepostavím se za Kilroye. Grante, já budu tvůj podřízený, protože jsi byl zvolený, ale nebudu podřízený podřízeného."

"Rode, uvažuj! Když ti dá Kilroy nějaký rozkaz, tak to bude můj rozkaz a on ho bude pouze tlumočit."

Rod se postavil.

"Z toho nic nebude."

Cowper se našťavaně zvedl a odkráčel pryč.

Ten večer se poprvé nekonala schůze. Rod se zrovna chystal navštívit Baxterovy, když ho k sobě zavolal Cowper.

"Vyhrál jsi. Jmenoval jsem Roye vrchním lovčím."

"Co?"

"Stal ses Správcem města, nebo Květinovou královnou, nebo cokoliv chceš. Nikdo nejmenoval hlídky na noc, tak sebou hod'."

"Tak moment, nikdy jsem neřekl, že tu práci беру."

"Jasně jsi naznačil, že jediná věc, která ti v tom brání, je Roy."

Tak jo, teď budeš dostávat rozkazy přímo ode mě."

Rod váhal. Cowper se na něj opovržlivě podíval.

"Tak ty nedokážeš spolupracovat, ani když je všechno po tvém?"

"Ne, ale..."

"Žádná 'ale'. Bereš tu práci, nebo ne? A bez vytáček, ano nebo ne?"

"Eh... Ano."

"Dobrá." Cowper se zakabonil. "Skoro jsem si přál, abys to nevezal."

"Tak to jsme dva."

Rod začal rozdělovat hlídky a zjistil, že každý z mladíků, ke kterému se přiblížil, měl pocit, že držel víc hlídek než ostatní. A protože výbor pro vnější bezpečnost neměl žádné záznamy - ani je neměli na čem vést - tak nemohl zjistit, kdo je v právu a kdo se chce ulít.

"A dost," řekl nakonec. "Od zítřka budeme držet hlídky podle abecedy, od předu dozadu. A vyvěsím seznam, i kdybych ho měl vysekat do skály." Začal si uvědomovat, proč je Cowper tak nešťastný bez papíru.

"A proč nehlídá taky tvůj kámo Baxter?"

"Protože má od starosty dva týdny líbánek. A zavří už pusy."

Charlie tě vystřídá, tak si pamatuj, kde spí."

"Myslím, že se ožením. Dva týdny volna by se hodily."

"Vsadím se s tebou pět ku jedné, že se tu nenajde takový blázen, který by si tě vzal. Hlídáš od půlnoci do dvou."

Většina z nich akceptovala nový systém, když zjistili, že je opravdu spravedlivý, jen Peewee Schneider, patnáctiletý nejmladší člen společnosti, trval na svých 'právech' - měl hlídku minulou noc, a tak odmítal vzít další alespoň na tři noci a nikdo ho nedokázal jakkoliv přesvědčit.

Rod řekl Peeweemu, že buď odstojí svoji hlídku, a nebo mu utrhne obě uši, a potom bude muset stejně na hlídku. A dodal, že jestli ještě jednou uslyší Peeweeho, jak používá hrubý jazyk, tak mu vypláchne pusy mýdlem.

Schneider začal poskakovat.

"A kde tady asi chceš najít mýdlo, co?"

"Než nějaké seženu, použiju písek. Řekni to i ostatním, Peewee, žádná neslušná slova v táboře. Budeme se chovat civilizovaně, i kdyby nás to mělo zabít. Od čtyř do šesti a ukaž Kennymu, kde spíš."

Když odcházel, řekl si, že by měli schovávat popel a zvířecí tuk. On sice moc nevěděl, jak se dělá mýdlo, ale možná, že někdo jo ... a mýdlo bylo potřeba k plno věcem, ne jenom k vymývání úst. Rod toužil po pořádné koupeli a chtěl si vyprat věci.

Té noci toho Rod moc nenaspal. Vždycky, když se probudil, tak šel zkontrolovat hlídky a dvakrát ho hlídky samy vzbudily, protože se jim zdálo, že něco chodí kolem tábora. Rod si nebyl jistý, ale jednou se mu zdálo, že vidí dlouhý černý stín, jak prchá do tmy. Zůstal vždycky chvíli vzhůru, připravenou pistolí, kdyby se něco pokusilo přeskočit zeď nebo strážní ohně. Odolával pokušení vystřelit po pohybujících se stínech, ale věděl, že by to bylo plýtvání. Jejich zásoby munice byly příliš malé a cenné, a tak si na stíny prostě museli zvyknout.

Druhý den ráno byl unavený a mrzutý a měl hroznou chuť zalézt do jeskyně a vyspat se. Nespál už od čtyř, protože pravidelně kontroloval Peeweeho. Ale bohužel teď toho měl příliš moc na práci, takže si jen slíbil, že se vyspí později, a místo toho vyhledal Cowpera.

"Potřeboval bych probrat dvě nebo tři věci, Grante."

"Ven s tím."

"Je nějaký důvod, proč dívky nedrží hlídky?" "Co? Nemyslím, že je to moc dobrý nápad."

"Proč ne? To nejsou dívky, které by křičely, když vidí myš."

Každá z nich musela přežít sama alespoň měsíc, než se k nám přidala.

Viděl jsi někdy Caroline v akci?"

"Eh... ne."

"Tak to bys měl. Je to pastva pro oči. V rukách smrt a oči na temeni hlavy. Spal bych výborně, kdybych věděl, že hlídá ona. Kolik tady teď máme mužů?"

"No, teď dvacet sedm, s těmi třemi, co přišli včera."

"Kdo z těch dvaceti sedmi nemá hlídku?"

"Hlídají všichni, ne?"

"A co ty?"

"Počkej. A nepřeháníš to trochu? Já po tobě taky nechci, abys hlídal, ty chodíš a hlídáš je."

"Tak to je o dva méně. Roy Kilroy?"

"Podívej, Rode, měl by ses smířit s tím, že Roy je hlava resortu lovení a jako takový je výjimka. Víš proč - není důvod dělat problémy."

"Já vím, v pořádku. Bob Baxter taky neslouží."

"Příští týden už bude."

"Ale teď je tenhle týden. Výbor snížil počet hlídajících na jednoho; já to vyženu zpět na dva. Kromě toho chci každou noc strážce hlídek. Bude sloužit celou noc, a potom bude spát celý den. A pak nechci, aby měl hlídku několik dní. Vidíš, jak jsem na tom? Potřebuju dvanáct lidí na každou noc, a přitom mám k dispozici méně než dvacet lidí."

Cowper vypadal ustaraně.

"Výbor dospěl k názoru, že nepotřebujeme víc než jednu hlídku."

"Na šibenici s výborem!" Rod si poškrábal jizvy a myslel na stíny v noci. "Chceš, abych to tu dělal, jak myslím, že je to správné, nebo mám nechávat o všem hlasovat?" "No..."

"Jeden člověk se snadno vyleká stínů nebo usne. Minulou noc jsem jednoho musel budit. Neřeknu ti, kdo to byl, vystrašil jsem ho tak, že to už neudělá. Tvrdím, že potřebujeme opravdovou stráž, která bude schopná akce, než se tábor probudí. Ale jestli to chceš po tvém, tak mě propusť a dosad' si sem někoho jiného."

"Ne, ne. Zůstaň, kde jsi, a dělej, co myslíš, že je nezbytné."

"Dobře, zapojuji dívky do hlídek. A taky Boba a Carmen. A taky tebe."

"Co?"

"A mě. A Roye Kilroye. Všechny. Je to jediný způsob, jak předejít tomu, že lidé budou skuhrat a pomlouvat, a je to jediný způsob, jak je přesvědčit, že to myslíme vážně, že je to první povinnost, důležitější než lovení."

Cowper si kousal nehty.

"Vážně si myslíš, že bychom měli držet hlídky, ty a já?"

"Myslím. Posílí to morálku o sedm set procent. A kromě toho, abych tak řekl, se to hodí politicky."

Cowper vzhledl, ale neusmál se. "Přesvědčil jsi mě. Dej mi vědět, kdy budu na řadě."

"Ještě něco. Minulou noc skoro došlo dřevo na oba ohně." "To je tvoje starost. Vezmi si, koho chceš, kdo zrovna neloví nebo nevaří."

"To udělám. Šéfe, tohle byly ty menší starosti; teď to hlavní."

Minulou noc jsem si prohlédl tohle místo. Nelíbí se mi, ne jako stálý tábor. Měli jsme dost štěstí."

"Co? Jak to?"

"Tohle místo se skoro nedá bránit. Na horní straně máme padesátimetrový úsek mezi skálou a vodou. Dole to není špatné, tam máme zapálený oheň na tom nejužším místě. Ale nahoře jsme postavili zeď na necelé půlce. Tím nechráněným prostorem by prošla celá armáda a my tam máme jenom jeden malý ohýnek. Grante, musíme dostavět tu zeď!"

"Dostavíme!"

"Ale měli bychom se opravdu pokusit najít lepší místo. Tohle je přinejlepším provizorium. Než ses toho tady ujal, tak jsem se pokusil najít nějaké lepší místo, ale neměl jsem čas pátrat moc daleko. Byls někdy v Mesa Verde?"

"V Coloradu? Ne."

"Jeskyňní obydlí. Určitě jsi viděl fotky. Možná, že nahoru nebo dolů, spíš dolů, po potoku najdeme nějaké útesy nebo jeskyně, ve kterých bychom mohli ubytovat celou kolonii. Měl bys někoho poslat na dva týdny, nebo tak, aby se pokusili něco najít. Hlásím se jako dobrovolník."

"Možná, ale ty nemůžeš jít, potřebuji tě."

"Za týden budu mít všechno zorganizované tak, že to poběží samo. Bob Baxter mě může zastoupit, všichni ho respektují." Na chvilku se zamyslel. Jimmy? Jackie? "Půjdu s Carol."

"Rode, řekl jsem ti, že tě tady chci. Chystáte se s Caroline vzít?"

"Co? Proč se ptáš?"

"Tak by jsi s ní stejně nemohl jít. Snažíme se tu obnovit kulturní hodnoty."

"Tak moment, Cowpere!"

"Zapomeň na to."

"Eh... no dobře. Ale to nejdůležitější - první na řadě - dostavět tu zeď. Chci, aby na tom pracovali hned všichni."

"Hmmm..." Cowper řekl: "Obávám se, že to nepůjde."

"A proč?"

"Protože dnes budeme stavět dům. Bill Kennedy a Sue Briggsová se dneska večer budou brát."

"Prosím? Nic jsem o tom neslyšel."

"Myslím, že jsi první, kdo o tom ví. Řekli mi to dnes u snídaně."

Rod nebyl moc překvapený, jejich vzájemná náklonnost byla zřejmá.

"Podívej, musejí se brát zrovna dneska? Ta zeď spěchá, Grante, to ti říkám."

"Nebud' tak netrpělivý, Rode. Jednu nebo dvě noci vydržíš s větším ohněm. Pamatuj, lidské hodnoty jsou daleko důležitější než materiální hodnoty."

Pláž kostí

29. červenec - Bill a Sue měli dnes svatbu. Cowper ještě nikdy nevypadal roztomileji. Udělal z toho docela hezký obřad - brečela jsem stejně jako ostatní holky. Kdyby ten člověk uměl tak pracovat jako umí mluvit! Hrál jsem Mendelssohnův Svatební pochod na harmoniku a slzy mi tekly po tváři a celou ji zamokřily - chtěla jsem, aby taková byla Carmenina svatba, ale nemohla jsem odolat tomu být družička. Ženich se zadrhl, když nesl svou ženu přes práh jejich 'domu' - jestli tomu tak mohu říkat - a musel ji pustit a hodit dovnitř před něj. Strop je trochu nízký, proto se zasekl, došly nám kameny a Roddie se hrozně vztekal, když jsme chtěli použít část zdi. Kmotr byl v čele rozebírací čety a oba dva byli rudí v obličejích a křičeli na sebe. Ale Kmotr vycouval, když ho Rod vzal stranou a něco mu řekl. Bill byl na Roda dost našťavaný, ale Bob ho uchlácholil a navrhl, že si domky vymění, a Roddie slíbil Billovi, že mu stěny dostaví, až bude hotová zeď. Což nemusí být tak brzo, jak si myslí - je čím dál těžší sehnat použitelné kameny. Zlámala jsem si všechny nehty, když jsem se snažila vypáčit ty kusy, které se daly použít. Ale souhlasím s Rodem, že bychom zněli dokončit zeď. Spím teď klidněji, když má Rod na starosti hlídku, a budu spát ještě klidněji, až bude zeď (a jehelníček pod ní) hotová. Samozřejmě, že my holky spíme na bezpečném konci, ale kdo by se chtěl vzbudit a zjistit, že nám chybí pár kluků?

I když na druhou stranu, ne že bychom jich měli tak málo, že bychom s nima museli šetřit. Jen ne muž okolo domu, jak říká matka, když chceme, aby vypadal trochu zabydleně.

30. července - Nebudu sem nic psát, když se nic nestane. Kmotr říká něco o tom, že budeme vyrábět papyrus jako Egyptané, ale uvěřím tomu, až to uvidím.

5. srpna - Včera v noci jsem byla velitel hlídek a Rod byl vzhůru prakticky celou noc. Po snídani jsem šla spát, a když jsem se odpoledne vzbudila, Roddie byl na nohou, měl červené oči a pobíhal okolo a ječel, abychom nosili víc kamenů a dřeva. Někdy je to s ním těžké.

9. srpna - Solný liz, který objevila Alice, je mnohem blíž, než ten, co našel Shorty minulý týden, ale zase není tak dobrý.

14. srpna - Jackie se konečně rozhodla, že si vezme Jimmyho, a myslím, že Roda to vyvedlo z míry - ale mně to bylo jasné už před měsícem. Roddie je v tomhle úplně mimo. Už vidím, jak se blíží další Krize zdi a domu a Roddie se rozdvíjí, protože bude chtít, aby měli Jimmy a Jacqueline dům hned, a jediný pořádný kámen v dosahu je zabudovaný ve zdi.

15. srpna - Jimmy a Jackie a Agnes a Curt měli dnes svatbu a byl to překrásný obřad. Throxtónovi bydlí dočasně v Baxterovic domě a Pulvermacherovi v domku pro panenky, v kterém bydlí Kennedyovi.

My zatím rozdělíme jeskyni na dvě manželská apartmá a spíží.

1. září - Ty kořeny, které jsem vykopala, mě neotrávily, tak jsem je udělala dnes k večeři. Krypt z baterií od Thunderbolta - musel to být ten Johannův - byl dost velký na to, abychom v něm uvařili malou porci pro každého. Chutnalo to trochu divně, nejspíš proto, že v něm Agnes vařila mýdlo - ani to mýdlo nebylo moc dobré. Nazvu je brambory, protože tak vypadají, i když chutnají spíš jako pastinák. Je jich tu všude spousta. Zítra se je pokusím uvařit s trávou, masem a solí. Mňam, mňam! A taky je upeču v popelu.

16. září - Chad Ames a Dick Burke se objevili se staženými ocasy; Kmotrovi se jim zželelo a nechal je, aby tu zůstali. Říkali, že Jock McGowan je šílenec. Tomu věřím.

28. září - Philip Schneider dnes umřel při lovu. Roy ho donesl do tábora, ale byl hrozně potřásný a ztratil hodně krve. Byl mrtvý, když dorazili. Roy rezignoval na funkci vedoucího lovu a Kmotr jmenoval Clifffa. Roy je z toho celý špatný, ale nikdo ho neviní. Bůh dal, Bůh vzal. Bůh mu žehnej.

7. října - Rozhodla jsem se, že si vezmu M.

10. října - Zdá se, že to byla chyba - M. si bere Margery Chungovou.

No, jsou to milé děti a jestli se někdy odsud dostaneme, budu ráda, že jsem svobodná, když se chci dostat k Amazonkám. Poznámka: drž si odstup, Caroline. No, zkusím to.

20. října - Carmen????

21. října - Ano.

1. listopadu - No sláva! Jsem nový Správce města. Malá Carol, ta hloupá nešikovná holka. Jenom na několik týdnů, dokud bude Roddie pryč, ale říkejte mi 'pane', když se mnou budete mluvit. Kmotr nechal Roda konečně provést průzkum po proudu řeky, který chtěl Rod udělat. Doprovodil ho hromadou rad a nařízení, kterými se Rod stejně přestane řídit, jakmile zmizí z dohledu - znám ho. Šli dva - Rod si vybral Roye jako společníka. Odešli dnes ráno.

5. listopadu - být Správce města není jenom smetana. Přiju si, aby se už Rod vrátil.

11. listopadu - Kmotr chce, abych zapsala 'Zprávu o artefaktech'!

Mick Mahmud to zatím nosil v hlavě, což mi připadá jako docela dobré místo, ale Kmotr je dost popudlivý od té doby, co Rod odešel.

Tak mu udělám radost - tady to je: 12 náhradních nožů (navíc má každý svůj vlastní) 53 pušek a různých zbraní - ale jen půlka má ještě nějaké náboje 6 Biblí 2 Knihy plamene 1 Korán 1 Kniha Mormonů 1 Oxfordské vydání anglické poezie, vydané k stému výročí 1 ocelový luk a 3 šípy 1 hrnec vyrobený z krytu, kusu plechu a umělé hmoty (má cenu urania, z kterého je vyrobený) z Thunderbolta, který zachránila Jackie.

1 pánev na dušení (Carmenina) 1 balíček karet, chybí srdcová devítka 13 zápalek, hodně zapalovačů, které nefungují, 27 zápalných skel 1 malá ruční sekyrka 565 metrů lana na šplhání, kus byl odříznut na jiné účely 91 háček na ryby (a žádná ryba k jídlu!) 61 kapesních kompasů, některé rozbité 19 hodiněk, které ještě fungují (čtyři přizpůsobené zdejšímu času) 2 kusy voňavého mýdla, které nasýlil Theo 2 krabičky Rychlé konzervace a zbytek opalovacího krému - dalších pár kilo maličkostí, které použijeme, ale nebudu je zapisovat. Mick má paměť jako slon.

Hodně věcí jsme si vyrobili a ještě vyrobíme hrnce, luky, šípy, škrabky na kůži, hmoždíř a paličku z doby kamenné,

takže můžeme drtit semínka, když vám nevadí slupky mezi zubama, a tak dál. Kmotr říká, že Oxfordská poezie je to nejcennější, co máme, a já s tím souhlasím, ale z jiného důvodu. Chce, abych popsala okraje těsnopisem a zachytila všechny znalosti, které máme - všechno, od matematiky po pěstování vepřů. Cliff s tím souhlasí, pokud nebudeme psát přes verše.

Nevím, kde na to najdu čas. Už dlouho jsem nebyla ani venku z osady, od té doby, co Roddie odešel, a spánek znám akorát z doslechu.

13. listopadu - Už jenom dva dny. 'Děkuji ti za úlevu mnohokrát...

' 16. listopadu - Myslím, že nepřijdou včas.

21. listopadu - Dnes jsme konečně přijali ústavu a základní zákony, bylo to první obecní setkání po týdnech. Zabrala dva prázdné listy z Bobovy a Georgiiny Bible. Jestli se o to někdo zajímá, o čemž pochybuji, může se podívat tam.

29. listopadu - Jimmy říká, že Rod je moc tvrdý na to, aby se dal zabít. Doufám, že má pravdu. Proč jsem proboha nepřesvědčila Kmotra násilím, aby mě nechal jít?

15. prosince - Nemá smysl, abychom si dál něco nalhávali.

21. prosince - Throxtónovi, Baxterovi, Grant a já jsme se dnes sešli u Baxterů a Grant přednesl mši za mrtvého. Bob se za oba pomodlil a pak jsme dlouho byli zticha, podle Quakerů. Roddie mi vždy připomínal mého bratra Rickieho, takže jsem soukromě požádala Matku, aby ho opatrovala, a Roye taky Matka má dostatečně velké srdce pro všechny. Grant neudělal žádné veřejné prohlášení; oficiálně jsou 'opozděni'.

25. prosince - Vánoce.

Rod a Roy cestovali rychle a nalehko. Střídali se ve vedení a krytí a každý nesl několik kil nasoleného masa. Kromě zvěřiny už teď znali plno jedlého ovoce, bobulí a ořechů; les byla velká jídelna pro toho, kdo věděl, co hledat. Nenesli žádnou vodu, protože předpokládali, že půjdou celou cestu podél potoka. Ale okolo vody chodili pořád opatrně; kromě ichtyosaura, který občas stáhl do vody pijícího jelena, tam žily ještě krvežíznivé malé rybky. Jejich kousnutí bylo sice malé, ale zdržovaly se v hejnech a dokázaly ohlodat zvíře na kost během několika minut.

Rod byl vyzbrojen oběma noži, Lady Macbeth i Plukovníkem Bowiem. Roy Kilroy měl s sebou svojí Occamovu břitvu a nůž, který si půjčil od Carmen Baxterové. Rod měl okolo pasu omotané lano.

Každý měl zbraň u boku, ale jen pro nejnutnější případ - v každé byly jen tři náboje. Roy ale měl také vzduchovou pistoli Jacqueline Throxtónové se střelami čerstvě napuštěnými jedem. Chtěli s ní lovit, aby ušetřili čas na cestu.

Po třech dnech cestou po proudu narazili na malou jeskyni, ve které bydlela kolonie pěti zoufalých dívek. Společně oslavili setkání a pokračovali dolů po proudu, zatímco dívky se vydaly na druhou stranu, aby našly osadu. Holky jim řekly, že dál po proudu je místo, kde se dá potok přebrodit. Našli to místo, byly to široké mělčiny s přirozeným kamenným přechodem... Dva dny strávili na protějším břehu, pak se zase přebroдили zpátky.

Do sedmého rána nenašli jinou jeskyni než tu, v které bydlely dívky. Rod řekl Royovi: "Dnes to je týden. Grant říkal, že se máme vrátit do dvou týdnů."

"To říkal. Ano."

"Žádné výsledky."

"Ne. Žádné."

"Měli bychom vyrazit zpět."

Roy neodpověděl. Rod pichlavě řekl: "Co si o tom myslíš?"

Kilroy ležel na zádech a pozoroval zdejší obdobu mravence.

Vypadalo to, že se mu nechce dělat nic jiného. Nakonec odpověděl: "Rode, ty jsi tady šéf. Po proudu, proti proudu - jenom mi řekni."

"No tak, prober se."

"Na druhou stranu, šťoural, jako třeba Shorty, by mohl zpochybnit Grantovo právo nám nařídít, kdy se máme vrátit. Pravděpodobně by řekl něco o 'svobodném občanovi' a 'svrchované autonomii'."

"No... Mohli bychom to prodloužit přinejmenším o den. Nepůjdeme přece zpátky po stejném břehu."

"Rozhodně. No, kdybych byl vůdce výpravy - ale já nejsem."

"Přestaň s těmi prázdnými řečmi! Ptal jsem se tě na radu."

"Dobře. Myslím, že jsme tady proto, abychom našli jeskyni, ne abychom dodržovali rozvrh."

Rod se přestal mračit. "Vstávej, vyrážíme." Pokračovali po proudu.

Krajina se změnila ze zalesněného údolí na kaňon. Jak se tok říčky zakusoval do plošiny, zvěř se vyskytovala méně častěji, a tak museli sníst kus jejich nasoleného masa. O dva dny později došli k prvnímu ze řady útesů, které byly před tisíci lety vymlety do zákrutů a kapes.

"To vypadá dobře."

"Ano," souhlasil Roy a rozhlédl se okolo. "A níž to bude možná ještě lepší."

"Snad." Pokračovali dál.

Mezitím se proud rozšířil a jeskyni vystřídala široká savana.

Stromy rostly jen na březích říčky. Rod začíchal.

"Cítím sůl."

"To jo. Někde tady je oceán."

"Nemyslím." Pokračovali dál.

Vyhýbali se vysoké trávě a drželi se pořád poblíž stromů. Kolonisté zaregistrovali víc než tucet šelem, které mohli člověka ohrozit, od stvoření podobnému lvu, které ovšem bylo dvakrát tak velké než největší pozemský lev, až k zlomyslnému malému šupinatému zvířeti, které, když jste na ně narazili, mohlo být nebezpečné. Všeobecně považovali tu lví příšeru za "stobora", před kterým byli varováni, přestože menšina tak chtěla říkat jednomu menšímu, rychlému a

Istivému masožravci, který spíš napadal člověka.

Jeden masožravec neměl tu čest být považován za nebezpečného.

Nebyl o moc větší než samec zajíce, měl přerostlou hlavu, velké čelisti, přední nohy delší než zadní a žádný ocas. Říkalo se mu 'Hloupý Jack', protože měl hloupý psí výraz a když utíkal, tak se pohyboval pomalu a neohrabaně. Živil se čekáním na hlodavce v jejich polních norách. Jeho kůže se dala snadno vyčinit a byl z ní dobrý vak na vodu.

Na takovýchto travnatých pláních jich byla spousta.

Spali v lesíku u vody. Rod řekl: "Mám vyplýtvat sirku, nebo to zkusit tím těžším způsobem?"

"Jak se ti chce. Zabiju něco k večeři."

"Dávej si pozor. Nechoď do trávy."

"Půjdu podél kraje. Říkají mi Opatrný Kilroy. Rod spočítal své tři sirky; doufal, že budou čtyři, pak začal rozdělovat oheň třením.

Zrovna se mu to povedlo, i přes potíže s mokřým mechem, když se Roy vrátil a položil na zem mrtvé zvíře.

"Stalo se něco divného."

Ta mrtvola byla Hloupý Jack; Rod se na něj znechuceně podíval.

"To jsi nenašel nic lepšího? Chutnají jak petrolej."

"Počkej, až ti to řeknu. Já jsem ho nelovil, on lovil mě."

"Nekecej !"

"Vážně. Musel jsem ho zabít, aby mi přestal chňapat po kotnících.

Tak jsem ho přinesl."

Rod se podíval na to malé stvoření.

"O ničem takovém jsem nikdy neslyšel. Zřejmě měl šílenství v rodině."

"Asi." Roy ho začal stahovat.

Příští ráno došli k moři, ke skelné hladině bez přílivu a bez vln.

Bylo velmi slané a sůl pokrývala pobřeží. Došli k závěru, že to je mrtvé moře, ne opravdový oceán. Ale jejich pozornost nepřitahovala voda.

Na celém pobřeží, kam až dohlédli, ležely milióny a milióny vybělených kostí. Rod zíral. "Kde se tu všechny vzaly?"

Roy tiše hvízdnut. "To mě tedy podrž. Kdybychom je prodávali po pěti centech za krychlovou tunu, byli bychom milionáři."

"Myslíš miliardáři."

"To je jedno."

Kráčeli po pláži, přestali být pozorni a ohromeně se dívali. Byly tam staré kosti, popraskané sluncem, nové s chrupavkami, velké kosti antilop, které kolonisté nikdy nelovili, tenké kosti malých jelínků.

Nepočítané množství kostí různých druhů. Ale nebyly tam žádné zdechliny.

Prošli několik kilometrů pobřeží, ohromení tou záhadou. Když se vydali zpět, věděli, že nemíří jen do tábora, ale také domů. Dál už jít nemohli.

Když šli po proudu, nezkoumali jeskyně. Rod se rozhodl, že to napraví na zpáteční cestě. Chtěli se aspoň pokusit najít vhodné místo pro kolonii, takové místo, kde bude dost zvířete, vody a hlavně přístřeší a snadná obrana.

Procházeli řadou klenutých galerií vymodelovaných v pískovci vodou. Okraj nejnižší terasy byl asi šest nebo sedm metrů nad svažující se půdou. Kaňon v těchto místech klesal dost prudce; Rod si dokázal představit kanál, který by přiváděl čerstvou vodu přímo do jeskyní...

ne ihned, samozřejmě, ale až poté, co by vynalezli potřebné nářadí a vyřešili problémy. Jednou, jednou - ale mezitím je tady spousta místa pro kolonii, obydlí, které se chrání takřka samo. A navíc chráněné před deštěm.

Roy byl lepší alpinista; pomalu šplhal nahoru, přilepený ke kamenu, a když vylezl nahoru a přehoupl se přes okraj útesu, hodil lano Rodovi. Rod se vyšplhal nahoru, přehodil ruku přes okraj, vyškrábal se na kolena a postavil se.

Výdechl: "No teda!"

"Proto jsem byl zticha," řekl Roy. "Myslel jsem, že bys řekl, že jsem blázen."

"Myslím, že jsme oba blázni."

Rod se rozhlížel. Zezdola nebylo vidět, že na útesu je terasa nad terasou skalních příbytků.

Nebyly obydlené a rozhodně nikdy nebyly obývané lidmi. Otvory byly totiž nízké, asi po kolena, a ani ramena by se jimi neprotáhla.

Ale bylo zřejmé, že to jsou příbytky, ne pouhé vodou vymleté útvary.

Byly zde série pokojů, postavených v šesti řadách na sobě od podlahy ke stropu. Materiál, z kterého byly postaveny, byl beton z vyschlého bláta, kůže a dřeva.

Nic nenapovídalo, co je postavilo. Roy strčil hlavu do jednoho z nich. Rod zakřičel: "Hej! Nedělej to."

"Proč ne? Je to opuštěné."

"Nevíš, co může být uvnitř. Hadi, třeba."

"Tady nežijou hadi. Nikdo je tady neviděl."

"Ne... Ale dej si pozor."

"Škoda, že nemáme baterku."

"Škoda, že nemám osm krásných tanečnic a Cadillac. Bud' opatrný. Nechci jít domů sám."

Obědvali na galerii a přemýšleli o ní.

"Určitě byli inteligentní," prohlásil Roy. "Třeba jsou někde jinde. Třeba jsou teď opravdu civilizovaní - tohle vypadá jako starobylé zříceniny."

"Nemuseli být inteligentní," přel se Rod, "včely si staví složitější obydlí."

"Včely nekombinují dřevo a bláto způsobem, jakým to dělali tito lidé. Podívej se na ten práh."

"Ptáci to tak dělají. Připouštím, že měli ptačí inteligenci, nic víc."

"Rode, ty pomíjíš fakta."

"Kde jsou nějaké předměty, co vyrobili? Ukaž mi popelník, na kterém je napsáno 'Made in Jersey City'."

"Možná bych nějaký našel, kdybys nebyl tak ustrašený."

"Všeho dočasu. Fakt je, že oni považovali tohle místo za bezpečné, takže tu můžeme žít i my."

"Možná. Co je vyhubilo? Nebo proč odešli?"

Po obědě prozkoumali ještě dvě galerie a našli další obydlí.

Osadníci vytvořili podle všeho velkou komunitu. Čtvrtá galerie, kterou prohlíželi, byla prázdná a jen v rohu bylo jedno rozestavěné hnízdo.

Rod ji prohlédl.

"Můžeme se přestěhovat do téhle. Možná není nejlepší, ale můžeme tady bydlet, dokud nenajdeme větší."

"Jdeme zpátky?"

"Jo, ráno. Tady se dá dobře přespat a zítra můžeme jít od nevidím do nevidím - to by mě zajímalo, co to je tamhle nahore."

Rod se díval na plošinu, vystavěnou uvnitř hlavní haly.

Roy se tam zadíval. "Hned ti řeknu."

"To je dobrý. Je to skoro kolmo nahoru. K takovým místům si postavíme žebříky."

"Moje matka byla jako moucha a otec jako kamzík. Dívej se."

Útes nebyl o moc výš než jeho hlava. Roy přehodil ruku přes okraj - a najednou se ulomil kus skály. Nespadl moc daleko.

Rod k němu přiběhl. "Jsi v pořádku?"

Roy nadával: "Myslím, že ano," a začal vstávat. Zasykl bolestí.

"Co se děje?"

"Moje pravá noha. Myslím... Au! Myslím, že je zlomená."

Rod zlomeninu prohmatal a pak šel useknout dlahy. Přivázal je kouskem lana, které měl Roy (většinu použil jako žebřík), a vycpal je listy. Byla to jednoduchá zlomenina lýtkové kosti bez rizika infekce.

Celou dobu se hádali.

"Samozřejmě, že půjdeš," říkal Roy. "Nech mi tu nějakou zvěřinu a všechno solené maso. A vymysli, jak mi tady nechat vodu."

"Abych přišel zpátky a našel tady tvoje ohlodané kosti?"

"Ale vůbec ne. Nic mě nemůže dostat. Když si pospíšíš, budeš doma za tři dny."

"Za čtyři nebo spíš pět. Šest dnů potrvá, než sem dojde záchranná skupina. A copak chceš, aby tě zpátky nesli na nosítkách? Jak by se ti líbilo být bezmocný, kdyby na nás zaútočil stobor?"

"Ale já bych nešel zpět. Naše kolonie se bude stěhovat sem."

"Myslíš? Jedenáct dní, spíš dvanáct - Royi, ty sis nenatloukl jenom nohu, ty ses praštil taky do hlavy."

Zůstali v galerii a Royova noha se hojila. Nebylo to těžké nebo složité zranění, jenom jeho léčba byla zdlouhavá. Rod by rád prozkoumal okolní jeskyně, ale když byl poprvé pryč delší dobu, než Roy předpokládal, našel svého pacienta téměř hysterického. Roy popustil uzdu představitivosti a už viděl Roda mrtvého a sebe, jak bezmocně umírá hladu a žízní.

Od té doby ho Rod nechával samotného, jenom když šel pro vodu a jídlo. Galerie byla úplně bezpečná: nebylo třeba držet hlídky a oheň potřebovali jen na vaření. Počasí bylo teplejší a přestaly pravidelné denní přeháňky.

Probrali úplně všechno, od děvčat až po potřeby kolonie - co způsobilo tu poruchu, kvůli které tady uvázli, co by si dali k jídlu, kdyby mohli mít, co by chtěli, a pak znovu holky. Nemluvili o tom, že by mohli být zachráněni, brali jako samozřejmost, že tu jsou navždy.

Většinu času prospali a nedělali nic, jako zvířata.

Roy chtěl vyrazit zpět hned, jak mu Rod sundal dlahy, ale netrvalo mu to ani vteřinu, než zjistil, že zapomněl chodit.

Celé dny cvičil a pak se naštvál, když Rod trval na tom, že ještě nemůže vyrazit.

Nahromaděný vztek ze zranění vyústil v jedinou hádku, kterou za celou dobu měli.

Rod se taky rozčílil, hodil mu lano a křičel: "No prosím! Ukaž, jak daleko dokážeš dojít na tý chromý noze!"

O pět minut později uvazoval Rod smyčku bledému a třesoucímu se Royovi kolem pasu a vytahoval ho nahoru na skálu. Deset dní cvičili Royovy svaly a potom vyrazili.

Shorty Dumont byl první, na koho narazili, když docházeli k osadě. Zíral na ně vyděšeně a s otevřenou pusou, pak jim běžel naproti a zase zpět do tábora, aby ostatní připravil.

"Hej, všichni! Jsou zpátky!"

Když to Caroline uslyšela, velkými skoky předběhla ostatní a oba je objímala a líbala.

"Ahoj, Carol," řekl Rod, "proč tak vyvádíš?"

"Roddie, ty ošklivý, ošklivý kluku!"

12

"To nepůjde, Rode"

Uprostřed oslav měl Rod čas zaregistrovat plno změn. Bylo tu víc než dvanáct nových stavení včetně dvou jakoby

kůlen z bambusu a bláta. Jedna nová chatrč byla z cihel, vysušených na slunci, a měla okna. Tam, kde býval oheň na vaření, byl gril a nad ním trouba. Blízko ní vytékal z bambusové roury pramínek vody. Protékal skrz hrubě vydělanou kůži do kamenné mísy a odtud do potoka... nevěděl, jestli má být potěšený, nebo se zlobit, že mu ukradli jeho nápad. Dojmy byly útržkovité, protože jejich triumfální příchod byl přerušován objetími, polibky, plácáním po zádech, při kterém praskaly kosti, a nekonečným proudem otázek.

"Ne, ne, žádný problém - jenom Roy se zbláznil a zlomil si nohu... ano, jistě, našli jsme, co jsme hledali; počkejte, až to uvidíte... ne... ano... Jackie!... Ahoj, Bobe! - já tě taky rád vidím, chlapče! Kde je Carmen?... Ahoj, Grante!"

Cowper se usmíval od ucha k uchu, bílé zuby mezi vousy. Rod si překvapeně všiml, že vypadá staře sakra, vždyť mu je tak dvacet dva, nejvíc dvacet tři. Jak přišel k těm vráskám?

"Rode, kamaráde! Nevím, jestli vás mám zavítat nebo ověřit vavřínem."

"No, zdrželi jsme se."

"Vypadá to tak. No, to je radosti nad zbloudilými ovečkami."

Pojďte nahoru do radnice."

"Do čeho?"

Cowper se zatvářil nesměle.

"Oni tomu tak říkají, tak já taky. Zní to líp než č. 10 Downing Street, jak tomu říkali na začátku. Je to jen chata, ve které spím - nepatří mi," dodal. "Až zvolí někoho jiného, budu bydlet se starými mládenci."

Grant je vedl k malé stavbě stranou od ostatních a čelem k ohňům na vaření. Nebyla tu zeď.

Rodovi najednou došlo, co bylo divného na horním konci osady; zeď byla úplně pryč a místo ní tam byla barikáda z trnitých keřů.

Otevřel pus, aby pronesl nějakou hrubou poznámku - pak si uvědomil, že to je jedno. Proč vyvolávat hádku, když se budou stěhovat do kaňonu Domorodců? Už nebudou potřebovat zdi; budou spát vysoko s vytaženými žebříky. Začal mluvit o něčem jiném.

"Grante, jak jste proboha dostali vnitřek z toho bambusu?"

"Co? To je jednoduché. Přivážeš nůž kůži k tenčímu bambusu a pak už jen dlabeš. Je to jen otázka trpělivosti. Waxie na to přišel."

Ale to jsi ještě nic neviděl. Budeme mít železo."

"Co?"

"Máme rudu, teď experimentujeme. Ale moc si přeju, abychom našli ložisko uhlí. Řekni, asi jste žádné neviděli, že?"

Večeře byla slavnostní, jako luau, havajský svátek, byla to oslava, před kterou svatby bledly. Rod dostal jídlo na opravdovém talíři - neglazurovaném, křivém, neuhlazeném, ale byl to talíř. Když vytahoval Plukovníka Bowieho, Margery Chungová Kinská mu podala dřevěnou lžici.

"Nemáme jich dost, aby je měli všichni, ale zvláštní hosté mají dnes večer tu čest."

Rod se na lžici zvědavě podíval. Bylo to zvláštní držet ji v ruce.

Večeře se skládala z vařené zeleniny, nějakých kořenů, které neznal, a správně upečené kýty, nakrájené na tenké plátky.

Roy a Rod dostali malé nekynuté pečivo jako tortilla. Nikdo jiný je neměl, ale Rod usoudil, že bude slušné, když se o tom nezmíní. Místo toho se rozplýval nad tím, že zase jí chléb.

Margery se usmála.

"Jednou budeme mít spoustu chleba. Možná příští rok."

Jako dezert bylo malé kyselé ovoce a hladké ovoce bez chuti, které připomínalo trpasličí banán se semínky. Rod jedl příliš mnoho.

Grant utišil společnost a oznámil, že požádá cestovatele, aby vyprávěli, co zažili.

"Ať to řeknou najednou, pak to nebudou muset vyprávět sedmdesátkrát."

Povídej, Rode. Ukaž se."

"Eh. nechte mluvit Roye. Umí to líp než já."

"Střídějte se. Až se unavíš, začne mluvit Roy."

Vyprávěli všechno, navzájem se přerušovali a doplňovali. Kolonisté byli ohromeni pláží s miliardami kostí a ještě víc se zajímali o zříceniny obyvatel galerií.

"Rod a já se pořád přeme," povídal jim Roy, "já tvrdím, že to byla civilizace. On říká, že to mohl být jen instinkt."

Přeskakuje mu z horka. Ti obyvatelé byli inteligentní. Ne lidé, ale inteligentní."

"Ale kde jsou tedy nyní?"

Roy pokrčil rameny.

"Kde jsou Selenité? Co se stalo s Mithrany?"

"Roy je romantik," namítal Rod. "Ale budete si moci vytvořit vlastní úsudek, až se tam dostaneme."

"To je pravda, Rode," souhlasil Roy.

"To je asi tak všechno. Zbytek času zabralo čekání, až se Royovi zahojí noha. Ale tím se dostáváme k hlavnímu bodu."

Jak rychle se můžeme přestěhovat? Grante, je nějaký důvod, proč bychom nemohli vyrazit hned? Neměli bychom zítra strhnout tábor a vyrazit?

Přemýšlel jsem o tom - o tom, jak se přesunout - a za úsvitu bych poslal napřed průzkumnou skupinu. Roy nebo já ji povedeme. Půjdeme den po proudu, vybereme místo, rozděláme oheň, ulovíme něco a uvaříme, než dorazí zbytek. To samé uděláme další den. Myslím, že v jeskyních budeme pohodlně a bezpečně za pět dní."

"Dibs se hlásí do předvoje!"

"Já taky" Ozvaly se další výkřiky, ale Rod si nemohl pomoci - připadalo mu, že jejich reakce nebyla taková, jakou očekával. Jimmy se jako dobrovolník nehlásil a Caroline vypadala zamyšleně. Baxterovi nebyli vidět, protože seděli ve

stínu.

Otočil se ke Cowperovi.

"Tak co, Grante? Máš lepší nápad?"

"Rode," řekl Grant pomalu, "tvůj plán je dobrý... Ale na něco jsi zapomněl."

"Ano?"

"Z čeho usuzuješ, že se budeme stěhovat?"

"Cože? Ale vždyť proto jsme byli posláni hledat místo! Abychom našli lepší domov. Našli jsme ho - ty jskyně se dají ubránit proti armádě. Co je v tom za háček? Samozřejmě, že se budeme stěhovat!"

Cowper si prohlížel své nehty.

"Rode, neuraž se. Já nevím proč a pochybuji, že ostatní ano.

Neříkám, že místo, které jste s Royem našli, není dobré. Možná, že je lepší než tohle místo - než bývalo tohle místo. Ale vede se nám tady dobře - a vložili jsme sem plno času a úsilí. Proč se stěhovat?"

"Vždyť to říkám. Jskyně jsou bezpečné, úplně bezpečné. Tohle místo je otevřené... Je nebezpečné."

"Možná. Rode, za celou dobu, co tu jsme, nebyl nikdo uvnitř tábora zraněn. Budeme o tom hlasovat, ale nemůžeš po nás chtít, abychom opustili naše domovy a vše, co jsme udělali, kvůli tomu, abychom se vyhnuli nebezpečí, které je možná domnělé."

"Domnělé? Myslíš si, že stobor nedokáže přeskočit tu chatrnou barikádu?" podotkl Rod.

"Myslím, že by se stoborovi zabodaly kůly do břicha, kdyby se to pokusil přeskočit," odpověděl Grant rozvážně. "Ta 'chatrná barikáda' je vysoce účinná obrana. Podívej se lépe ráno."

"V jskyních bychom ji nepotřebovali. Nepotřebovali bychom noční hlídky. Sakra, nepotřebovali bychom domy. Ty jskyně jsou lepší než nejlepší domy tady!"

"Asi ano, Rode. Ale neviděl jsi, co všechno jsme tady udělali, kolik bychom toho museli opustit. Rozhlédni se tu za dne a pak mluv."

"No... Ne, Grante, jde tu o jediné: jskyně jsou bezpečné; tohle místo ne. Hlasujme."

"Teď se zklidni. Tohle není obecní schůze. Je to oslava na tvou počest. Nepokaž ji."

"No... Je mi to líto. Ale jsme tu všichni, hlasujme."

"Ne." Cowper se postavil. "Obecní schůze bude jako vždy v pátek. Dobrou noc, Rode. Dobrou noc, Royi. Jsme hrozně rádi, že jste zpátky. Dobrou noc, všichni."

Společnost se postupně rozpadala. Jen několik mladších chlapců chtělo diskutovat o navrženém stěhování. Bob Baxter přišel k Rodovi, položil mu ruku na rameno a řekl: "Uvidíme se ráno, Rode. Dobrou." Odešel dřív, než se Rod stačil otočit od chlapce, s kterým mluvil.

Jimmy Throton zůstal, stejně tak Caroline. Rod se ho zeptal: "Jimmy? Na které straně jsi?"

"Já? Znáš mě, partnere. Podívej, poslal jsem Jackie do postele, necítila se dobře. Ale řekla mi, abych ti vyřídil, že jsme vždycky na sto procent s tebou."

"Díky. Cítím se lépe."

"Uvidíme se ráno? Chci ještě zkontrolovat Jackie."

"Jistě. Spěte dobře."

Nakonec zbyl sám s Caroline.

"Roddie? Chceš se mnou zkontrolovat strážce? Zítřej už to budeš dělat ty, ale říkali jsme si, že bys mohl mít jednu noc bez starostí."

"Moment. Carol... Chováš se divně."

"Já? Proč, Roddie?"

"No, možná ne. Co si myslíš o stěhování? Nevložila ses do debaty."

Odvrátila pohled. "Roddie," řekla, "kdyby záleželo jen na mně, začala bych se zítra stěhovat. Byla bych v první skupině."

"Výborně! Co se stalo s těmi lidmi? Grant je odradil, ale já nevím proč." Podrbal se na hlavě. "Mám sto chutí vytvořit svou vlastní skupinu - ty, já, Jimmy a Jack, Baxterovi, Roy, těch pár, co chtělo jít dnes večer a kdokoliv s trochou rozumu."

Povzddechla si. "To nepůjde, Rode."

"Cože? Proč ne?"

"Já půjdu. Několik těch mladíků taky, pro zábavu. Jimmy a Jackie taky, když na tom budeš trvat.. ale odřeknou to, když jim to ulehčíš. Baxterovi by neměli chodit a pochybuji, že by to Bob dovolil.

Carmen opravdu nemůže na takovou cestu."

13

Nezabítený

Nikdy se o tom nehlasovalo. Rod věděl už dlouho před pátkem, jak by hlasování dopadlo - asi tak padesát proti, poloviční množství pro a jeho přátelé by hlasovali pro spíš z loajality než z přesvědčení., nebo možná proti němu, když by na to přišlo.

V soukromí žádost stáhl.

"Grante, dostal jsi mě. I Roy drží s tebou. Ale můžeš je přesvědčit."

"Pochybuji, Rode. Ty nevidíš, že jsme tu již zapustili kořeny."

Možná, že jsi našel lepší místo.. ale na změnu je příliš pozdě. Koneckonců, tohle místo jsi vybral ty sám."

"Ne docela, to - no, prostě se to tak nějak vyvrátilo."

"Hodně věcí se tak nějak vyvrátilo. A ty jsi pomohl těm nejlepším."

"To se právě snažím dělat! Grante, připouštím, že stěhování je náročné, ale můžeme to zvládnout. Budeme po cestě pohodlně zastavovat a naše největší tahouny pošleme zpátky pro věci, které tu nechceme nechat. Sakra, můžeme odnést člověka na nosítkách, kdybychom museli - když postavíme dostatek stráží."

"Jestli to město odhlasuje, jsem pro. Ale nebudu se je snažit přemlouvat. Podívej, Rode, ty máš utkvělou představu, že tohle místo je nebezpečně otevřené. Ale nestojí za tebou fakta. A na druhou stranu se podívej, co všechno tu máme. Tekoucí vodu, skládku, pohodlné obydlí, které vyhovuje podnebí. Sůl - je tam dole sůl?"

"Nehledali jsme ji - ale dá se jednoduše přinést z pobřeží."

"Ale tady to máme blíž. Máme tu naději, že najdeme kovy."

Ještě jsi neviděl rudnou žílu, že ne? Každým dnem jsme lépe vybavení; životní standard se zvyšuje. Je to kolonie, za kterou se nikdo nemusí stydět, a vytvořili jsme ji holýma rukama; a nikdo to po nás nechtěl. Proč zahodit to, co jsme získali, a přestěhovat se do jeskyní jako divoši?"

Rod vzdychl. "Grante, potok se může v době dešťů rozvodnit - bez ohledu na chabou obranu."

"To se mi nezdá, ale uvidíme, jestli to tak je. Teď nastává doba sucha. Takže si o tom můžeme promluvit za pár měsíců."

Rod se vzdal. Odmítl stát se znovu 'Správcem města' a nezůstala jím ani Caroline, když se Rod vzdal. Jmenován byl Bill Kennedy a Rod začal pracovat pod Cliffovým vedením jako lovec, spal pod velkým přístřeším se starými mládenci a střídal se s ostatními v nočních hlídkách. Hlídky se skládaly z jednoho muže, který měl udržovat oheň. Mluvílo se o tom, že v noci se nebudou ohně udržovat, protože bylo stále těžší shánět palivo. Většina se zdála spokojená s hradbou z trnitých keřů.

Rod byl zticha a v noci byl ve střehu.

Zvěře bylo pořád dost, ale začala být bázlivá. Jeleni už nechodili cestičkou, kterou chodili v období dešťů: museli je hledat a pak nahánět. Vypadalo to, že masožravci jsou vzácnější. Ale první opravdová známka zvláštních sezónních zvyků zdejší fauny se objevila u velmi malé šelmy. Mick Mahmud se vrátil do tábora s ošklivě pokousaným kotníkem; Bob Baxter ho ošetřil a ptal se, jak se to stalo.

"Nebudeš mi věřit."

"Zkus to."

"No, byl to jenom Hloupý Jack. Samozřejmě jsem si ho nevšímal."

Další věc, kterou si pamatuju, je, jak ležím na zemi a snažím se ho setřást. Takhle mě pokousal, než jsem stačil vytáhnout nůž. Musel jsem mu uříznout čelisti, aby povolily."

"Máš štěstí, že jsi nevykrvácel."

Když Rad slyšel, co se Mickovi stalo, řekl to hned Rayovi.

Měli už jednu špatnou zkušenost s agresivním Hloupým Jackem, takže to Roy nebral na lehkou váhu. Požádal Cliffa, aby varoval ostatní; zdálo se, že začínají být nebezpeční.

O tři dny později začala migrace zvířat.

Nejdřív to byl jen pohyb, který se zdál bezcílný, až na to, že směřoval po proudu. Zvířata už dlouho nechodila k vodě do údolí a objevovala se tam jen zřídka; teď do něj začali proudit jeleni, zastavovali se o plot a škrábali se ven. A nebyly to jen antilopy. ale také ptáci bez křídel, hlodavci, norníci, druhy, které člověk nedokázal pojmenovat, všichni se spojili v migraci. Jeden z těch obrovských lvovitých tvorů. kterým říkali stobor, se přiblížil k ohradě za bílého dne, prohlédl si ji, švihnut ocasem, pak se vyškrábal po útesu a pokračoval po proudu dolů.

Cliff odvolal lovecké skupiny; nebylo třeba lovit, když jim zvěř přicházela rovnou do tábora.

Rod byl tu noc víc nervózní než kdy jindy. Vstal od grilu a přišel k Jimmymu a Jacqueline.

"Co se tu děje? Je to strašidelné."

Jimmy trhnul rameny.

"Cítím to. Asi to je tím, jak se ta zvířata divně chovají. Hele, slyšel jsi, že zabili Hloupého Jacka uvnitř tábora?"

"Už vím, co to je," řekla zničehonic Jacqueline. "Žádná 'Opera'."

'Opera' říkal Jimmy ještěrkám. které vydávaly ty příšerné zvuky, co tak hrozně vyděsily Roda první noc. Každou noc po setmění začal jejich koncert. Rod si jich už dávno nevšímal, asi jako si člověk zvykne na cikády. Vědomě je neslyšel už týdny.

Teď však nezačaly včas bédovat, a to ho rozčilovalo. Nesměle se usmál.

"To je ono, Jackie. Zvláštní, jak si člověk na něco zvykne."

Myslíš, že stávkují?"

"Spíš úmrtí v rodině," odpověděl Jimmy. "Zítra už budou zase v pořádku."

Rod nemohl usnout. Když noční hlídka vyhlásila poplach, byl úplně při smyslech a rychle vyběhl z ubytovny. V ruce držel Plukovníka Bowieho.

"Co se děje?"

Na hlídce byl Arthur Nielsen.

"Teď už je to dobrý," odpověděl nervózně. "Velký býk prorazil plot. A tohle se dostalo dovnitř." Ukázal na zdechlinu, byl to Hloupý Jack.

"Krvácíš."

"To je jen škrábnutí."

Ostatní se okolo shromáždili. Cowper se protlačil, obhlédl situaci a řekl: "Waxie, postav hlídku k té trhlíně. Bille... Kde je Bill? Bille, ať hlídá ještě někdo. A tu trhlínu opravíme hned za úsvitu."

Na východě už nebe šedlo. Margery navrhla: "Můžeme zůstat vzhůru a nasnídat se. Rozdělám oheň." Odešla. Rod se díval skrz poškozenou barikádu. Na vzdálené straně stál velký jelen a viselo na něm nejméně šest Hloupých Jacků. Cliff stál u Roda a zeptal se: "Tušíš, co na ně platí?"

"Jenom pistole."

"Nemůžeme na ně plýtvat střelivem."

"Ne."

Rod o tom uvažoval a pak vytáhl z hromady bambusových holí na stavby jednu, která byla asi o hlavu menší než on. Posadil se a ke konci tyče přivázal kůži Lady Macbeth, čímž vytvořil hrubý oštěp.

Caroline si k němu přisedla.

"Co to děláš?"

"Vyrábím zabiják na Jacky."

Pozorovala ho. "Taky si jeden udělám," řekla najednou a vyskočila.

Když se rozednilo, zvířata prchala po proudu jako před lesním ohněm. Potok byl částečně vyschlý a na jeho břehu se vytvořila malá pláž. Rozšířili trnitou ohradu až k vodě, ale podrážděná zvířata protrhla tuhle slabou zábranu a utíkala podél vody okolo tábora.

Po tomto zbytečném úsilí se je už nesnažili odvrátit. Zvířata skákala i do vody; musela někudy projít a pláž mezi vodou a původním břehem fungovala jako ventil. Díky tomu barikáda nepadla pod tím množstvím. Nejmenší zvířata prošla ohradou, běžela přes tábor a vůbec si lidí nevšímala.

Rod zůstal u barikády a jedl vestoje. Od rozbřesku zabil šest Jacků, Caroline jich zabila ještě víc. Ostatní si také vyráběli primitivní oštěpy. Hloupí Jackové nepronikali přes ohradu ve velkém množství: většina honila zvířata po cestě okolo tábora. Ti, kteří se dovnitř dostali, byli zabiti.

Cowper a Kennedy si prohlíželi barikádu a zastavili se u Roda; vypadali ustaraně.

"Rode," řekl Grant. "jak dlouho to bude trvat?"

"Jak to mám vědět? Než dojdou zvířata. Vypadá to jako - támhle, Shorty - vypadá to, jakoby Jackové hnali ostatní, ale nemyslím si to. Spíš si myslím, že se všichni zbláznili."

"Ale proč?"

"Já nevím. Ale myslím, že vím, kde se vzaly všechny ty kosti na pláži u moře. Ale neptej se mě proč. Co způsobuje například nálety kobylek? Za tebou! Skoč!"

Kennedy vyrazil, Rod Jacka dorazil a pokračovali v rozhovoru.

"Ať je někdo hodí do vody, Bille, než začnou páchnout. Podívej, Grante, zatím jsme v pořádku, ale vím, co bych udělal."

"Co? Přestěhoval se do tvých jeskyní? Rode, měl jsi pravdu - ale teď už je pozdě."

"Ne, ne. To je jako plakat nad rozlitym mlékem: na to zapomeň."

Co mě děsí, jsou tyhle malé zlé potvory. Už nejsou hloupí; jsou pěkně rychlí a ohavní... a dokážou se protáhnout přes plot. Teď se nimi vypořádáme - ale co v noci? Musíme rozdělávat velké ohně uvnitř ohrady podél břehu. Jedině přes oheň se nedostanou - doufám."

"Na to budeme potřebovat spoustu dřeva." Grant se podíval skrz barikádu a otrásl se.

"To tedy ano. Ale vydržíme tak přes noc. Podívej, dej mi šest mužů a sekyru. Já je povedu."

Kennedy zavrtěl hlavou. "To je moje práce."

"Ne, Bille," řekl pevně Cowper. "Já to povedu. Ty tu zůstaň a hlídej město."

Než den uběhl, Cowper vypravil dvě skupiny a Rod a Bill vedl každý jednu. Snažili se najít mezery mezi proudem zvířat, ale Billova skupina byla chycena nahoře na útesu, kde káceli dřevo a házeli ho dolů před jeskyni. Byli uvězněni na stromech dvě hodiny. Malé údolí bylo vyčištěno od dřeva už před měsíci; museli chodit do lesa, aby přinesli dřevo, které by hořelo.

Cliff Pawley, který byl vedoucí lovu a vedl pátou skupinu pozdě odpoledne, zlomil topůrko od sekyrky. Vrátili se s tím, co dokázali useknout noži. Zatímco byli pryč, jeden z těch obrovských býků, kterým říkali bizoni, spadnul z útesu do tábora a zlomil si vaz.

Viseli na něm čtyři Hloupí Jackové. Dali se snadno zabít, protože se nechtěli pustit.

Jimmy a Rod hlídali barikádu s oštěpy. Jimmy se podíval dozadu, kde dívky odstraňovaly zdechliny.

"Rode," řekl zamyšleně, "neměli jsme pravdu. Tohle jsou stoborové..., opravdoví stoborové."

"Co?"

"Ta velká mimina, kterým jsme tak říkali, nejsou 'stoborové'."

Tohle je to, před čím nás Matson varoval."

"Viš.. je mi jedno, jak se jmenují, hlavně když jsou mrtví. Připrav se, Jimmy; támhle je další."

Cowper nařídil rozdělávat ohně podél řeky před setměním. Přemýšlel, jak to udělat, aby se nepoškodil vodovod, ale to se vyřešilo samo; kostra se zatřásla a voda přestala téci. Nějaké zvíře nahoře do vodovodu vrazilo a rozbilo křehkou konstrukci.

Město už dlouho nepoužívalo vaky na vodu. Teď měli jen pár litrů vody v hrnci na vaření; ale radši strádání než nebezpečí, nejdůležitější bylo vybudovat kruh ohně okolo nich. Bylo už několik zraněných - ale naštěstí žádní mrtví, jenom pokousaní a poškrábaní od malých šelem, kterým se až doteď říkalo Hloupý Jack. Zásoba dezinfekce, kterou komunita měla, se za ty měsíce povážlivě ztenčila a nedala se nahradit. Teď jí už bylo tak málo, že Bob Baxter dezinfikoval jen největší zranění.

Když naházeli dřevo do velkého oblouku uvnitř barikády a podél břehu k jeskyni, výsledek celodenní dřiny se zdál nepatrný. Nezbyvalo o moc víc, než kolik už použili. Bill Kennedy se rozhlédl.

"To nestačí na dlouho, Grante."

"Musí, Bille. Zapalte to."

"Kdybychom se stáhli od plotu a vytvořili oblouk kolem útesu - Co myslíš?"

Cowper se snažil představit si, kolik ušetří.

"Není to o moc víc. No, nezapalujte dolní hranici, ledaže by se zvířata otočila zpátky na nás. Ale rychle, začíná být tma."

Pospíchal ke kuchyňskému ohni, vzal hořící třísku a začal řetězec zapalovat. Kennedy mu pomohl a brzy bylo město obklopeno ohněm. Cowper hodil svoji louči do ohně a řekl: "Bille, rozděl muže na dvě hlídky a pošli ženy do jeskyně, musí se tam nějak smáchnout."

"Nebude jednoduché dostat tam víc než třicet žen, Grante."

"Budou celou noc sedět. Ale pošli je nahoru. A zraněné muže taky."

"Dobře."

Kennedy začal příkaz rozhlašovat. Vzápětí přiběhla rozčilená Caroline s oštěpem v ruce.

"Grante, co je to za nesmysl, že holky mají jít do jeskyně?"

Rozmysli si to dvakrát, než mi přikážeš odejít!"

Cowper se na ní otráveně podíval.

"Carol, nemám čas se hádat. Sklapni a dělej, co máš."

Caroline otevřela pusu, zavřela ji a odešla. Bob Baxter si zavolal Granta, Rod si všiml, že je velmi rozrušený.

"Grante? Ty jsi nařídil, že se ženy mají přestěhovat do jeskyně?"

"Ano."

"Promiň, ale Carmen nemůže."

"Musíte ji tam odnést. Právě na ni jsem myslel, když jsem to nařizoval."

"Ale -" Bob zmlkne a poodešel s Grantem stranou. Mluvil tiše a naléhavě. Grant zavrtěl hlavou.

"Není to bezpečné, Grante," pokračoval Baxter hlasitěji. "Neodvažuji se riskovat. Interval je už jen devatenáct minut."

"No... dobrá. Ať u ní zůstane pár žen. Třeba Caroline, ano? To by ji mělo zaměstnat."

"Dobře." Baxter odběhl.

Kennedy vedl první hlídku s dvanácti muži podél ohně; Rod byl v druhé hlídce pod Cliffem. Šel k Baxterovým, aby zjistil, jak se daří Carmen, ale Agnes mu řekla, aby vypadl. Tak šel do přístřeší a snažil se spát.

Probudily ho výkřiky, právě včas, aby viděl, jak jedna pětimetrová lví potvora utíká přes tábor po proudu. Jedním skokem přeskočila barikádu, kůly i ohně.

Rod zavolal: "Někdo zraněný?"

Shony Dumont odpověděl.

"Ne. Ani nezamávala."

Shony krvácel na levém lýtku, ale zdálo se, že o tom neví. Rod zalezl zpátky a snažil se spát.

Znovu se vzbudil, protože se budova otřásala. Rychle vyběhl ven.

"Co se děje?"

"To jsi ty, Rode? Nevěděl jsem, že jsi uvnitř. Pomoz mi, spálíme to."

Hlas patřil Bobovi. Pátral v rohu po kožených řemíncích, které stavbu držely.

Rod položil svůj oštěp stranou, aby na něj někdo nešlápl, vytáhl Plukovníka Bowieho a začal mu pomáhat. Budova byla z bambusu a listí, se střechou z bláta a došků, většina bude hořet dobře.

"Jak je Carmen?"

"Dobře. Normální postup. Budu víc platný tady. Kromě toho mě tam nechtějí."

Baxter zbořil roh přístřešku, posbíral trosky a odběhl. Rod jich také pár vzal a následoval ho.

Rezervní hranice byla pryč; někdo trhal střechu 'radnice' a mlátil kusy o zem, aby se vyklepalo bahno. Zdi byly z cihel, ale střecha bude hořet. Rod přišel blíž a zjistil, že to je Cowper, kdo ničí tenhle symbol jejich svrchovanosti. Pracoval v zuřivém vzteku.

"Nech toho, Grante, já to udělám. Odpočinul sis vůbec?"

"Co? Ne."

"Tak radši jdi. Bude to dlouhá noc. Kolik je hodin?"

"Nevím. Možná půlnoc."

Oheň vyšlehl, Cowper se k němu postavil čelem a přejel si rukou přes obličej.

"Rode, sežeň si druhou hlídku a pošli Billa spát. Cliff je pokousaný, tak jsem ho poslal pryč."

"Dobře. Spálit všechno, co hoří - je to tak?"

"Všechno kromě Baxterovic střechy. Ale nespotebujete to moc rychle; musí to stačit do rána."

"Jasně." Rod pospíchal k ohňům a našel Kennedyho.

"Fajn, Bille, já to přebírám - Grantovy rozkazy. Běž se vyspat."

Něco se dostalo dovnitř?"

"Ani moc ne. A ne daleko." V světle ohně bylo vidět, že Kennedyův oštěp je černý od krve. "Nepůjdu spát, Rode. Najdi si místo a pomáhej mi."

Rod zavrtěl hlavou. "Jsi groggy. Nech to. Je to Grantův rozkaz."

"Ne!"

"Dobře... Podívej, vezmi svůj oddíl a jděte strhnout domy. Aspoň to bude změna."

"Eh - dobře."

Kennedy odešel a téměř se potácel. Zvířata na chvíli přestala proudit, žádné za barikádou neviděl. Měl čas, aby si

svolal hlídku a poslal spát ty, kteří byli ve službě od západu slunce. Pověřil Douga Sanderse a Micka Mahmuda udržováním ohně a přikázal, že nikdo jiný nesmí na oheň přikládat.

Když se vrátil z obhlídky, našel Boba Baxtera, jak stojí uprostřed linie s oštěpem. Rod mu položil ruku na rameno.

"Lékař nemusí bojovat. Tak zle na tom nejsme."

Baxter pokrčil rameny. "Mám s sebou lékárníčku, tedy to, co z ní zbylo. Tady ji použiju."

"Nemáš dost svých starostí?"

Baxter se unaveně usmál. "Lepší než tam nervózně postávat.

Rode, zase začínají útočit. Neměli bychom trochu přiložit na oheň?"

"Hmm... ne, jestli chceme, aby nám vydržely. Myslím, že tímhle neprojdou."

Baxter neodpověděl, protože v tom okamžiku proskočil kouřícím ohněm Hloupý Jack. Baxter ho probodl. Rod zamával rukama a zakřičel: "Přiložte na oheň! Ale nepřežehňte to!"

"Za tebou, Rode!"

Rod vyskočil, otočil se a dostal tu potvoru.

"Kudy pronikl tenhle? Neviděl jsem ho."

Než Bob stihl odpovědět, že tmy vyběhla Caroline.

"Bob! Bob Baxter! Musím najít Boba Baxtera!"

"Tady," zavolal Rod.

Baxter stěží mluvil.

"Ona - ona?" obličej se mu zkroutil úzkostí.

"Ne, ne!" ječela Caroline. "Je v pořádku, je jí výborně. Je to holčička!"

Baxter tiše omdlel a oštěp mu upadl na zem. Caroline ho chytila, aby nespadl do ohně. Otevřel oči a řekl: "Promiň, vyděsila jsi mě. Víš určitě, že je Carmen v pořádku?"

"Zdravá jako řípa. A dítě taky. Má asi tři kila. Hele, podej mi to bodlo - Carmen tě chce vidět."

Baxter odklopýtal pryč a Caroline zaujala jeho místo. Zašklebila se na Roda.

"Je mi skvěle! Jak to jde, Rode? Rychle? Mám chuť dostat osm nebo devět kusů té havěti."

Cowper přišel o pár minut později. Caroline na něj zavolala: "Grante, slyšel jsi dobré zprávy?"

"Ano. Zrovna odtamtud jdu." Nedbal na to, že je Caroline v ochranné linii. "Uděláme z nějakého dřeva nosítka, abychom dostali Carmen nahoru. Pak je shodí dolů a můžeš je spálit."

"Dobře."

"Agnes vynese nahoru dítě. Rode, kolik lidí nejvíc můžeme dostat do jeskyně?"

"No," podíval se Rod nahoru, "už teď musí přepadávat přes okraj."

"Toho se bojím. My je tam prostě musíme nějak dostat. Chci poslat nahoru všechny ženaté muže a nejmladší kluky. Ti starší zůstanou tady dole."

"Já jsem starší," přerušila ho Caroline.

Cowper si jí nevšímal.

"Uděláme to hned, jak bude Carmen v bezpečí - nemůžeme udržet oheň moc dlouho." Otočil se a zamířil k jeskyni.

Caroline tiše hvízdla. "Roddie, bude to zábava."

"Není to zrovna zábava podle mých představ. Caroline, hlídej zatím pevnost. Musím to zařídit." Šel podél hranice a každému říkal, aby buď zůstal, nebo odešel.

Jimmy se na něj zamračil. "Nepůjdu, dokud nepůjdou ostatní.

Nemohl bych se podívat Jackie do tváře."

"Zavři pusku a udělej, co říká Grant - nebo tě roztrhnu jak hada.

Jasně?"

"Jasně. Ale nelíbí se mi to."

"Nemusí se ti to líbit, jen to udělej. Viděl jsi Jackie? Jak jí je?"

"Byl jsem nahoře před chvílí. Je v pořádku, jenom je jí trochu špatně od žaludku. Ale zprávy o Carmen jí pomohly."

Rod nestanovil žádnou věkovou hranici, aby odlišil, kdo má odejít. Když poslal pryč všechny ženaté, zraněné a všechny ženy, neměl moc na výběr. Prostě poslal nahoru ty, kteří byli moc mladí nebo, nebyli tak zruční. Zbylo mu šest mužů a Cowper a - možná - Caroline.

Přesvědčování Caroline byl úkol, který odkládal.

Vrátil se a potkal Cowpera. "Carmen je nahoře. Můžeš tam poslat zbytek," řekl mu Grant.

"Pak můžeme spálit Baxterovic střechu."

"Už jsem ji strhnul, když nesli nahoru Carmen." Cowper se rozhlédl. "Carol! Nahoru."

Caroline dupla nohou. "Nepůjdu!"

Rod řekl jemně: "Carol, slyšela jsi. Jdi nahoru teď hned!"

Zamračila se, vystrčila ret a řekla: "Dobře, kvůli tobě, Roddie Walkere!", otočila se a vyběhla po stezce.

Rod zakřičel: "Dobře, poslouchajte! Všichni nahoru kromě těch, kterým jsem řekl, aby tu zůstali. Rychle!"

Asi polovina z nich začala šplhat nahoru, když se ozvala Agnes.

"Hej! Pomalu! Někdo spadne ze skály, jestli se budete strkat." Řada se zastavila. Jimmy zavolal: "Všichni vydechnout, to pomůže."

Někdo odpověděl: "Shod'te Jimmyho..., to pomůže."

Opět se pomalu pohnuli. Za deset minut se sedmdesát lidí dokázalo namačkat do jeskyně, která byla pohodlná pro dvanáct. Ani tam nemohli stát, protože člověk se mohl narovnat jenom na kraji.

Dívky byly zastrčeny uvnitř, seděly nebo dřepěly na bobku a byly tak nacpané, že měly stěží vzduch k dýchání. Muži

na kraji sice stáli, ale mohli ve tmě šlápnout mimo útes, nebo je mohl někdo strčit.

Grant řekl: "Hlídej tu, Rode. Já se podívám nahoru." Zmizel na stezce k jeskyni a za pár minut byl zpátky. "Jsou tam jak sardinky," řekl.

"Uděláme to takhle: Mohou se ještě smáčkout, když budou muset.

Carmen se bude možná muset posadit - teď leží - ale půjde to. Až ohně uhasnou, pošleme nahoru ostatní. Když budeme s oštěpy stát pod převisem na konci stezky, dokážeme se ubránit do rána. Co myslíš?"

"Zdá se, že to je to jediné, co můžeme udělat."

"Výborně. Až bude čas, půjdeš předposlední, já poslední."

"Hmm... Já se s tebou prohodím."

Cowper odpověděl s překvapivou hrubostí. "Já jsem vůdce, já půjdu poslední. Dáme na ohně všechno, co tu zbylo, a pak se všichni shromáždíme tady. Ty jdi ke břehu, já jdu k plotu."

Netrvalo dlouho a všechny zbytky byly v ohních. Pak se sešli u stezky a čekali - Roy, Kenny, Doug, Dick, Charlie, Howard, Rod a Grant. Valila se další vlna šílených zvířat, ale ohně ji zastavily, takže to obešla podél vody. Howard Goldstein řekl: "Jeden prošel na vzdáleném konci."

"Nech ho, Goldie," řekl Cowper. "Nebudeme si jich všímát, dokud nebudou tady."

Rod si přendal oštěp zpátky do pravé ruky. Oheň byl prolomený na mnoha místech. Nejen, že Jackové mohli proběhnout, ale navíc je neviděli, protože doutnající ohně vydávaly málo světla.

Cowper se otočil k Rodovi a řekl: "Dobře, všichni. Spočítej je." Pak zakřičel: "Bille! Agnes!

Udělejte místo, posílám je nahoru."

Rod se podíval na plot, pak se otočil.

"Dobře, Kenny první. Další Doug, nespěte se. Goldie a pak Dick. Kdo zbývá? Roy -" Otočil se, protože si uvědomil, že se něco děje. Grant za ním nestál. Rod ho spatřil, jak se naklání nad zkomírajícím ohněm.

"Hej, Grante!"

"Hned jsem u tebe."

Cowper vybral z uhlíků větev a rozfoukal ji. Skočil přes uhlí; proběhl mezi ostrými kůly k ostnatému plotu a vrazil do něj louč. Suché větve okamžitě vzplály. Pomalu odcházel a vybíral si cestu mezi kůly.

"Pomůžu ti!" zakřičel Rod. "Zapálím druhý konec."

Cowper se otočil a plameny z hořící hranice ozářily jeho vážnou, zarostlou tvář.

"Zůstaň tam. Dostaň ostatní nahoru. Je to rozkaz!"

Pohyb nahoru ustal. Rod zavrčel: "Pohněte sebou. hlupáci! Rychle!" Postrčil je koncem oštěpu a pak se otočil.

Cowper rozdělal oheň na dalším místě. Narovnal se, aby pokračoval dolů, ale najednou se otočil, přeskočil přes zbytky ohně. Zastavil se a bodl do něčeho ve tmě... Pak vykřikl.

"Grante!"

Rod skočil dolů a běžel mu naproti. Ale Grant ležel na zemi dřív, než dorazil, na každé noze měl Jacka a další přicházeli.

Rod jednoho probodl, vytrhl oštěp, bodl do druhého a snažil se netrefit Granta.

Cítil, že se mu jeden zakousl do nohy, a udivilo ho, že to nebolí.

Pak to začalo hrozně bolet a uvědomil si, že leží na zemi a nemá oštěp. Rychle nahmatl nůž; Plukovník Bowie dodělal tu bestii, co se do něj zakousla.

Všechno se zdálo zpomalené, jako nějaká noční můra. Ostatní postavy pomalu sledovaly malé stíny, které se sotva

pohybovaly. Ve světle planoucích keřů uviděl Jacka, který se k němu blížil. Zabil ho, odvalil se a snažil se vstát.

Vzbudil se v denním světle, snažil se pohnout a zjistil, že ho bolí levá noha. Podíval se dolů a viděl, že ji má pokrytou listy a převázanou kůží. Byl v jeskyni a vedle něj leželi další. Vzepřel se na loktu.

"Co se..."

"Pššt!" Sue Kennedy se k němu doplazila a klekla si vedle něj.

"Děťátko spí."

"Aha..."

"Mám službu. Chceš něco?"

"Myslím, že ne. Eh, jak se jmenuje?"

"Hope, jako naděje. Hope Roberta Baxterová. Hezké jméno.

Řeknu Caroline, že jsi vzhůru." Odvrátila se.

Caroline vešla, dřepala si vedle něj a pohrdlivě se podívala na jeho kotník.

"To tě naučí, že nemáš chodit na pány beze mě."

"Asi ano. Carol, jak to vypadá?"

"Šest nemocných. Asi dvakrát tolik lehce zraněných. Ti, kteří jsou v pořádku, jsou na dřevu a sekají keře. Opravili jsme sekeru."

"Ano, ale... nemusíme bojovat?"

"Sue ti to neřekla? Prošlo tu jen pár omámených jelenů. To je vše."

"Můžou znova začít."

"Jestli ano, budeme připravení."

"Dobře." Pokusil se vstát. "Kde je Grant? Jak moc je zraněný?"

Potřásla hlavou. "Grant to nezvládnul, Roddie."

"Co?"

"Bob mu amputoval obě nohy v koleni a ještě by mu odoperoval jednu ruku, ale zemřel během operace." Udělala velmi definitivní gesto. "V potoce."

Rod začal něco říkat, pak odvrátil hlavu a schoval ji. Caroline tmu položila ruku na rameno.
"Neber si to tak, Roddie. Bob se ho neměl pokoušet zachraňovat.
Grantovi je teď lépe."
Rod uznal, že má Carol pravdu - žádná banka se zmrazenými končetinami na téhle planetě není. Ale necítil se lépe.
"Nedocenili jsme ho," zamumlal.
"Nech toho!" zašeptala ostře Caroline. "Byl to blázen."
"Cože? Carol, stydím se za tebe."
Překvapilo ho, že jí tečou slzy po tváři. "Ty víš, že byl blázen, Roddie Walkere. Většina z nás to věděla... Ale přesto jsme ho milovali.
Vzala bych si ho, ale nikdy mě nepožádal." Otfela si slzy. "Už jsi viděl děťátko?"
"Ne." Tvář se jí rozzářila.
"Já ji přinesu. Je krásná."
"Sue říká, že spí."
"No... dobře. Ale já jsem přišla kvůli tomuhle: co máme dělat?"
"Co?" snažil se přemýšlet. Grant je mrtvý. "Bill je jeho zástupce.
Je Bill nemocný?" "Sue ti to neřekla?"
"Neřekla co?"
"Jsi teď starosta. Zvolili jsme tě dnes ráno. Bill, Roy a já se jen snažíme udržet věci pohromadě."
Rodovi se zatočila hlava. Carolinčin obličej mizel a pak se zase přibližoval; přemýšlel, jestli omdlí.
"- dost dřeva," říkala, "a ohradu budeme mít do západu slunce hotovou. Nepotřebujeme maso, Margery peče toho býka, co spadl z útesu a zlomil si vaz. Nemůžeme odejít, dokud ty, Carmen a ostatní nebudou moci chodit, takže se to tu snažíme dát dočasně do pořádku.
Chceš, abychom udělali něco speciálního?"
Uvažoval. "Ne. Ne teď."
"Dobře. Ty máš odpočívat." Vycouvala a postavila se. "Přijdu za tebou později."
Rod uvolnil nohu a otočil se. Po chvíli se uklidnil a usnul.
Sue přinesla vývar v misce, nadzvedla mu hlavu, aby se mohl napít, a pak mu přinesla ukázat Hope Baxterovou. Rod pronesl obvyklé fráze a uvažoval, jestli všechna mimina vypadají stejně.
Pak dlouho přemýšlel.
Caroline se ukázala s Royem.
"Jak tu jde, náčelníku?" zeptal se Roy.
"Můžu lámat skály."
"Ta noha je ošklivá, ale mělo by se to zahojit. Uvařili jsme listy a Bob to vydezinfikoval."
"Je mi dobře. Myslím, že nemám horečku."
"Jimmy vždycky říká, že jsi moc tvrdohlavý na to, abys umřel," dodala Caroline. "Chceš něco, Roddie? Nebo chceš něco říct?"
"Ano."
"Co?"
"Pomozte mi odsud. Pomozte mi dolů."
Roy řekl rychle: "Hej, to nemůžeš. Nejsi ve formě."
"Nemůžu? Bud' mi pomozte, nebo uhněte. A svolajte všechny.
Budeme mít schůzi."
Podívali se jeden na druhého a odešli. Doplazil se až k východu, když se objevil Baxter.
"Rode! Okamžitě se vrať a lehni si."
"Uhni mi z cesty."
"Poslouchej, nechci se prát s nemocným člověkem. Ale budu muset, jestli mě k tomu donutíš."
"Bobe..., jak moc je špatný ten můj kotník?"
"Bude v pořádku - když se budeš chovat slušně. Jestli ne - no, už jsi viděl gangrénu? Když rána zčerná a nasládle páchne?"
"Nesnaž se mě postrašit. Je nějaký důvod, proč byste mě nemohli spustit dolů po laně?"
"No..."
Za Baxterova dohledu použili dvě lana a třetím drželi jeho nemocnou nohu. Dole ho chytili, odnesli k ohni na vaření a položili ho tam. "Díky," zamumlal. "Jsou tu všichni, kteří můžou?"
"Myslím, že ano, Roddie. Mám je spočítat?"
"To je jedno. Rozumím dobře, že jste mě dnes ráno zvolili kap - totiž 'starostou'?"
"Tak to je," souhlasil Kennedy.
"Hm, kdo další byl nominován? Kolik hlasů jsem získal?"
"Cože? Bylo to jednohlasné."
Rod si povzdechl.
"Díky. Nevím, jestli bych byl pro, kdybys tu byl. Mám něco dalšího. Rozumím dobře, že očekáváte, že vás odvedu dolů do jeskyní, které jsme s Royem našli? Caroline něco říkala..."
Roy vypadal překvapeně.
"Nehlasovali jsme o tom, Rode, ale tak to je. Po poslední noci je každému jasné, že tu zůstat nemůžeme."
Rod přikývl.

"Jasně. Slyšíte mě všichni? Chci něco říci. Slyšel jsem, že jste přijali ústavu, zatímco jsme tady s Royem nebyli. Nečetl jsem ji, takže nevím, jestli tohle je legální nebo ne. Ale když jsem zvolený, tak mám věci na starosti. Pokud se někomu nebude líbit to, co dělám, oba budeme stát na svém a nedohodneme se na kompromisu, budou volby. Buď mě znovu zvolíte, nebo ne - pak vyberete někoho jiného. Půjde to tak? Co tomu říkáš, Goldie? Ty jsi byl v právním výboru, že ano?"

Howard Goldstein sraštil čelo. "Nevyjádl jsi se zrovna dobře, Rode."

"Asi ne. No?"

"Ale to, co jsi popsal, je parlamentní hlasování u důvěře. Je to základ naší ústavy. Udělali jsme to tak, aby to bylo jednoduché a pořádek demokratické. Byl to Grantův návrh."

"To jsem rád," řekl Rod rozvázně. "Nechtěl bych zničit zákony, které Grant tak tvrdě vytvořil. Prostuduji si je hned, jak budu mít příležitost, slibuji. Ale co se týče stěhování do jeskyní - budeme hlasovat hned teď."

Goldstein se usmál.

"Můžu ti říct hned, jak to dopadne. Všichni jsme pro."

Rod udeřil do země.

"Nerozumíte tomu! Jestli se chcete přestěhovat, přestěhujte se..., ale vyberte si někoho jiného jako vůdce. Roy to zvládne. Nebo Cliff, nebo Bill. Ale jestli to necháte na mně, žádné malé, zubaté, ale hloupé bestie nás odsud nevyženou. Jsme lidé... a lidé nemusí odcházet, ne kvůli takovým věcem. Grant za tuhle zemi zaplatil životem - a já tu zůstanu a udržím ji."

14

Civilizace

Ctihodný Roderick I. Walker, starosta v Cowpertownu, vůdce státu na suverénní planetě GO-73901-11 (podle limského katalogu), velitel vojenských sil, nejvyšší soudce a obránce svobody si hověl před starostovským palácem. Drbal se na hlavě a přemýšlel, jestli má zase někoho poprosit, aby ho ostříhal - měl podezření na vši..., až na to, že na téhle planetě nebyly vši.

Jeho hlava vlády, slečna Caroline Beatrice Mshiyeniová, seděla před ním.

"Roddie, říkála jsem jim to už stokrát - a nic. Ta rodina dělá víc odpadků, než my všichni dohromady. Měl jsi to vidět dnes ráno."

Odpadky před jejich domem... ty mouchy!"

"Viděl jsem to."

"No, co mám dělat? Kdybys mě nechal, abych ho trochu zpražila - ale ty jsi moc měkký."

"Asi ano." Rod se zamyšleně díval na brídlicovou desku vztyčenou na náměstí. Stálo na ní: Na památku ULYSSESE GRANTA COWPERA Prvního starosty - který zemřel za své město. Rytina nebyla moc podařená; Rod ji dělal sám.

"Jednou mi Grant říkal," dodal, "že vládnout je umění vycházet s lidmi, které nemáš rád."

"No, jsem si jistá, že Bruce a Theo nemám ráda."

"Ani já ne. Ale Grant by věděl, jak je udržet v řadě, aniž by byl hrubý."

"Tak na to přijď, Roddie, já to neumím. Neměl jsi nikdy přijmout Bruce zpět. To samo bylo dost špatné. A když si vzal tu..., no."

"Byli stvořeni jeden pro druhého," odpověděl Rod. "Nikdo jiný by si je nevzal."

"To není legrace. Je to skoro - Hope! Přestaň trápit Grantieho!"

Caroline vyskočila.

Slečna Hope Roberta Baxterová, šestnáct měsíců, a pan Grant Roderick Throxtón, třináct měsíců, přestali dělat to, co dělali, což bylo pohlavkování a křik. Obě děti byly nahé a velmi špinavé. Byla to 'čistá' špína; Caroline obě děti před hodinou vykoukala a obě byly tlusté a zdravé.

Hope obrátila vzhůru zářivý obličej.

"Ee mimi," tvrdila.

"Já jsem tě viděla." Caroline ji zdvihla a dala jí pohlavek, který by neublížil mouše, a pak zvedla Granta Throxtóna.

"Podej mi ji," řekl Rod.

"Tady ji máš," řekla Caroline. Sedla si s chlapečkem na klíně a houpala ho. "Chudinko. Ukaž tetičce Carol, kde to bolí."

"Neměla bys takhle mluvit. Bude z něj slaboch."

"Podívejme se, kdo mluví. Neslaný nemastný Walker."

Hope ovinula částečně ruce okolo Roda, zažvatlala: "Woddie!" a dala mu zablácenou pusou. Vrátil jí to. Myslel si, že je hrozně rozmazlená, přestože k tomu přispíval velkou měrou.

"No jistě," souhlasila Carol. "Každý má rád strýčka Roda. On slízne smetanu a teta Carol udělá tu špinavou práci."

"Carol, přemýšlel jsem."

"Je teplo. Nenamáhej citlivé části."

"O Bruceovi a Theo. Promluvím s nimi."

"Promluví!"

"Jediný opravdový trest je ten, který nikdy nepoužijeme - alespoň doufám. Myslím tím vyhazování lidí. McGowanové si dělají, co chtějí, protože dobře vědí, že to neuděláme. Nejradši bych viděl, jak zdvihají kotvy..., a jestli na to dojde, udělám z toho precedens. Buď půjdou oni, nebo já."

"Budeš mít podporu. Vsadím se, že se tenhle týden nemyl."

"Je mi jedno, jestli vyhraju nebo ne. Už jsem přežil sedm hlasování o důvěře; jednou budu mít štěstí a budu odvolán. Ale problém bude přesvědčit Bruce, že jsem rozhodnutý nechat o tom hlasovat, i když na to třeba nedojde. Nikdo by neriskoval, že by mohl být vyhoštěn do lesa, ne když je to tady tak pohodlné. Ale musíme ho přesvědčit."

"Třeba kdyby si myslel, že ho nemá rád kvůli tomu škrábnutí nožem?"

"Možná, že to je i pravda. Ale nesmím dopustit, aby se to stalo osobní, Carol. Na to jsem příliš hrdý."

"Hm... Udělej to obráceně. Přesvědč je, že město na ně nasazuje - což není tak daleko od pravdy a ty se je snažíš bránit."

"To je lepší. Myslím, že s tím by Grant souhlasil. Promyslím si to."

"Udělej to." Postavila se. "Jdu znova koupat děti. Přísahám, že nevím, kde berou tolik prachu."

Houpavě odešla ke sprchám s dítětem na každém boku. Rod ji líně pozoroval. Měla na sobě koženou podprsenku a maorskou sukni z trávy a dlouhých, vysušených a do vzoru zkroucených listů. Bylo to nejoblíbenější oblečení a Caroline to nosila ve městě; když šla lovit, nosila koženou bederní zástěrku jako muži.

Vlákno z těch listů se dalo namočit, rozmačkat, česat a příst, ale látka, kterou dosud vyrobili, nestačila ani na oděv pro děti. Bill Kennedy vyrobil pro Sue tkalcovský stav, který sice fungoval, ale ne moc rychle a šířka látky byla jen půl metru. Přesto, uvažoval Rod, to byl pokrok, byla to civilizace. Urazili dlouhou cestu.

Město bylo teď zabezpečené proti stoborům, hranici proti proudu a podél břehu chránila cihlová zeď. Příliš vysoká a strmá pro všechna zvířata až na obrovské Ivy; a každý lev, který byl tak hloupý a snažil se přeskocit zeď, dopadl na lůžko z ostrých kůlů, široké tak, že je nemohl překonat jedním skokem - přístřešek, pod kterým si Rod hověl, byl udělán z kůže jednoho lva, který udělal tuto chybu. Zeď byla prošípována pastmi na stobory - úzkými tunely, dělanými těm malým zvráceným bestii na míru, které je dovedly do hlubokých děr, kde se mohly okusovat navzájem - což také dělaly.

Bylo by možná jednodušší odklonit je od města, ale Rod je chtěl zabít; nebude mít klid, dokud se jejich planeta této havěti nezbaví.

Město bylo bezpečné. Stoborům se nadále říkalo 'Hloupí Jackové' a nebyli nebezpeční, kromě období sucha a každoroční šílené migrace - ta poslední proběhla bez zranění; obrany fungovaly, když věděli, proti čemu se mají bránit. Rod nařídil, aby matky a děti seděly v jeskyni a vyhnuly se tak panice, ostatní byli vzhůru dvě noci a hlídali, ale nebyla prolita žádná krev.

Rod ospale uvažoval, že další věc, kterou potřebují, je papír: Grant měl pravdu..., i vesnici bylo těžké řídit bez papíru na psaní.

Kromě toho si musí dávat pozor, aby nezapomněli psát. Chtěl pokračovat v Grantově nápadu zaznamenávat každý kousek znalostí, které skupina ovládala. Třeba takové logaritmy - logaritmy možná nebudou potřeba po generace, ale až nadejde čas a bude třeba napsat několik rozměrů, pak... usnul.

"Máš práci, náčelníku?"

Rod vzhlédl na Arthura Nielsena.

"Jen spím... cvičení, které vřele doporučuji na teplé nedělní odpoledne. Co se děje, Arte? Shorty a Doug mačkají měchy sami?"

"Ne. Ta zatracená ucpávka vypadla a uhasil se nám oheň. Kotel se rozbil."

Nielsen si unaveně sednul. Byl celý rozpálený, obličej měl červený a vypadal poraženě. Na předloktí měl ošklivou spáleninu, ale zdálo se, že o ni neví.

"Rode, co děláme špatně? Rozlušti to."

"Promluv si s někým z inteligence. Jestli o tom nevíš víc než já, můžeme si vyměnit práci."

"Neptal jsem se doopravdy. Vím o dvou věcech, které jsou špatné. Nemůžeme postavit větší stavbu a nemáme uhlí.

Rode, musíme mít uhlí, na tavení železa nebo oceli potřebujeme uhlí. Dřevěné uhlí nám nestačí."

"Co chceš přes noc, Arte? Zázraky? Dokázal jsi o moc víc, než by po tobě někdo mohl žádat. Vyrobil jsi kov, ať už je to tepané železo, nebo uran. Od té doby, co jsi vyrobil rošt do pece, si Margery myslí, že jsi génius."

"Ano, ano, vyrobili jsme železo - ale mělo by být o moc lepší a mělo by ho být víc. Tahle ruda je skvělá..., opravdový hematit, jako od Hořejšího jezera. Na Zemi nikdo neviděl tak kvalitní rudu celá staletí.

Měli bychom být schopní z ní vyrobit ocel jenom dýcháním. A já bych ji vyrobil, kdybych měl uhlí. Máme jíl, máme vápenec, máme tuhle báječnou rudu - ale nedokážu rozdělat dostatečně horký oheň."

Rod si nedělal starosti; kolonie získávala kov tak rychle, jak bylo potřeba. Ale Waxie byl naštvaný.

"Chceš s tím praštit a jít hledat uhlí?"

"Hm... ne, nechci. Chci tu pec přestavět." Nielsen rozhořčeně popsal její vznik, chod a účel.

"Kdo ví nejvíc o geologii?"

"Hm, myslím, že já."

"A další?"

"No, myslím, že Doug."

"Tak ho vyšleme s několika muži, aby našel uhlí. U měchů může zůstat Mick - ne, počkej moment. Co třeba Bruce?"

"Bruce? Ten pracovat nebude."

"Tak ho donuť. Jestli ho zaměstnáš tak, že uteče a zapomene se vrátit, nebude nám chybět. Vezmi si ho na starost, Arte, kvůli mně."

"No... dobře, když to chceš."

"Dobře. Nezmeškej dnes večer tanec. Arte, neměl bys začínat tavit takhle pozdě v týdnu; potřebuješ den odpočinku... a stejně tak Shorty a Doug."

"Vím. Ale když už to je připravené, chci to zapálit. Dělat to tím způsobem, kterým to děláme, je ubíjející; než něco

vyrobíš, musíš vyrobit ty věci, kterými je vyrobíš - a většinou musíš vyrobit ještě něco, aby to fungovalo. Marnost!"

"Nevíš, co znamená 'marnost'. Zeptej se v resortu zemědělství.

Viděl jsi farmu, když jsi šel okolo zdi?"

"No, šli jsme skrz."

"Radši se nenech chytit od Cliffa, nebo tě skalpuje. Možná tě podržím, aby to měl jednodušší."

"No jo. Je to jen spousta hloupé trávy! Okolo je tisíce hektarů té samé."

"To je pravda. Samá tráva a pár řádek plevelů. Škoda je, že Cliff se nedožije ničeho jiného. Ani malý Cliff. A přesto budou naši praprawnici jíst bílý chléb, Arte. Ale ty žiješ pro to, abys vyrobil dokonalé zařízení - víš, že to jde udělat, což jsou, jak říká Bob Baxter, dvě třetiny úspěchu. Cliff nebude žít tak dlouho, aby ochutnal krajíc jemného, dobrého chleba. Ale to ho nezastaví."

"Měl jsi být kazatel, Rode." Art se postavil a čichnul k sobě.

"Asi bych se měl vykoupat, nebo se mnou holky nebudou chtít tancovat."

"Jenom jsem citoval. Už jsi to slyšel dříve. Schovej mi trochu mýdla."

Caroline zahrála dva akordy z 'Arkansaského cestovatele', Jimmy uhodil několikrát do bubny a Rod zvolal: "A rychle na parket!" Chvilí počkal a potom začal ve vysokých, nosových tónech: "Ukloňte se partnerům!"

"Ukloňte se do rohů!"

"Teď všichni vyskočit a až dopadnete -" Rod netancoval, byl na řadě až příští kolo: kolonie se dala rozdělit na osm čtverců, což bylo příliš mnoho na jednu foukací harmoniku a malý bubínek, když neměli žádné zesilovače. Takže polovina vždycky seděla a povídala, zatímco druhá tancovala. Vývolávač a orchestr byli vždy po kole uvolnění, aby si mohli zatancovat s druhou polovinou.

Většina z nich neměla tušení, jak mají tancovat. Agnes Pulvermacherová je to dokázala fantasticky naučit, tváří v tvář posměškům a poznámkám trpělivě vysvětlovala kroky, učila Caroline melodii a podplácela Jimmyho, aby vyrobil buben. A teď devět lidí z deseti tancovalo.

Rod s tím ze začátku nesouhlasil (nebyl obeznámen s minulostí mormonských přistěhovalců) a považoval to za takovou nepřijemnost vytrhující je z práce. Potom ale uviděl, jak se kolonie; která prožívala období deprese a apatie poté, co během jediného týdne ztratila vše, co měla, začíná probouzet, usmívat a tvrdě pracovat. A to jenom díky tomu, že byla na chvíli vystavena hudbě a tanci.

Rod se rozhodl, že se přidá. Měl sice problémy s držením rytmu a zpíval falešně, ale zato s velkým zápalem. Všichni se nakonec rozhodli, že taneční večery budou pouze v neděli, o svatbách a svátcích - a považovali je za 'slavnostní'..., což znamenalo, že ženy měly na sobě sukně z trávy. Kožené šortky, bederní roušky ani kalhoty (již dávno ustřížené kvůli látce na hadru) nebyly povolené. Sue řkala, že hned jak se naučí pořádně tkát, tak vyrobí opravdové taneční šaty a kovbojskou košili pro svého manžela..., ale potřeby kolonie to zatím odsouvaly do vzdálené budoucnosti.

Hudba skončila, muzikanti se vyměnili, Caroline předala svůj nástroj Shortymu a přišla k Rodovi.

"Tak co, jdeme si skočit?"

"Už jsem požádal Sue," řekl rychle a pravdivě.

Rod si dával velký pozor, aby netancoval se stejnou dívkou dvakrát, nikdy nevěnoval přílišnou pozornost nějaké dívce; slíbil si, že den, kdy se rozhodne oženit, bude zároveň poslední v jeho funkci.

Rod tancoval rád s Caroline, což ostatně mnoho mužů, jedině, co jim trochu vadilo, bylo to že měla občas snahu vést, místo toho, aby byla vedena. Ale dával si dobrý pozor, aby s ní netrávil moc společenského času, byla totiž také jeho zástupce, jeho druhé já.

Rod přešel přes 'parket' a nabídl Sue rámě. Nijak o tom nepřemýšlel, slavnostní nálada způsobila, že to dělal úplně automaticky.

Odvedl ji na parket a přispěl k tomu, že udělali frašku z Hvězdy Texasu.

Později, unavený a šťastný, přesvědčený o tom, že všichni ostatní to kazili a on je to naučil správně, vrátil Sue Billovi, uklonil se, poděkoval a vrátil se na místo, které bylo vždy vyhrazeno pro něj.

Margery a její pomocníci zrovna roznášeli něco malého a hnědého na dřevěných podnosech. Rod si jeden kousek vzal.

"To voní úžasně, Marge. Copak je?"

"Falešní nilští slavíci. Uzená slanina, obalená kolem masa. Posolené, s místní šalvějí, potom osmažené. Trvalo nám hodiny, než jsme to vyrobili, tak to nezapomeň hodně chválit."

"Mňam, to je výborný. Můžu ještě jeden?"

"Dočkej času, nenasyto."

"Ale já potřebuju víc. Mám tady tu nejtěžší práci. Musím se udržovat při síle."

"To byla práce, to cos dělal dneska odpoledne?" Podala mu ještě jeden.

"Vymýšlel jsem plány. Starému mozku už to nejde."

"Slyšela jsem ho. Pracuje docela nahlas, zvláště když ležíš na zádech."

Ukradl další, zrovna když se Margery otáčela, rozhlédl se a zachytil Jackiin úsměv; mrkl a zašklebil se.

"Šťastný, Rode?"

"Dokonale. A co ty, Jackie?"

"Nikdy jsem nebyla šťastnější," řekla vážně.

Její manžel ji objal okolo ramen. "Vidíš, co může láska udělat s člověkem, Rode?" řekl Jimmy. "Když jsem našel tohle nebohé dítě, tak bylo zbité, špinavé, muselo ti vařit a bálo se přiznat své pravé jméno. Teď se na ni podívej! - tlustá a šťastná."

"Tak tlustá nejsem!"

"Příjemně kyprá."

Rod se podíval nahoru k jeskyni. "Jackie, pamatuješ na tu první noc, co jsem se tu objevil?"

"Na to myslím nezapomenu."

"A ta hloupost, co jsem s ní přišel, to, že jsme v Africe? Řekni, kdyby se to dalo opakovat, byla bys radši, kdybych měl pravdu?"

"Nikdy jsem o tom nepřemýšlela, prostě jsem věděla, že to tak není."

"Já vím, ale - co kdyby? Už bys byla dávno doma."

Vzala za ruku svého manžela. "Nikdy bych nepotkala Jamese."

"Ale jo, potkala, už jsi potkala mě a tomu by ses nemohla vyhnout - byl to můj nejlepší kamarád."

"Asi jo. Ale nechtěla bych to změnit. Nechci jít 'domů'. Tady je můj domov."

"Můj taky," potvrdil Jimmy. "Víte co? Tahle kolonie se docela rozrůstá - docela rychle - tak si Goldie a já otevřeme právní kancelář."

Nebudeme mít žádnou konkurenci a budeme si sami vybírat svoje klienty. On se zaměří na trestní právo, já se budu specializovat na rozvody a budeme spolupracovat na společných podvůdcích. Vyděláme milióny. Budu mít obrovskou limuzínu taženou osmi pěknými jelínky, budu kouřit tlusté doutníky a budu se posmívat sedlákům."

Zavolal: "Je to tak, Goldie?"

"Přesně tak, kolego. Už nám vyrábím vývěsní štít: 'Goldstein & Throxtton - S námi na svobodu a ne do vězení!'"

"Výborně. Ale napiš to takhle: 'Throxtton & Goldstein'."

"Jsem starší. Mám dva ročníky práva navíc."

"Slovičkaření! Rode, necháš urážet starého kořena z Patrick Henry touhle postavičkou z Telleru?"

"Asi ano, Jimmy. Nevím, jak to budeš dělat. Myslím, že nemáme rozvodový zákon. Zeptáme se Caroline."

"To je maličkost, Rode. Ty sezdáváš, já budu rozvádět."

"Na co se chcete zeptat Caroline?" zeptala se Caroline.

"Máme rozvodový zákon?"

"Cože? Nemáme ani sňatkový zákon."

"Není třeba," vysvětloval Goldstein, "Je obecné vžitý. Kromě toho nám došel papír."

"Správně, advokáte," souhlasil Jimmy.

"Proč se ptáte," zajímala se Caroline. "Nikdo neuvažuje o rozvodu, o tom bych věděla dřív než on."

"O tom jsme nemluvili," vysvětloval Rod. "Jackie řekla, že se nechce vrátit na Zemi, a Jimmy začal vymýšlet plány. Jako vždy nepoužitelné."

Caroline na něj zírala. "Proč by se chtěl někdo vracet zpátky?"

"Jistě," souhlasil Jimmy, "tohle je to správné místo. Žádná daň z příjmu. Žádná doprava, žádné davy, žádné reklamy, žádné telefony."

Ale vážně, Rode. Každý z nás mířil do Venkovních oblastí, jinak by nešel na zkoušku z přežití. Tak jaký je v tom rozdíl? Kromě toho, že máme všechno dřív." Stiskl ruku své ženy. "S tím doutníkem jsem si dělal legraci; už teď jsem bohatý, chlapče, velmi bohatý."

Agnes a Curt se připojili ke kroužku a poslouchali. Agnes přikývla a řekla: "Aspoň jednou nežertuješ, Jimmy. První měsíce, co jsme tady byli, jsem každou noc brečela a přemýšlela, jestli nás tady někdy najdou."

Teď už vím, že ne - a je mi to jedno! Nevrátila bych se, kdybych mohla: jediné, co mi chybí, je rtěnka."

Její manžel vybuchl smích. "Měl jsi pravdu, Rode. Kde jsou všechny vymoženosti lidstva... Postav kosmetický salón na druhém břehu tohoto potoka a každá žena se rázem naučí chodit po vodě."

"Nepovídej, Curte! A kromě toho jsi slíbil, že mi rtěnku vyrobíš."

"Dej mi trochu času."

Přišel Bob Baxter a posadil se vedle Roda. "Dnes ráno jsem tě neviděl na shromáždění, Rode."

"Zdržel jsem se. Příští týden to zvládnou."

"Dobře."

Bob, který byl příslušníkem sekty nepožadující vysvěcení, se stal kromě lékaře i knězem, a to tak, že začal svolávat shromáždění.

Jeho způsob projevu byl nedogmatický, takže vyhovoval jak křesťanům, tak židům, monistům i muslimům a jeho shromáždění byla hojně navštěvována.

"Bobe, ty bys šel zpátky?"

"Kam zpátky, Caroline?"

"Zpátky na Zemi."

"Ano."

Jimmy se zatvářil vyděšeně. "Proboha, to snad ne! Proč?"

"Ach, vrátil bych se zpátky! Ale musím dodělat medicínu."

Plaše se usmál. "Můžu být nejlepší chirurg v širém okolí, ale to moc neznamená."

"Dobře.." připustil Jimmy, "chápu tvé důvody. Ale už teď nám stačíš. Že, Jackie?"

"Ano, Jimmy."

"Jediné, čeho lituji," pokračoval Bob, "je to, že jsem ztratil některé, které jsem mohl zachránit. Ale to je hypotetická otázka. Stejně nemáme na výběr."

Otázka se rozšířila. Jimmyho názor zastávala drtivá většina, ale Bobovy argumenty byly respektovány. Rod popřál všem dobrou noc: slyšel, jak o tom ostatní diskutují dlouho poté, co si lehnul, a přinutilo ho to, aby o tom sám přemýšlel.

Už před dlouhou dobou došel k závěru, že se nikdy neobnoví spojení se Zemí, a nemyslel na to už - jak dlouho? - víc

než rok. Zpočátku to byla duševní hygiena, podvědomá ochrana. Později to bylo logické: zpoždění návratu o týden mohlo být způsobeno výpadkem proudu, zpoždění o několik týdnů - to mohla být technická závada - ale celé měsíce, to byla kosmická katastrofa; a každým dnem se zvyšovala pravděpodobnost, že se už nikdy nespojí.

Teď se mohl zeptat sám sebe: je tohle to, co chtěl? Jackie měla pravdu, tohle byl domov. Pak si připustil, že se mu líbí, že je velká žába v malé louži, že miluje svou práci. Nechtěl být vědec, ani učenec, ani obchodník - a to, co dělá, mu vyhovuje..., a zdá se, že to dělá docela dobře.

"Stejně nemáme na výběr!"

Usnul s příjemným pocitem vnitřního uspokojení. Cliff chtěl pomoci s experimentálními plodinami. Rod to nebral tak vážně: Cliff chtěl vždycky něco, kdyby bylo po jeho, všichni by pracovali od rána do večera na jeho farmě. Ale bylo dobré, aby zjistil, o co jde - Rod nepodceňoval význam zdomácnělých rostlin; byl to základ všech kolonií a pro ně to platilo dvojnásob. Jenom o tom prostě moc nevěděl.

Cliff vrazil hlavu do jeho obydli.

"Připravený?"

"Jistě."

Rod měl svůj oštěp. Už to nebyla žádná improvizace, ale oštěp s pečlivě vybroušenou špičkou z oceli z Braunova Thunderboltu. Rod se snažil tepat železo z rudy, ale nedokázal ho přimět k tomu, aby se zaostřilo.

"Vezmeme s sebou pár kluků a chytíme pár stoborů."

"Dobře."

Rod se rozhlédl. Jimmy seděl u svého hrnčířského kruhu, šlapal na pedál a tvaroval hlinu palcem.

"Jíme! Nech toho a vezmi si oštěp. Jdeme se trochu pobavit."

Throxton si otřel pot z čela.

"Přemluvil jsi mě."

Připojil se ještě Kenny a Mick. Cliff je vedl proti proudu.

"Chci, abyste se podívali na zvířata."

"Dobře," souhlasil Rod. "Cliffe, o tom jsem chtěl jsem s tebou mluvit. Jestli chceš ty mrchy pěstovat uvnitř tábora, musíš něco udělat s jejich trusem. Caroline trochu reptala."

"Rode, nemůžu dělat všechno! A nemůžu je nechat venku, když chci, aby přežili."

"Jistě, jistě. Seženeme ti nějakou pomoc, to je jediné - moment!"

Zrovna míjeli poslední chatrč; ležel před ní Bruce McGowan, podle všeho spal.

Rod hned nemluvil; snažil se potlačit hněv. Bojoval sám se sebou, protože věděl, že příští okamžik může změnit jeho budoucnost, může zničit celou kolonii. Ale jeho rozum se snažil probíjet návaly hněvu a hořkostí. Chtěl skoncovat s tímhle parazitem, zničit ho.

Zhluboka se nadechl a snažil se, aby se mu netřásl hlas.

"Bruci!" zavolal mírně. McGowan otevřel oči.

"Hm?"

"Nepracuje dnes Art na své peci?"

"Asi ano," připustil Bruce.

"No?"

"Co, 'no'? Je konec týdne a není to moje starost. Sežeň si někoho jiného."

Bruce měl svůj nůž u sebe, jako všichni ostatní; spíš byste narazili na nahého kolonistu, než aby byl bez nože. Bylo to univerzální náčiní, dala se s ním krájet kůže, připravovat jídlo, jíst, řezat, stavět, vyrábět košíky a pomohlo vyrobit tisíc dalších nástrojů. Jejich bohatství vzešlo z nožů; sice se teď používaly k lovu šípů - ale pomocí nožů byly šípů i luky vyřezány.

Nikdo nepoužil nůž proti jinému kolonistovi od toho hrozného dne, kdy se Bruceův bratr vzepl Rodovi. A zase totéž, pomyslel si Rod; kruh se uzavřel. Ale dnes by měl okamžitou podporu, kdyby Bruce sáhl po noži.

Věděl ale také, že proti němu nesmí stát pět lidí. Rod sám ho musí zkotit, nebo budou dny jeho vlády sečteny.

Roda nenapadlo, že by měl vyzvat Bruce, aby to urovnali holýma rukama. Četl plno historických románů, ve kterých hrdina vyzval někoho, aby si to vyřídili jako 'muž s mužem' v stylizované napodobenině boje nazvané "box". Rodovi se tyhle příběhy líbily, ale vztahoval je na sebe asi tak stejně jako Tři mušketýry. Nicméně věděl, co "boxování" znamená - muži si obalili ruce a bojovali povolenými údery pěstí. Většinou se nikdo nezranil.

Způsob boje, který uměl Rod, nebyl jen neškodná atletika. Nezáleželo na tom, jestli jsou protivníci ozbrojení; ať už by s Brucem bojovali holýma rukama nebo jinak, někdo by byl zabit nebo vážně zraněn.

Bruce se tvářil tvrdohlavě.

"Bruci," řekl Rod a usilovně se snažil, aby měl pevný hlas, "před dlouhou dobou jsem ti řekl, že tady lidé pracují, nebo jdou pryč.

Ty a tvůj bratr jste mi nevěřili, takže jsme vás museli vyhodit. Pak ses připlazil zpátky s historkou, jak byl Jock zabit a jestli bychom tě nemohli laskavě přijmout. Byl na tebe žalostný pohled. Pamatuješ se?"

McGowan se zamračil.

"Slíbil jsi, že budeš jako andílek," pokračoval Rod. "Lidi si mysleli, že jsem se zbláznil - a měli pravdu. Tehdy jsem si myslel, že jsi se změnil."

Bruce utrl stéblo trávy a začal ho kousat.

"Kamaráde, připomínáš mi Jocka, ten taky pořád dělal důležitýho."

"Bruci, vstaň a vypadni z města! Je mi jedno kam. Ale jestli jsi chytrý, napraviš svou chybu, omluvíš se Artovi - a začneš pumpovat měchy. Já se tam zastavím později. Jestli z tebe nepoteče pot, až tam přijdu, tak se už nebudeš moci

vrátit. Budeš vyhoštěn do konce života."

McGowan vypadal nejistě. Pohlédl za Roda a Rod by rád věděl, jak se tváří ostatní. Ale díval se upřeně na Bruce.

"Pohni se. Jdi pracovat, nebo se nikdy nevracej."

Bruce se na něj lstivě podíval.

"Nemůžeš mi nařídit, abych vypadl. Musí to odhlasovat většina."

Jimmy promluvil. "Ale, nevšímej si těch řečiček, Rode. Vyhod' ho hned."

Rod zavrtěl hlavou.

"Ne. Bruci, jestli je tohle tvoje odpověď, svolám všechny a před obědem budeš vyhoštěn - a vsadím se o svůj nejlepší nůž, že nezískáš ani tři hlasy na svou podporu. Chceš se vsadit?"

Bruce se posadil, podíval se na ostatní a odhadoval své šance.

Pak se podíval zpět na Roda.

"Skrčku," řekl pomalu, "nestojíš ani za zlamanou grešli... Baby by se kvůli tobě nepopraly."

Jimmy zašeptal: "Pozor, Rode!"

Rod si olízl suché rty a věděl, že už je moc pozdě na rozum, moc pozdě na mluvení. Bude se muset pokusit ho dostat...

Nebyl si jistý, jestli to zvládne.

"Budu s tebou bojovat," řekl chraptivě. "Teď hned!"

Cliff naléhavě řekl: "Ne, Rode. My ho zvládneme."

"Ne. Tak pojď, McGowane." Rod přidal jedno neodpuštělné slovo.

McGowan se nepohnul. "Dej pryč to bodlo."

Rod řekl: "Podrž mi oštěp, Cliffě."

Cliff se na něj obořil: "Tak moment. Nebudu tady stát a jen tak se dívat. Může mít štěstí a zabije tě, Rode."

"Uhni, Cliffě."

"Ne." Cliff zaváhal a pak dodal: "Bruci, odhod' nůž. No tak - nebo ti vrazím oštěp do břicha sám. Dej mi tvůj nůž, Rode."

Rod se podíval na Bruce, pak vytáhl Plukovníka Bowieho a podal ho Cliffovi. Bruce vstal a mrštil nůž ke Cliffovým nohám. Cliff řekl: "Pořád trvám na tom, abys nebojoval, Rode. Stačí říct a my si ho podáme."

"Uhni. Udělejte nám místo."

"Dobrá - žádné lámání kostí. Slyšíš mě, Bruci? Udělej chybu a už nikdy neuděláš další."

"Žádné lámání kostí," opakoval Rod a tísnivě si uvědomil, že toto pravidlo je proti němu; Bruce byl větší, mohutnější a těžší.

"Dobře," souhlasil McGowan. "Jen kočičí škrábance. Ukážu tomu buranovi, že jeden McGowan vydá za dva takové."

Cliff povzdechl. "Všichni ustupte. Dobře - začněte!"

Kroužili okolo sebe příkře a nedotýkali se. Většinu času zabraly přípravy; učebnice, které se používaly na většině středních a vysokých škol, obsahovaly dvacet sedm způsobů, jak zabít nebo zneškodnit člověka, a žádný z nich netrval déle než tři sekundy, když se jednou dostali do kontaktu. Chodili okolo sebe, příliš opatrní na to, aby se přiblížili.

Rod byl zmatený příkazem nepoužívat nebezpečné chvaty.

Bruce se na něho zašklebil.

"Co se děje? Bojíš se? Na to jsem čekal, ty uřvanéj pucejři, teď to schytáš!" vyběhl k němu.

Rod ustoupil, aby se Bruceův útok proměnil v jeho neúspěch.

Ale Bruce nepokračoval, bylo to jenom matení a Rod zareagoval moc prudce. Bruce se zasmál: "Bojíš se, hlupáku, co? A máš proč."

Rod si uvědomil, že se opravdu bojí, víc, než kdykoliv předtím.

Zavalilo ho přesvědčení, že ho Bruce chce zabít... Dohoda o tom, že si nebudou lámat kosti, neznamena nic: tahle opice ho chtěla oddělat.

Couvnuł, víc zmatený než kdy jindy... Věděl, že musí zapomenout na pravidla, jestli chce přežít... Ale zároveň věděl, že musí dodržovat to hloupé omezení, i kdyby ho to mělo zabít. Otrásla s ním panika, chtělo se mu utéct.

Neudělal to. Ze zoufalství ho zaplavil studený pocit, že nemá co ztratit, a rozhodl se, že to skoncuje. Odkryl slabiny útoku - savate.

Viděl, jak Bruce kopl nohou, přesně jak očekával: a s prudkou radostí vyrazil ve správném protiútku - shinobi. Jen nepatrně zaváhal, protože věděl, že plný zákrok by Bruceovi zlomil kotník.

Pak proletěl vzduchem a McGowana se nestihl ani dotknout.

Měl čas na to, aby si smutně uvědomil, že Bruce prohlédl úskok a použil další protiútok --- když dopadl na zem a Bruce na něj skočil.

"Můžeš hýbat rukou, Rode?"

Pokusil se zaostřit oči a uviděl obličej Boba Baxtera.

"Slíznul to?"

Baxter neodpověděl. Ozval se rozčilený hlas: "Sakra, ne! Rozmlátil tě skoro na hadry."

Rod se pohnul a tupě řekl: "Kde je? Musím mu nařezat."

Baxter ostře řekl: "Lež klidně!"

Cliff dodal: "Neboj se, Rode. Zajistili jsme ho."

Baxter naléhal: "Zmlkni. Ukaž, jestli můžeš hýbat levou rukou."

Rod pohnul rukou, vystřelila v ní bolest, škubnut sebou a ucítil bolest všude.

"Není zlomená," prohlásil Baxter. "Možná jenom nalomená."

Dáme to do dlah. Můžeš se posadit? Pomůžu ti."

"Chci se postavit." S pomocí se vzpřimil a kymácel se. Zdálo se, že tu je většina vesničanů; pohybovali se trhaně. Zatočila se mu hlava a zamrkal.

"V klidu, chlapče," slyšel, jak říká Jimmy. "Bruce tě skoro zničil. Tobě přeskočilo, že jsi mu dal tu šanci."

"Jsem v pořádku," odpověděl Rod a zamžikal. "Kde je?"

"Za tebou. V pořádku, zajistili jsme ho."

"Ano," řekl Cliff. "Podali jsme si ho. Kdo si myslí, že je? Snažit se komandovat starostu!" zuřivě prskal.

Bruce ležel na břiše, obličej skrytý v ruce a vzlykal.

"Jak moc je zraněný?" zeptal se Rod.

"On?" řekl Jimmy opovržlivě. "Není zraněný. Dali jsme mu do těla, ale není zraněný. Carol nám to nedovolila."

Caroline dřepěla vedle Bruce a hlídala ho. Vstala.

"Měla jsem je nechat," řekla vztekle. "Ale věděla jsem, že by ses na mě zlobil, kdybych jim to dovolila." Založila ruce v bok. "Roddie Walkere, kdy už konečně přijdeš na to, že mě máš zavolat, když jsi v nesnázích? Tahle čtyři trdla tady stojí a nechají tě, aby ses pral."

"Tak moment, Carol," protestoval Cliff. "Snažil jsem se tomu zabránit. Všichni jsme se snažili, ale.."

"Ale já jsem neposlouchal," přerušil ho Rod. "To je jedno, Carol."

Zvoral jsem to."

"Kdybys mě poslouchal - " "To je jedno!" Rod došel k McGowanovi a dloubl do něj.

"Otoč se."

Bruce se pomalu otočil. Rod přemýšlel, jestli sám taky vypadá tak hrozně. Bruceovo tělo bylo špinavé, krvavé a samá modřina; jeho obličej vypadal, jakoby se mu ho někdo snažil vymazat. "Postav se."

Bruce začal něco říkat a pak se bolestivě postavil na nohy. Rod řekl: "Řekl jsem ti snad, aby ses hlásil u Artu, Bruci. Hni sebou, ať už tam jsi."

McGowan vypadal překvapeně. "Co?"

"Slyšel jsi. Nemůžu plýtvat časem, abych si tu hrál. Hlaš se u Artu a začni pracovat. Anebo odejdi a nevracej se. A teď sebou hni!"

Bruce chvíli zíral a pak odkulhal ke zdi. Rod se otočil a řekl: "Zpátky do práce, lidi. Zábava skončila. Cliffě, chtěl jsi mi ukázat ta zvířata."

"Cože? Rode, to počká."

"Ano, Rode," přidal se Baxter. "Chci ti dát tu ruku do dlahy."

Pak bys měl odpočívat."

Rod opatrně pohnul rukou. "Pokusím se obejít bez toho. Pojď, Cliffě. Jdeme jenom my - vynecháme lov na stobory."

Měl problémy se soustředit na to, co Cliff říkal... Něco o vykastrování dvou srnců a o tom, že by je naučil na postroje.

K čemu budou postroje, když nemají vozy? Hlava ho bolela, ruka také a mysl měl zastřenou. Co by udělal Grant?

Neuspěl... Ale co měl říct, nebo neměl říct? Někdy to nestálo za to.

"... takže musíme. Chápeš, Rode?"

"Co? Jistě, Cliffě." S velkým úsilím si uvědomil, co Cliff říkal.

"Možná by pomohly dřevěné nápravy. Uvidíme, jestli Bill dokáže vyrobit vozík."

"Ale kromě vozíku potřebujeme .."

Rod ho zastavil. "Cliffě, vyzkoušíme, co navrhuješ. Myslím, že si dám sprchu. Eh, podíváme se na pole zítra."

Po sprše se cítil lépe a mnohem čistší, i když mu vlažná voda připadala chvíli příliš horká a chvíli zase ledová.

Odklopýtal do své chaty a lehl si. Když se vzbudil, všiml si, že Shorty hlídá u dveří, aby ho nikdo nerušil.

Na prohlídku farmy se cítil až za tři dny. Nielsen mu hlásil, že McGowan pracuje, i když vzdorovitě. Caroline mu hlásila, že Theo se podřídila hygienickým opatřením a že má monokl. Rodovi se moc nechtělo objevit se na veřejnosti, jednu neklidnou noc uvažoval dokonce o tom, jestli by nebylo vhodné, aby rezignoval a uvolnil místo někomu, kdo neztratil tvář. Ale ke svému překvapení zjistil, že jeho postavení je pevnější, než kdykoliv předtím. Menšina z Tellerské univerzity, kterou vždy považoval za 'loajální opozici', teď nebyla nakloněná ke kritice. Curt Pulvermacher, jejich neoficiální vůdce, Roda navštívil a nabídl mu pomoc.

"Bruce je červivé jablko, Rode. Nenech ho, aby se zase dostal po větru. Místo toho mi dej radši vědět."

"Díky, Curte."

"Vážně. Je to tu dost těžké, i když táhneme za jeden provaz."

Nemůžeme ho nechat, aby dělal problémy, ale neboj, my ho naučíme."

Té noci spal Rod dobře. Možná si s tím neporadil tak, jak by to udělal Grant, ale vyšlo to. Cowpertown byl bezpečný.

Jistě, bude tu víc problémů, ale kolonie je zvládnutá. Jednoho dne tu bude stát město a tohle bude Cowperovo náměstí.

Proti proudu budou stát Nielsenovy ocelárny. A mohla by tu být dokonce Walkerova třída...

Příští den se cítil na obhlídku farmy. Řekl to Cliffovi a shromáždila se ta samá skupina, Jimmy, Kent a Mick. S oštěpy v rukou vyšli po schůdkách ve zdi a slezli po žebříku na druhé straně. Cliff vzal hrst prsti a ochutnal ji.

"Země je dobrá, možná trochu kyselá. Nejistíme to, dokud nebudeme moci provést chemické testy. Ale složení je dobré. Kdybys řekl tomu tupému Švédovi, že další věc, kterou má vyrobit, je pluh..."

"Waxie není tupý. Dej mu čas. Udělá ti pluh i traktory."

"Spokojím se s pluhem, taženým párkem jelenů. Rode, mám takový nápad. Plejeme, a to je přímo pozvánka pro zvěř, aby se pásala na našem poli. Ale kdybychom postavili ještě jednu zeď, stejně vysokou jako - " "Zeď! Dokážeš si představit, jak dlouho by to trvalo, Cliffě?"

"To není podstatné."

Rod se rozhlédl po naplavené plošině, která byla několikrát větší než území uvnitř městských zdí. Možná plot z křoví,

ale ne zeď, ještě ne... Cliff měl příliš vysoké ambice.

"Podívej, pročesáme pole, jestli nenarazíme na nějaké stobory, pak pošleme ostatní zprátky. Ty a já pak můžeme přemýšlet, co se dá dělat."

"Dobře. Ale řekni jim, ať si dávají pozor, kam šlapou svými velkýma nohama."

Utvořili řetěz, Rod byl uprostřed. "Buďte ve střehu," varoval je. "A nenechte žádného projít. Pamatujte, že každý, kterého zabijeme teď, vydá za šest v Den S."

Pohybovali se kupředu. Kenny zabil jednoho a Jimmy vzápětí dva. Stoborové se nesnažili moc utíkat, protože byli ve stadiu Hloupych Jacků.

Rod se zastavil, aby jednoho zabil, a vzhlédl, aby promluvil s mužem po pravé ruce. Ale nikdo tam nebyl.

"Zastavte! Kde je Mick?"

"Cože? Před vteřinou tady byl."

Rod se ohlédl. Kromě lesku nad rozpáleným polem nebylo nic vidět. Něco se muselo připlížit trávou a stáhnout ho-

"Pozor, všichni! Něco je špatně. Pojdte blíž... a držte oči otevřené."

Otočil se zpět a ve směru úhlopříčky se vracel na místo, kde zmizel Mick.

Najednou se mu před očima objevily dvě postavy - Mick a nějaký cizinec.

Cizinec v kombinéze a botách... Muž se rozhlédl okolo a zavolał přes rameno: "Dobrý, Jakeu. Přepni to na automat a sevři to."

Pohlédl směrem k Rodovi, ale zdálo se, že ho nevidí, vykročil směrem k němu a zmizel.

Rod se rozběhl s bušícím srdcem. Otočil se a stál čelem k otevřené bráně... a před dlouhou, úzkou chodbou.

Muž v kombinéze vystoupil z rámu.

"Všichni zprátky," nařídil. "Jdeme se spojit s bránou. Můžou nastat místní poruchy."

15

Prázdné město

Půlhodinu potom, co se Mick propadl bránou, když se zaostřovala, a dopadl do nízké gravitace na Měsíci, se Rod snažil vnést pořádek do vzniklého zmatku a udržet si pohromadě svoje smysly. Většina vesničanů byla na poli nebo seděla na zdi a pozorovala, jak technici instalují přístroje, aby uvedli bránu do provozu. Rod se jednomu snažil vysvětlit, že jsou nechránění, že by tu neměli být neozbrojení; muž, aniž by se na něj podíval, řekl: "Zeptej se pana Johnsona."

Našel pana Johnsona, znovu se pokusil, ale byl přerušen.

"Necháte nás laskavě pracovat, děti? Jsme rádi, že jsme vás našli - ale musíme to tady ohradit silovým plotem. Nemluvě o tom, co se může skrývat v té vysoké trávě."

"Aha," odpověděl Rod. "Podívejte, rozestavím stráž. Víme, co můžeme očekávat. Jsem -" "Vypadni, ano? Nesmíte být netrpěliví, děti."

Rod šel tedy zprátky do svého města, zraněný a rozčilený. Vešlo tam několik cizinců, chovali se, jako by jim to patřilo, promluvíli se vzrušenými vesničany a zase odešli. Jeden se zastavil a podíval se na Jimmyho buben, poklepal na něj a začal se smát. Rod měl sto chutí ho zaškrtnout.

"Rode?"

"Co?" Otočil se.

"Ano, Margery?"

"Mám dělat oběd, nebo ne? Všechny holky odešly a Mel říká, že je to hloupost, protože do oběda už budeme všichni pryč - a já nevím, co mám dělat."

"Cože? Nikdo neodchází... Aspoň, co vím."

"No, možná ne, ale tohle se říká."

Neměl čas to promyslet, protože se objevil jeden ze všudypřítomných cizinců a rychle řekl: "Mohl bys mi říct, kde najdu chlapíka jménem Roderick Welker?"

"Walker," opravil ho Rod. "Já jsem Rod Walker. Co chcete?"

"Jmenuji se Sansom, Clyde B. Sansom - správní úředník z Emigrační kontrolní služby. Takže, Welkere, chápu správně, že jsi vedoucí této skupiny studentů. Můžeš -" "Jsem starosta Cowpertownu," řekl Rod tvrdě. "Co chcete?"

"Ano, ano, tak to ti mladíci říkali. 'Starosta'." Sansom se krátce zasmál a pokračoval. "Takže, Walkere, chceme, aby věci proběhly v pořádku. Chápu, že se chcete co nejdříve dostat z nesnáží ale musíme postupovat systematicky. Uděláme to co nejjednodušší - jen odvěšení, lékařská prohlídka, psychologické testy a rozhovor o přemístění."

Pak se budete moci vrátit do svých domovů - až podepíšete zřeknutí se zodpovědnosti, ale o to se postará právní úředník. Seřadil bys tu svoji skupinku podle abecedy - ehm, tady na tom otevřeném prostranství, myslím, že pak budu -" zašmátral ve svém kufříku.

"Kdo si k čertu myslíte, že jste, že tady dáváte rozkazy?"

Sansom byl překvapený.

"Cože? Jak jsem řekl. Jestli to chceš upřesnit, ztělesňuji zde Zemskou Korporaci. Položil jsem to jako žádost, ale v polních podmínkách si mohu spolupráci vynutit, víš?"

Rod cítil, jak se červená.

"Nechápu, o čem to tady mluvíte! Na Zemi můžete být andělé..., ale tady jste v Cowpertownu."

Sansom vypadal, že ho to zaujalo, ale neohromilo.

"A co, jestli se můžu zeptat, je Cowpertown?"

"Cože? Tohle je Cowpertown - suverénní národ s vlastní ústavou a vlastními zákony - a vlastním územím." Rod se nadechl. "Jestli si Zemská Korporace něco přeje, může někoho vyslat, aby to zařídil.

Ale neříkejte nám, že se máme seřadit podle abecedy!"

"A safra. Roddie!"

Rod řekl: "Počkej, Carol," a pak dodal k Sansomovi: "Rozuměl jste?"

"Rozuměl jsem dobře," řekl pomalu Sansom, "že mi navrhuješ, aby k vám Korporace poslala velvyslance?"

"No... Viceměně ano."

"Hmmm... Zajímavá teorie, Welkere."

"Walker." A než se tak stane, udělal byste dobře, kdybyste poslal pryč ty čumily - a sám taky vypadl. Nejsme žádná zoo."

Sansom se podíval Rodovi na žebra, letmo přejel jeho špinavé, mozolovité nohy a usmál se.

Rod řekl: "Ukaž mu cestu, Carol. Uspi ho, jestli budeš muset."

"Ano, pane!" vykročila k Sansomovi a šklebila se.

"Ach, já odcházím," řekl Sansom rychle. "Lepší zpoždění, než chyba v protokolu. Duchaplná teorie, mladý muži.

Sbohem. Ještě se uvidíme. Eh... Malá rada. Mohu?"

"Co? Dobře."

"Neber se tak vážně. Připravená, dámo?"

Rod zůstal ve své chatě. Hrozně chtěl vědět, co se děje za zdí, ale nechtěl narazit na Sansoma. Tak seděl, hryzal se do palce a přemýšlel.

Jak se zdá, některé slabší sestry jdou zpátky - stačí jim zamávat porcí zmrzliny pod nosem a hned jsou pryč, zanechávající za sebou svou zemi, všechno, co vybudovali. No, on to neudělá! Tohle byl jeho domov, jeho místo, které si dobyl; nepůjde zpátky, aby čekal třeba půlku života, než se bude moci odstěhovat na nějakou jinou planetu, která zřejmě nebude tak dobrá.

Ať si jdou! Cowpertown bude bez nich lepší a silnější.

Možná někteří chtějí jen na návštěvu, ukázat prarodičům jejich vnuky a pak se zase vrátit zpátky.

Snad... V tom případě by si měli radši nechat od Sansoma nebo někoho jiného písemně potvrdit, že se mohou vrátit zpět. Možná by je měl varovat.

Ale on nemá, koho by navštívil. Kromě sestry, ta může být kdekoli - a není pravděpodobné, že by byla na Zemi.

Bob a Carmen přinesli Hope a přišli se rozloučit. Rod si s nimi vážně potřásl rukou.

"Ty se vrátíš zpátky, Bobe, až získáš diplom., že?"

"No, doufáme, jestli to bude možné. Nemáme to dovolené."

"Kdo vás může zastavit? Je to vaše právo. A až se vrátíte, najdete nás tady. Mezitím se budeme snažit nezlámat si nohy."

Baxter zaváhal. "Byl jsi teď někdy u brány, Rode?"

"Ne. Proč?"

"Eh, neplánuj moc dopředu. Myslím, že se jich už pár vrátilo na Zem."

"Jak mnoho?"

"Docela dost."

Bob to nechtěl dál komentovat. Dal Rodovi adresu svých a Carmeniných rodičů, klidně mu požehnal a odešli.

Margery nepřišla zpátky a ohniště zůstalo studené. Rodovi to bylo jedno, neměl hlad. Jimmy přišel asi tak v době oběda, pokývl a sedl si. Po chvíli řekl: "Byl jsem venku u brány."

"Ano?"

"Jo. Víš, hodně lidí se ptalo, proč jsi se s nimi nepřišel rozloučit."

"Mohli přijít sem a rozloučit se!"

"Ano, mohli. Ale povídalo se, že s tím nesouhlasíš. Možná se styděli."

"Já?" Rod se neradostně zasmál. "Mně je jedno, kolik městských chlapečků běží domů za maminkou. Tohle je svobodná země."

Pohlédl na Jimmyho. "Kolik tu zůstává?"

"Eh, nevím."

"Přemýšlel jsem. Jestli budeme malá kolonie, budeme se muset přestěhovat do jeskyně - myslím jen na spaní. Než přijde víc kolonistů."

"Možná."

"Nebud' tak smutný! I kdybychom tu zbyli jen ty, já, Jackie a Carol, nebudeme na tom hůř, než jsme kdysi byli. A bude to jen dočasné."

A bude tu samozřejmě dítě - málem jsem zapomněl na svého kmotřence."

"Je tu dítě," souhlasil Jimmy.

"Okolo jaké horké kaše to tady chodíš? Jíme... Nemyslíš ty na odchod?"

Jimmy se postavil. "Jackie řekla, abych ti vyřídil, že uděláme, co budeš považovat za nejlepší."

Rod přemýšlel nad tím, co Jimmy neřekl. "Myslíš tím, že se chce vrátit? Oba dva chcete."

"No tak, Rode, jsme partneři. Ale já musím myslet na dítě."

Chápeš to?"

"Ano. Chápu."

"Nuže -" Rod mu potřásl rukou. "Hodně štěstí, Jíme. Řekni Jackie ahoj za mě."

"Ach, ona čeká, aby tě sama pozdravila. S dítětem."
"Eh, jděte. Někdo mi jednou řekl, že říkat si sbohem je chyba. Uvidíme se."
"No - ahoj, Rode. Dávej na sebe pozor."
"Ty taky. Jestli uvidíš Caroline, řekni jí, ať sem přijde."
Caroline přišla později; hádal, že byla u brány. Zeptal se rovnou: "Kolik?"
"Ne moc," připustila.
"Kolik?"
"Ty a já - a několik techniků."
"Nikdo jiný?"
"Odškrtařovala jsem je ze seznamu. Roddie, co budeme dělat teď?"
"Co? To je jedno. Chceš ty jít zpátky?"
"Ty jsi šéf, Rode. Ty jsi starosta."
"Starosta čeho? Carol, chceš se vrátit?"
"Roddie, nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Byla jsem tu šťastná.
Ale -"
"Ale co?"
"Město je pryč, děti odešly - a mně už zbývá jenom rok, jestli chci někdy být kadet u Amazonek." Poslední kus rychle vyhrkla a pak dodala: "Ale zůstanu tady, jestli ty taky."
"Ne."
"Ale ano."
"Ne. Ale chci, abys pro mě něco udělala, až budeš zpátky."
"Co?"
"Spoj se s mojí sestrou Helen. Zjisti, kde působí. Kapitán Helen Walkerová - máš to? Řekni jí, že jsem v pořádku... A řekni, že jí vzkazuji, aby ti pomohla dostat se do armády."
"Ach... Roddie, já nechci odejít!"
"Běž už. Můžou to vypnout a zůstaneš tady."
"Pojď taky."
"Ne. Musím ještě něco udělat. Ale pospěš si už. Neříkej sbohem. Jenom jdi."
"Zbláznil ses, Roddie?"
"Samozřejmě, že ne. Ale jdi už, prosím, nebo se rozzlobím."
Přiškrčeně vykřikla, vzala mu hlavu do dlaní, políbila na obě tváře a s dusotem zmizela. Rod vešel do své chatrče a lehl si. Po chvíli vstal a začal uklízet Cowpertown. Bylo tam plno odpadků a město bylo špinavé tak, jako nikdy od Grantovy smrti.
Další lidé přišli až pozdě odpoledne. Rod je viděl a slyšel dlouho předtím, než spatřili oni jeho. Byli to dva muži a žena. Muži měli na sobě městský stejnokroj; žena měla šortky, tričko a elegantní sandály. Rod vystoupil a řekl: "Co chcete?"
V ruce držel svůj oštěp.
Žena zajásala, rozhlédla se a řekla: "Báječné!"
Jeden muž nesl balík a stativ. Rod si všiml, že to je vícevějemový multi-rekordér, který zachycoval pohled, vůně, zvuky a dotek a který používali zpravodajové a výpravy. Muž nic neřekl, postavil stativ, zapojil kabely a začal něco dělat s klávesami. Druhý muž, menší, s pískovými vlasy a s knírem jako teriér řekl: "Ty jsi Walker? Ten, co mu ostatní říkají 'starosta'?"
"Ano."
"Kosmic tady ještě nebyli?"
"Kosmické co?"
"Kosmický zpravodaj, samozřejmě. Nebo někdo jiný? ŽIVOTČAS- PROSTOR? Zpravodajství Galaxie?"
"Nevím, co tím myslíte. Od rána tu nikdo nebyl."
Cizinec škusnul knírem a vydechl. "To je vše, co jsem chtěl vědět. Ellie, můžeš se dostat do transu. Spusť to, Macu."
"Tak moment," dožadoval se Rod. "Kdo jste a co chcete?"
"Co? Jsem Evans z Empire... Empire Enterprises."
"Pulitzerova cena," pronesl druhý muž a pokračoval v práci.
"S Macovou pomocí," dodal Evans rychle. "Ta dáma je samotná Ellie Ellens."
Rod vypadal zmateně. Evans řekl: "Ty ji neznáš? Synku, kde jsi - to je jedno. Je nejlépe placená emoční spisovatelka v systému. Popíše tě tak, že každá čtenářka od Venkovního pozorovatele až po londýnské Timesy bude nad tebou plakat a chtít tě utěšit. Je to velká umělkyně."
Slečna Ellens zřejmě poklonu neslyšela. Potloukala se okolo s prázdným výrazem a občas se u něčeho zastavila, aby si to prohlédla nebo si to osahala.
Otočila se k Rodovi. "Tady jste provozovali své primitivní tance?"
"Cože? Tady jsme tancovali čtverylku. Jednou týdně."
"Čtverylka... No, to změníme." Opět se stáhla do svého vnitřního světa.
"Vtip je v tom, kamaráde," pokračoval Evans, "že nechceme jenom rozhovor. Těch už máme dost od těch, co prošli branou. Tak jsme tě taky našli - a všeho nechali, abychom tě viděli. Nebudu s tebou smlouvat; řekni si svou cenu - ale musí to být výhradní. Zprávy, filmy, obchodní práva, všechno. Eh..." Evans se rozhlédl. "A taky poradenská služba, až

přijedou herci."

"Herci?!"

"Samozřejmě. Kdyby měla Kontrolní služba trochu rozumu, udržela by vás tady všechny, než by se snímek natočil. Ale s herci to může být ještě lepší. Chci tě mít neustále po ruce - najdeme někoho, kdo bude hrát tebe. Kromě toho -" "Tak moment!" skočil mu do řeči Rod. "Jeden z nás je blázen.

Zaprvé, nechci žádné peníze."

"Cože? Ty jsi už s někým podepsal smlouvu? Hlídku propustila nějakou výpravu už před námi?"

"Jaká hlídka? Nikoho jsem neviděl."

Evans si oddechl. "Nějak to vyřešíme. Hlídku bude držet každého od vaší zdi - lekl jsem se, že se nechal podplatit i od někoho jiného.

Ale neříkej mi, že nechceš peníze, to je nemorální."

"No, nechci. Nepoužíváme tady peníze."

"Jistě, jistě... Ale máš rodinu, ne? Rodina vždycky potřebuje peníze. Podívej, nedělej si starosti. Budeme s tebou jednat slušně a můžeš si peníze nechat ležet v bance. Jen chci, abys nám to podepsal."

"Nevím, proč bych měl."

"Příslib," řekl Mac.

"Hmm... Ano, Macu. Podívej, kamaráde, rozmysli si to. Jen nám slib, že nepodepíšeš smlouvu s někým jiným. A budeš moci požádat o cokoli, co si jenom vymyslíš. Jen to slib a dostaneš tisíc plutonů předem."

"Nepodepíšu to s nikým jiným."

"Máš to, Macu?"

"Zaznamenáno." Evans se otočil k Rodovi. "Nevadí ti, když ti mezitím položíme pár otázek? A když uděláme pár obrázků?"

"Eh, nevadí." Rodovi přišli trochu záhadní a trochu ho rozčilovali, ale byla to společnost a on byl zoufale osamělý.

"Skvělé!" Evans z něho začal rychle tahat rozumy a dělal to velmi dobře.

Rod zjistil, že řekl víc, než si myslel že ví. V jednom okamžiku se Evans ptal na nebezpečná zvířata. "Pochopil jsem, že to tu je dost drsné. Měli jste hodně problémů?"

"Ne," odpověděl upřímně Rod. "Neměli jsme opravdové problémy se zvířaty. Spíše s lidmi..., ale ne zas tak moc."

"Předpokládáš, že tohle bude první kolonie?"

"Samozřejmě. Ostatní byli blázni, že odešli. Tohle místo je jako Země, akorát bezpečnější, bohatší a je tu spousta místa. Za několik let - hehe!"

"Co je?"

"Co se stalo, že nás tady nechali? Měli jsme tu zůstat jen deset dní."

"Oni ti to neřekli?"

"No... Ostatní to už možná vědí. Ale já ne."

"Bylo to kvůli supernově, samozřejmě. Delta, eh.."

"Delta Gamma jedna třináct," doplnil ho Mac.

"Tak. Deformace prostoru a času, ale nejsem matematik."

"Diferenciál," řekl Mac.

"Cokoli. Od té doby se vás snažili najít. Jestli jsem to pochopil, tlaková vlna udělala zmatek ve výpočtech pro celou tuto oblast.

Mimochodem, kamaráde, až se budeš vracet..."

"Já se nevracím."

"No, třeba na návštěvu. Nepodepisuj zřeknutí se práv na odškodnění.

Rada se to snaží nazvat 'Dílo Boží' a vyhnout se odpovědnosti.

Takže si nech poradit: nezbavuj se svých práv. Přátelská rada."

"Díky. Nepůjdu - no, stejně díky."

"Co kdybychom teď nahráli obrázky k hlavním událostem?"

"No... Dobře."

"Oštěp," řekl Mac.

"Ano, určitě máš nějaký oštěp. Nebude ti vadit, když se na něj podíváme?"

Rod jim ho podal, když se k nim připojila úžasná Ellie.

"Báječné," zašeptala. "Cítím to. Ukazuje to, jak tenká je hranice mezi člověkem a zvířetem. Sto vzdělaných chlapců a dívek je vrženo zpět do negramotnosti, zpět do doby kamenné, pozlátka mizí..."

Návrat k divošství. Nádhera!"

"Tak podívejte se," řekl rozčileně Rod. "Cowpertown takhle vůbec nevypadal! Měli jsme zákony, ústavu, udržovali jsme pořádek.

My-" Zastavil se; slečna Ellens neposlouchala.

"Divošské obřady," říkala zasněně. "Vesničtí medicinmani, kteří rozšiřují pověry a predsudky vůči přírodě. Primitivní rituály jako prosba o dobrou úrodu -" zmlkla a řekla obchodním tónem k Macovi: "Tance natočíme třikrát. Krátké záběry pro pořady typu "A", delší pro rodinné pořady a ty nejpodrobnější pro typ "B". Máš to?"

"Mám."

"Udělám tři komentáře," dodala. "Stojí to za tu námahu." Zase se vrátila do transu.

"Moment!" protestoval Rod. "Jestli tomu, co říká, rozumím dobře, tak tady rozhodně nebudete nic točit, s herci nebo bez nich."

"Uklidni se," poradil mu Evans. "Řekl jsem, že budeš mít technický dohled, ne? Nebo bys byl radši, kdybychom to natočili bez tebe? Ellie má úplnou pravdu, chlapče. Co ty nevíš - ale ona ano - je to, že musíš zastít pravdu, abys získal opravdovou pravdu, skrytou pravdu. Uvidíš."

"Ale -" Moc k němu přistoupil. "Bud' zticha."

Rod zmlknut a Mac zdvihl ruku. Rad cítil studený dotek vzdušného štětce.

"Hej! Co to děláte?"

"Make up." Mac se vrátil ke svému nářadí.

"Jenom trochu válečných barev," vysvětloval Evans. "Film musí mít barvu. Dá se to smýt."

Rod otevřel pusu a oči v čistém rozhořčení; bezmyšlenkovitě pozvedl oštěp.

"Toč to, Macu!" nařídil Evans.

"Mám to," odpověděl klidně Mac.

Rod potlačoval hněv, aby mohl mluvit.

"Vyndejte tu pásku," řekl jemně. "Položte ji na zem. Pak vypadněte."

"Zpomal," poradil mu Evans. "Bude se ti to líbit."

"Pošleme ti kopii."

"Vyndejte to. Nebo zničím tu krabici a každého, kdo mi přijde do cesty!" namířil oštěp na vícenásobnou čočku.

Mac se před ní postavil a chránil ji vlastním tělem. Evans řekl: "Radši se podívej na tohle."

Evans na něj mrl malou pistolí.

"Dostáváme se na plno divných míst, kamaráde, ale jsme připravení.

Poškodíš kameru nebo zraníš někoho z nás a dostaneš se před soud, než stačíš říct popel. To je vážná záležitost, plést se do práce zpravodajství, kamaráde. Veřejnost má svoje práva, víš." Zvýšil hlas.

"Ellie! Odcházíme."

"M.. ještě ne," odpověděla zasněně. "Musím se ponořit.."

"Teď hned! Musíme to stihnout do zpráv!"

"Dobře." Opět přeskočila do obchodního hlasu.

Rod je nechal jít. Jakmile byli za zdi, vrátil se zpět do radnice, sedl si, objal kolena a roztřásl se.

Později vylezl na schůdky a rozhlédl se. Pod ním stála hlídka: stráž se na něj podívala, ale nic neřekla. Brána byla nastavena na prostou kontrolní díru, ale nabíjení bylo zapnuté a byla obehnaná elektrickým plotem, který vedl až ke zdi. Někdo pracoval u kontrolního panelu, vedle stál velký valník; Rod si pomyslel, že se musejí chystat na hlavní imigrační vlnu. Vrátil se zpátky a připravil si sám jídlo, bylo nejchudší za poslední rok. Lehl si a poslouchal z džungle 'Operu', až usnul.

"Je někdo doma?"

Rod se okamžitě probudil, uvědomil si, že je ráno - a že ne všechny noční můry byly sny.

"Kdo to je?"

"Přátelé." B. P. Matson vrazil hlavu do dveří. "Odlož to ořezávátko, jsem neškodný."

Rod vyskočil.

"Deacone! Totiž, doktore."

"Deacone'," opravil ho Matson. "Přivedl jsem ti návštěvu."

Uhnul a objevila se Rodova sestra.

O několik okamžiků později řekl Matson jemně: "Kdybyste se mohli od sebe odlepit a vysmrkat se, mohli bychom pokračovat ve vážné diskusi."

Rod couvl a prohlédl si sestru.

"No ne, ty vypadáš báječně, Helen." Byla v civilu, měla na sobě barevnou košili a šortky. "Zhubla jsi."

"Ani ne. Asi se ta váha přesunula někam jinam. Zesílil jsi, Rode."

Můj malý bratr je muž."

"Jak jste se -" Rod zmlkl a pojal podezření. "Nepřišli jste mě přemlouvat, abych se vrátil? Jestli ano, nemusíte se namáhat."

Matson rychle odpověděl.

"Ne, ne, ne! To mě ani nenapadne. Ale slyšeli jsme o tvém rozhodnutí a chtěli jsme tě vidět - tak jsem trochu zapolitikařil a dostali jsme povolení." Dodal: "Jmenovitě jsem dočasný agent v poli."

"Ach. No, jsem rád, že vás vidím., když mě nebudete přemlouvat."

"Jistě, jistě!" Matson vytáhl dýmku, nacpal ji a zapálil. "Obdivuji tvé rozhodnutí, Rode. Je to poprvé, co jsem na Tangaroa."

"Na čem?"

"Co? Ach. Tangaroa. Polynéska bohyně, myslím. Vy jste ji pojmenovali jinak?"

Rod o tom přemýšlel.

"Abych řekl pravdu, nikdy jsme se k tomu nedostali. Jen... No, prostě to bylo."

Matson přikývl. "Musíš mít alespoň dvě stejné věci, abys potřeboval jména. Ale je to tu krásné. Vidím, že jste toho hodně udělali."

"Bylo by nám tu bezvadně," řekl Rod hořce, "kdyby nás tu nevyhmatli."

Pokrčil rameny. "Chcete se tu rozhlédnout?"

"To jistě."

"Dobře. Pojd', Helen. Moment, neměl jsem nic k snídani; co vy?"

"No, když jsme prošli, byl zrovna čas k obědu. Něco bych snědl. Helen?"

"Já také."

Rod prohlédl Margeriny zásoby. Kýta, kterou měl k večeři, nevypadala nejlépe. Podal to Matsonovi.

"Půjde to?"

Matson k ní čichnul. "Hezká zvěřina. Mohu to jíst, když to jíš ty."

"Měli jsme jít včera na lov, ale... dost se toho událo." Zamračil se. "Sedněte si. Přinesu nasolené maso."

Vyběhl do jeskyně, našel uzený bok a pár solených plátků.

Když se vrátil, Matson měl už rozdělaný oheň. Nic dalšího k jídlu nebylo; nikdo včera nenasbíral ovoce. Rod si nepříjemně uvědomil, že jejich snídaně musí vypadat úplně jinak.

Ale překonal to, když jim ukazoval, co všechno vyrobili - hrnčířský kruh, tkalcovský stav s nedodělanou látkou, který patřil Sue, vodovod s nádržkou a sprchy, z kterých neustále tekla voda, železné výrobky, které vyrobili Art a Doug.

"Chtěl bych vás vzít nahoru k Artovým železárnám, ale nevíme, na co můžeme narazit."

"Jen pojď, Rode, nejsem městský hoch. Ani tvoje sestra."

Rod zavrtěl hlavou. "Znám tuhle zemi, vy ne. Mohu tam vyběhnout."

Ale vy se tam budete muset doplazit, nemohu krýt oba."

Matson přikývl.

"Máš pravdu. Je to divné, že se jeden můj student bojí o mé zdraví. Ale máš pravdu. Nevíme, jak to tady vypadá."

Rod jim ukázal pasti na stobory a popsal jim každoroční šílenou migraci.

"Stoborové vlezou do těch děr a spadnou do jámy. Ostatní zvířata projdou okolo, je jich tolik jako v dopravní špičce."

"Drastické vyrovnávání populace," poznamenal Matson.

"Co? Ano, taky jsme si mysleli. Cyklické vyrovnávání. Kdybychom měli vybavení, mohli bychom v každém období sucha poslat na Zem tisíce kusů zvěřiny." Uvažoval o tom. "Možná, že se to tak bude dělat."

"Možná."

"Ale doteď to byla jenom nepříjemná obtíž. Zvlášť tihle stoborové - ukážu vám nějakého na poli mimochodem -" Rod vypadal zamyšleně, "tohle jsou stoborové, že ano? Malí masožravci s mohutnou hrudí, velcí asi jako kocour a osmkrát odpornější?"

"Proč se ptáš mě?"

"No, varoval jste nás před stobory. Všechny třídy byly varovány."

"Předpokládám, že existuje něco jako stobor," připustil Matson, "ale nevím, jak vypadá."

"Rode, každá planeta má své stobory... a každý je jiný. Někde jich je víc, než jeden druh." Zmlkl, aby vyklepal dýmku. "Pamatuješ si, že jsem ve třídě říkal, že každá planeta má svá nebezpečí, která se liší od těch ostatních planet v Galaxii?"

"Ano..."

"Ano, ale nebylo to dost konkrétní. Když chceš zůstat naživu, musíš se bát něčeho hmotného. Tak jsme to nebezpečí zosobnili..., ale neřekli jsme, co to je. Každý rok je to jinak. Děláme to proto, abychom vás varovali, že neznámé a smrtelné nebezpečí číhá všude..., a aby se vám to vrylo do paměti."

"No, já budu - Pak tu tedy nebyli žádní stoborové! Nikdy žádní!"

"Ale jistě, že ano. Postavili jste na ně tyhle pasti, ne?"

Když se vrátili, Matson se posadil a řekl: "Nemůžeme tu zůstat dlouho."

"Je mi to jasné. Moment." Rod šel do své chaty, vydoloval Lady Macbeth a znovu se k nim přidal. "Tady máš svůj nůž, Helen. Zachránil mi život víc než jednou. Díky."

Podívala se na nůž, pohládila ho, potěškala a podívala se Rodovi za hlavu. Prolétl okolo něho a se zadrčením se zabodl do rohové podpěry. Vytáhla ho, vrátila se a podala ho Rodovi.

"Nech si ho, zlato, užij ho ve zdraví a bezpečí."

"Ne, Helen, to nejde. Měl jsem ho tak dlouho."

"Prosím. Chci vědět, že tě Lady Macbeth hlídá, kdekoliv jsi. A já teď moc nůž nepotřebuji."

"Co? Proč?"

"Protože jsem si ji vzal," odpověděl Matson. Rod nemohl promluvit. Jeho sestra se na něj podívala a řekla: "Co je, brácho? Nesouhlasíš?"

"Co? Ach, jistě! Je to..." zadoloval v paměti a obrátil se k citátu z rituálu. "Ať vás Duch spojí. Ať je váš svazek plodný."

"Tak sem pojď a dej mi pusu."

Rod k ní přišel a pak podal Matsonovi ruku. Bylo to v pořádku, ale - no, jak jsou staří? Sestře je tak třicet a Matsonovi... Ne, Matson je starý - možná po čtyřicítce.

Nezdálo se to moc patřičné.

Ale snažil se, jak to šlo, aby si mysleli, že to schvaluje. Když to pak promyslel, došel k závěru, že když dva lidé, kteří mají život za sebou, chtějí společnost, je to docela dobrá věc.

"Takže vidíš," pokračoval Matson, "že jsem měl dva důvody, abych tě viděl. Zaprvé, přestože už neučím, rozzlobilo mě, že jsem ztratil celou třídu. Za druhé, když je jeden z nich můj švagr, je to vyloženě trapné."

"Vy jste přestal učit?"

"Ano. Rada a já jsme neměli stejné názory na věci. A také povedu výpravu... A tentokrát pojedeme s tvoji sestrou a někde se usadíme a vyzkoušíme si farmaření." Matson se na něj podíval. "Mohlo by tě to zajímat, ne? Potřebuji zkušeného pomocníka."

"Co? Díky, ale jak jsem řekl, tohle je moje místo. A kam pojedete?"

"Na Territu, směrem k Hyádám. Pěkné místo, účtují si také pěknou cenu."

Rod pokrčil rameny. "To bych si stejně nemohl dovolit."

"Jako můj poručík bys byl osvobozený. Ale nechci tě nutit. Jen jsem myslel, že bys měl mít příležitost to zamítnout."

Budu se muset obejít s tvou sestrou."

Rod pohlédl na Helen. "Promiň."

"To je v pořádku, kamaráde. Nechceme ti určovat tvůj život."

"Hmm... Ne." Matson mohutně zabafal z dýmky a pokračoval.

"Přesto mám pocit, že když jsem teď skoro tvůj bratr a navíc bývalý učitel, že ti mohu říci pár věcí. Nechci tě nějak nutit, ale budu rád, když mě vyslechněš. Dobře?"

"Dobře... Prosím."

"Tohle je dobré místo. Ale mohl by ses vrátit zpátky do školy."

Získat uznávané profesionální postavení. Když se odmítneš vrátit, zůstaneš tady... Navždycky. Neuvidíš další Venkovní oblasti. Později se nebudeš moci vrátit zadarmo. Ale profesionál se všude dostane, poznává svět. Tvoje sestra i já jsme byli na nějakých padesáti planetách.

Škola teď nevypadá moc přitažlivě - jsi muž a bude těžké vrátit se zpět do chlapeckých bot. Ale -" Matson se rozmáchl a obsáhl celý Cowpertown, "tohle se počítá. Můžeš některé semináře přeskočit, dostaneš zápočty za praxi. Znáš dobře rektora Centrální techniky."

Hmmm?"

Rod seděl s kamennou tváří, pak zavrtěl hlavou.

"Dobře," řekl rychle Matson, "nic se neděje."

"Počkejte. Chci to vysvětlit." Rod se snažil přijít na to, jak popsat svoje pocity... "Myslím, že nic," řekl pak stroze.

Matson tiše kouřil. "Byl jsi tady velitelem," řekl nakonec.

"Starosta," opravil ho Rod. "Starosta Cowpertownu. Tedy, byl jsem starosta."

"Jsi starosta. Populace jedna, ale pořád tu velíš. A ani ti byrokrati z kontrolní služby by se s tebou o to nemohli přit."

Technicky vzato jsi autonomní kolonie - slyšel jsem, že jsi to řekl Sansomovi."

Matson se zasmál. "Něméně jsi sám. Nemůžeš žít sám, Rode... Ne a zůstat člověk."

"No, dobře - ale oni přece osídlí tuhle planetu."

"Jistě. Pravděpodobně padesát tisíc lidí tenhle rok. Ale, Rode, budeš součástí davu. Oni budou mít vlastní vůdce."

"Já nemusím být vůdce! Já jenom - já se jenom nechci vzdát Cowpertownu."

"Rode, Cowpertown je bezpečně uložen v historii, společně s Plymouthskou skálou, Botanickým zálivem u Austrálie a Dakinovou kolonií. Obyvatelé Tangaroy ho bezpochyby zachovají jako historickou památku. Jestli tu zůstaneš, nebo ne, je něco jiného. Nesnažím se tě přesvědčit, jen ukazuji alternativy." Postavil se. "Měli bychom jít, Helen."

"Jistě, zlato." Podala mu ruku a postavila se.

"Moment!" trval Rod. "Deacon... Sestro! Víš, že vypadám jako blázen. Víš, že je všechno pryč... Město, děti a všechno. Ale nemůžu jít zpátky." Pak dodal: "Ne, že bych nechtěl."

Matson přikývl. "Rozumím tomu."

"To tedy nevím. Já ne."

"Možná, že to znáš. Rode, každý je mezi dvěma ohni: touha jít domů a nemožnost to udělat. Jsi ve věku, kdy to nejvíce bolí. A navíc jsi v situaci, která to ještě znásobuje. Ty - neskákej mi do řeči - tady jsi byl muž, stařešina rodu, býk, kterému patřilo stádo. Proto mohli ostatní odejít, ale ty ne. Počkej, prosím! Navrhl jsem, že by ses mohl vrátit a být na chvíli mladík... Zdá se to nesnesitelné. Nepřekvapuje mě to. Bylo by to jednodušší, kdybys byl malé dítě. Děti jsou úplně jiný druh a dospělí s nimi tak jednají. Ale dospívající nejsou ani děti, ani dospělí. Mají tytéž nemožné, neřešitelné, tragické problémy jako okrajové kultury. Nikam nepatří, jsou to občané druhé třídy, ekonomicky a sociálně nechránění. Je to těžké období a nekladu ti za vinu, že se k tomu nechceš vrátit. Jen si myslím, že by se to mohlo vyplatit. Ale ty jsi byl král celého světa; dokážu si představit, že přednášky a čištění bot a takové věci nepřipadají v úvahu. Tak hodně štěstí."

Jdeme, zlato?"

"Deacon," řekla jeho žena. "Ty mu to neřekneš?"

"To se k tomu nevztahuje. Byl by to nečestný způsob, jak ovlivnit jeho rozhodnutí."

"Vy muži! Jsem ráda, že nejsem muž!"

"To je vzájemné," souhlasil vesele Matson.

"Tak jsem to nemyslela. A to se muži vysmívají ženské logice!"

Já mu to řeknu sama."

"Padá to na tvou hlavu."

"Říct mi co?" dožadoval se Rod.

"Ona chce říct," vložil se Matson, "že se vrátili tví rodiče."

"Cože?"

"Ano, Rode. Oživil je před týdnem a tátu dnes pustili z nemocnice."

Je v pořádku. Ale neřekli jsme mu o tobě - nevěděli jsme, co říct."

Fakta byla jednoduchá, i když je Rod těžko akceptoval. Medicína se dostatečně vyvinula během dvou let, ne až za pesimistických dvacet; bylo možné rodiče oživit a operovat pana Walkera. Helen věděla už několik měsíců, že je to možné, ale lékař jejich otce to neschválil, dokud si nebyl úplně jistý. Byla to pouhá náhoda, že Tangaroa byla lokalizována ve stejnou dobu. Pro Roda byly obě noviny ohromující; považoval své rodiče už dlouho za mrtvé.

"Drahá," řekl vážně Matson, "teď, když jsi ho přivedla do vytržení, mohli bychom už jít?"

"Ano. Ale musela jsem mu to říct." Helen Roda rychle políbila a otočila se ke svému manželovi. Vykročili.

Rod je pozoroval a obličej měl zkřivený v agonii nerozhodnosti.
Najednou zavolal: "Počkejte! Jdu s vámi."
"Výborně," odpověděl Matson. Pohlédl na svou ženu a spokojeně na ni mrknul.
"Jestli si jseš jistý, že to chceš udělat, pomůžu ti dát věci dohromady."
"Ach, já nic nemám. Pojďme."
Rod se zastavil, jenom aby pustil zvířata z ohrady.

16

Nekonečná cesta

Matson ho doprovodil přes vystěhovaleckou bránu, zachránil jednoho funkcionáře, který chtěl Rodovi udělat psychologický test, od možného zranění dohlédl na to, aby nepodepsal žádné zřeknutí se nároků. Nechal ho vykoupat se, oholit, ostříhat a přinesl mu nějaké oblečení, než mu dovolil postavit se tváří v tvář pozemskému světu. Matson je doprovodil jenom ke Kaibabské bráně.
"Musím jít na nějakou večeři, takže vy čtyři budete sami, jste rodina. Asi v devět, zlato. Ahoj, Rode." Políbil svou ženu a odešel.
"Helen? Táta neví, že přijdu?"
Helen zaváhala. "Víš to. Řekla jsem mu to, když tě Deacon dával do pucu." Dodala: "Rode, nezapomeň, táta byl nemocný... a ten čas byl pro něj jen pár týdnů."
"No jo, asi to tak bude, že?"
Celý život byl zvyklý na Ramsbothamovy anomálie, ale přesto ho ty, co se týkaly času, máty - skok mezi planetami mu divný nepřipadal.
Navíc byl hodně podrážděný, aniž by věděl proč. Ve skutečnosti měl záchvat strachu z davu. Matson to očekával, ale nevaroval ho, aby to nebylo ještě horší.
Uklidnila ho chůze mezi vysokými stromy po cestě domů. Potřeba neustále se krýt před případným nebezpečím a být neustále poblíž stromu zaměstnala jeho podvědomí známou činností. Do domu vkročil téměř veselý, aniž by si uvědomil, že ho vyděsily davy a že se uklidnil neexistujícím nebezpečím v příměstském lese.
Jeho otec byl opálený a vypadal zdravě - ale byl menší a drobnější.
Objal svého syna a jeho matka ho políbila a plakala.
"Je dobré, že jsi zase doma, synu. Dozvěděli jsme se, že jsi měl docela velký výlet."
"Jsem rád, že jsem doma, tati."
"Myslím, že tyhle testy jsou příliš náročné, opravdu."
Rod začal vysvětlovat, že to vlastně nebyl test, že to nebylo náročné a že Cowpertown - nebo spíš Tangaroa - bylo příjemné místo.
Ale zamotal se do toho a navíc ho vyrušila přítomnost tety Nory Peascotové - nebyla příbuzná, jen přítelkyně jeho matky z dětství. Kromě toho ho otec neposlouchal.
Ale paní Peascotová poslouchala a pozorovala ho - pokukovala po něm malými očkami zpod záhybů tuku.
"No, Rodericku Walkere, věděla jsem, že to nebyl tvůj obrázek."
"Prosím?" zeptal se jeho otec, "jaký obrázek?"
"No ten obrázek divocha, pod kterým bylo Rodovo jméno."
Museli jste to vidět, bylo to na obraze a také v Hodině Impéria. Věděla jsem, že to nebyl on. Řekla jsem Josefovi: Josefe, tohle není obrázek Roda Walkera - je to podvod."
"Musel jsem to propásnout. Jak víš -" "Pošlu ti ho, mám ho vystřižený. Věděla jsem, že to je podvod.
Je to hrozná věc, velký nahý divoch s ostrými zuby, nepřátelským úšklebkem, a obličej měl pomalovaný válečnou barvou. Říkala jsem Josefovi-" "Jak víš, vrátil jsem se z nemocnice dnes ráno, Noro. Rode, ve zprávách určitě nebyl tvůj obrázek, že?"
"Eh, ano a ne. Možná."
"Nechápu to. Proč by tam měl být tvůj obrázek?"
"Nevím. Ten chlap mě prostě vyfotil."
"Takže tam byl obrázek?"
"Ano." Rod viděl, jak se na něj teta Nora dychtivě dívá. "Ale byl to tak trochu podvod."
"Pořád to nechápu."
"Prosím, otče," zasáhla Helen. "Rod měl únavnou cestu. Tohle může počkat."
"Ach, jistě. Jenom nechápu, jak může být obrázek tak trochu podvod."
"Víš, tati, ten člověk mi pomaloval obličej, když jsem se nedíval.
Já -" zmlkl, protože si uvědomil, že to zní směšně.
"Takže to byl tvůj obrázek?" naléhala tetička Nora.
"Už o tom nic neřeknu."
Pan Walker zamrkal. "To bude možná nejlepší."
Tetička Nora se načepýřila. "No, myslím, že tam na těch divných místech se může stát cokoliv. Ten člověk z Hodiny Impéria říkal, že se staly nějaké velmi zvláštní věci... ne všechny pěkné."
Podívala se na Roda, jako by to chtěl vyvracet. Rod nic neříkal.
Pokračovala: "Nevím, co jste si mysleli, že jste nechali chlapce dělat takové věci. Můj otec vždycky říkal, že kdyby

Všemohoucí chtěl, abychom používali tyhle brány místo kosmických lodí, udělal by díry do nebe."

Helen ostře řekla: "Paní Peascotová, v čem je kosmická loď víc přirozená, než brány?"

"Cože, Helen Walkerová! Celý život jsem pro tebe byla 'teta Nora'. Najednou 'Paní Peascotová'!"

Helen pokrčila rameny. "A já se jmenuji Matsonová, ne Walkerová - jak víš."

Paní Walkerová, která byla rozrušená a trochu mimo, zasáhla, aby pozvala paní Peascotovou na večeři. Pan Walker dodal: "Ano, Noro, připoj se k nám pod Lampu."

Rod počítal do deseti. Ale paní Peascotová řekla, že jistě chtějí být sami. Mají si toho tolik co říct. Jeho otec nenaléhal. Rod se během rituálu uklidnil, přestože v odpovědích klopýtal a jednou zůstal hloupě potichu. Večeře byla báječná, ale byl ohromený malými porceny: Země musí mít tvrdá přidělová opatření. Ale všichni byli šťastní, tak byl taky.

"Je mi líto, že se to tak pomotalo," řekl mu otec.

"Myslím, že to znamená, že budeš muset opakovat semestr na Patrick Henry."

"Naopak, otče," odpověděla Helen, "Deacon si je jistý, že ho přijmou na Centrální techniku s náskokem."

"Opravdu? Za mých dnů to bývalo přísnější."

"Celá jejich skupina získá zvláštní zápočet. To, co se naučili, se nedá naučit ve škole."

Vypadalo to, že se o tom chce otec přít, takže Rod změnil téma.

"Helen, teď jsem si vzpomněl. Jedné holce jsem dal tvoje jméno, protože jsem myslel, že jsi ještě v Armádě - chce se stát kadetem, víš. Můžeš jí pořád pomoci, že?"

"Mohu ji doporučit a připravit ke zkouškám. Je to pro tebe důležité, Rode?"

"No, ano. Je prvotřídní důstojník. Je to velká dívka, dokonce větší než ty - a je ti trochu podobná. Je chytrá jako ty, skoro geniální, vždycky má dobrou náladu a je ochotná - ale je silná, rychlá a neuvěřitelně prudká, když to je třeba... jakákoliv náhlá smrt."

"Rodericku." Jeho otec letmo pohlédl na Lampu.

"Eh, promiň tati, já jsem ji chtěl jenom popsat."

"Dobře, synu... Odkdy jíš jídlo prsty?"

Rod upustil zákusek a začervenal se.

"Promiňte mi. Neměli jsme vidličky."

Helen se uchichtla.

"Nevadí, Rode. Tati, to je úplně přirozené. Vždycky, když od nás nějaká dívka odchází, projde kursem na reorientaci, aby byla připravená na nebezpečí civilního života. Všechny prsty byly vyrobeny před vidličkami."

"Hmm... To jistě. Když mluvíme o reorientaci, něco se musí předělat, dcero, než začne tahle rodina znovu fungovat."

"Ano?"

"Ano. Myslím převod poručnictví. Když jsem se jako zázrakem uzdravil, musím na sebe znovu vzít zodpovědnost."

Rodovi chvíli trvalo, než mu došlo, že otec mluví o něm. Poručník?

Ach... Helen byla jeho poručník, že? Ale to nic neznamená.

Helen zaváhala. "Asi ano, otče," řekla a dívala se na Roda, "jestli bude Rod chtít."

"Co? To s tím nemá nic společného, dcero. Tvůj manžel nebude chtít mít zodpovědnost za mladého chlapce - je to moje povinnost ... a právo."

Helen vypadala rozloženě. Rod řekl: "Nezdá se mi, že by to bylo důležité, tati. Budu pryč na univerzitě - a navíc jsem skoro dost starý na to, abych mohl volit."

Jeho matka vypadala ohromeně. "Jakže, Roddie, zlato!"

"Ano," souhlasil jeho otec, "obávám se, že nemohu přehlédnout mezeru tří let."

"Co tím myslíš, tati? V lednu mi bude dvacet jedna."

Paní Walkerová zdvihla ruku k ústům. "Jerome... Zase jsme zapomněli na skok v čase. Ty můj malý chlapečku!"

Pan Walker vypadal ohromeně a drmolil něco "- velice těžké" a začal se věnovat svému talíři.

"Promiň mi, Rode. V každém případě, dokud nebudeš plnoletý, musím dělat, co je mojí povinností; myslím, že bych sotva chtěl, abys bydlel na koleji, až budeš studovat na univerzitě."

"Otče? Proč ne?"

"No - myslím, že jsme se navzájem odcizili a to není moc dobré."

Třeba ta dívka, co jsi o ní mluvil tak překvapivě hezky. Chápu správně, že byla tvoje, ehm... velmi blízká přítelkyně?"

Rod cítil, jak se dohřívá. "Byla mým správcem města," řekl věcně.

"Tvoje co?"

"Můj výkonný úředník. Byla kapitán stráží, šéf policie, jakkoliv tomu chcete říkat. Děkala všechno. Také lovila, ale jenom protože to dělala ráda. Carol je, eh - Carol je skvělá."

"Rodericku, ty ses s tou dívkou nějak zapletl?"

"Já? Kruci, ne! Byla spíš jako velká sestra. Carol byla milá na plno kluků, ale nikdy to nevydrželo."

"Jsem rád, že se o ni vážně nezajímáš. Nevypadá jako vhodná společnost pro mladého chlapce."

"Tati - nevíš, co říkáš!"

"Možná. To hodlám zjistit. Ale co bylo to druhé? 'Správce města'? Co jsi byl ty?"

"Já," řekl pyšně Rod, "jsem byl starosta Cowpertonu."

Otec se na něj zadíval a zavrtěl hlavou.

"Promluvíme si o tom později. Možná potřebuješ, ehm - lékařskou pomoc." Podíval se na Helen. "Zítřka zajdeme změnit poručnictví."

Vidím, že je tu plno věcí, o které se musím postarat."

Helen se mu podívala do očí. "Ne, pokud to Rod nebude chtít."

"Dcero!"

"Převod byl neodvolatelný. Bude muset souhlasit - jinak to neudělám!"

Pan Walker se tvářil šokovaně, paní Walkerová sklíčeně. Rod vstal a odešel z místnosti... Poprvé to někdo udělal, když svítila Lampa klidu. Slyšel, že ho otec volal, ale neotočil se.

V jeho pokoji seděl Matson, kouřil a četl si.

"Něco jsem pojedl a potichu jsem přišel," vysvětloval. Zkoumavě se na něj zadíval. "Říkal jsem ti," řekl pomalu, "že to bude tvrdé.

No, vypovídej se, synku, vypovídej se."

"Já to nevydržím!"

"Ale vydržíš."

Ve vystěhovalecké bráně stála vyrovnaná řada těžkých vozů, jako stála už mnohokrát a ještě mnohokrát bude stát. Brána nebyla připravená; řidiči seděli u stánku pod sukni sochy Svobody, pili kávu a vtipkovali v nervózním čekání. Jejich kapitán seděl s nimi, štíhlý, příjemně vypadající mladý muž, v obličeji měl hluboké vrásky od slunce, smíchu a možná trochu od starostí. Ale teď nevypadal, že by měl starosti; smál se, pil kávu a dělil se o koblihu s malým chlapcem.

Byl oblečený v koženém oděvu s trásněmi, byla to imitace velice starého stylu; měl vousy jako Bill Cody a poněkud delší vlasy. Jeho kůň byl malý a strakatý a stál trpělivě s povolenou uzdou. Na bližší straně sedla bylo pouzdro s loveckou puškou, ale kapitán neměl u sebe žádné zbraně kromě dvou nožů na opasku, na každé straně jeden.

Zazněla siréna a z ampliónu se ozvalo: "Kapitáne Walkere, připravte se u brány čtyři."

Rod zamával na kontrolní stanoviště a zakřičel: "Odpočítejte se!" Pak se otočil zpět k Jimovi a Jacqueline.

"Vyřídte Carol, že mi je líto, že nedostala propustku. Uvidíme se."

"Možná dřív, než si myslíš," prohlásil Jimmy. "Moje firma se chystá získat tuhle zakázku."

"Tvoje firma? Copak z něj udělali partnera, Jackie?"

"Ne," odpověděla klidně, "ale určitě to udělají, až bude přijat do Venkovního soudu. Polib strýčka Roda na rozloučenou, Grante."

"Ne," odpověděl chlapec odhodlaně.

"Přesně po tatínkovi," řekl pyšně Jimmy. "Líbají se jenom ženy."

Odpočítávání už běželo zpátky; Rod to slyšel a vyšvihl se do sedla.

"Mějte se, děti." Počítání ho minulo a skončilo výkřikem: "JEDNA!"

"Připravte se! Pojedeme!"

Čekal se vztyčenou paží a díval se skrz plně otevřenou bránu na vlnící se prérii a zasněžené vrcholky hor na obzoru. Chřípí se mu rozšířilo.

Rozsvítilo se zelené kontrolní světlo. Prudce mávl paží, zakřičel: "Kupředu! Hou!" a povolil koníkovi uzdu. Koník vyrazil, předběhl první vůz a kapitán Walker vyrazil na svou dlouhou cestu.